விஞ்ஞான சோஷலிச நூலகம்

ங்கெல்ஸ்

கற்பனாவாத சோஷலிசமும் விஞ்ஞான சோஷலிசமும்

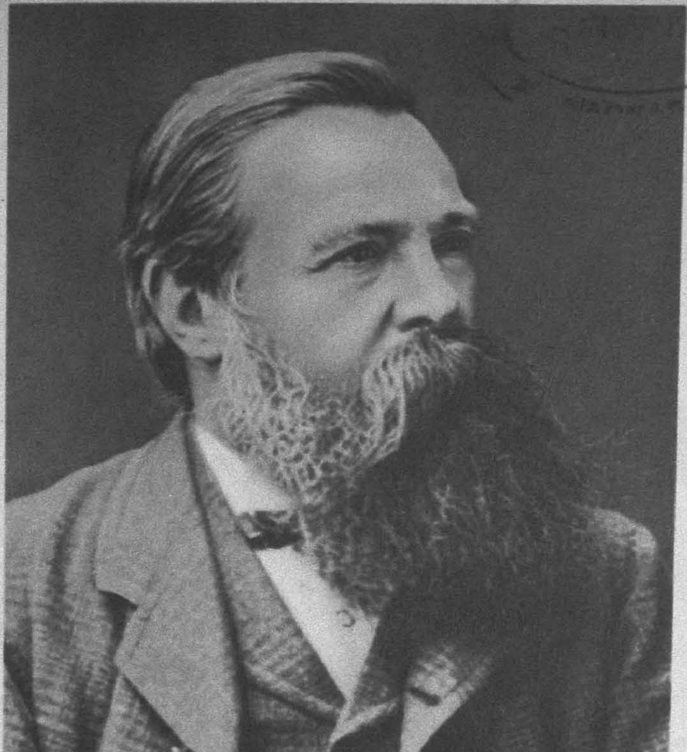

F. Engels

NEW CENTURY BOOK HOUSE (P) LTD.
Rs. 1-00
MADRAS-98

விஞ்ஞான சோஷலிச நூலகம்

MADRAS

15

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

– 5 MAR 1985
MADRAS

பி. எங்கெல்ஸ்

கற்பனைவாத சோஷலிசமும் விஞ்ஞான சோஷலிசமும்

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

மொழிபெயர்ப்பாளர்: ரா. கிருஷ்ணையா

இரண்டாவது பதிப்பு

© உரிமைப் பதிவு
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
''முன்னேற்றப் பதிப்பகம்'', 1974

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

0101010000 Э $\frac{10101-037}{014(01)-79}$ 786–79

- 5 MAR 1985
MADRAS

பொருளடக்கம்

1892ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலப் பதிப்பின் சிறப்பு முன்னுரை 7

கற்பனுவாத சோஷலிசமும் விஞ்ஞான சோஷலிசமும் . 56

பெயர்க் குறிப்பு அகராதி 132

-5 MAR 1985
MADRAS

1892ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலப் பதிப்பின் சிறப்பு முன்னுரை[1]

தற்போதைய இந்தச் சிறு புத்தகம் ஆதியில் பெரிய தொரு முழுப் புத்தகத்தின் பகுதியாய் அமைந்ததாகும். 1875ஆம் ஆண்டின் வாக்கில், பெர்லின் பல்கலைக்கழக privat-docent[2] *டாக்டர் ஓ. டூரிங், தாம் சோஷலிசத்தைத் தழுவுவதாய்த் திடுதிப்பென்றும் ஓரளவு ஆர்ப்பாட்டத்தோடும் அறிவித்து, ஜெர்மன் பொது மக்களுக்கு விரிவுபட வரையப் பெற்ற சோஷலிசத் தத்துவம் ஒன்றை மட்டுமின்றி, சமுதாயத்தைத் திருத்தியமைப்பதற்கு முழு அளவிலான ஒரு நடைமுறைத் திட்டத்தையும் எடுத்துரைத்தார். இயல்பாய் எதிர்பார்க்கக் கூடியது போலவே, அவர் தமக்கு முற்பட்டோரின் மீது முட்டி மோதினார்; யாவருக்கும் முதலாய் மார்க்சின் மீது தமது முழு ஆத்திரத்தையும் கொட்டித் தீர்த்து அவரைச் சிறப்புறச் செய்தார்.*

இது நடைபெற்றதுக்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்புதான் ஜெர்மனியில் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் இரு பிரிவுகளும்— ஐசனுஹர்களும் லஸ்ஸாலியர்களும்[3] — தம்மிடையே

---

[1] *எட்வர்டு எவிலிங்கால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு கற்பனுவாத சோஷலிசமும் விஞ்ஞான சோஷலிசமும் என்னும் தலைப்பில் 1892ல் லண்டனில் வெளியான ஆங்கிலப் பதிப்புக்கு பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் இந்த முன்னுரையை எழுதினார். [இதுவும் வேறு விதமாய்க் குறிக்கப்படாமல் இனி வரும் பிற குறிப்புகளும் பதிப்பாசிரியருடையவை.*

[2] *ஜெர்மனியிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களில் மாணவர் கட்டணங்களைக் கொண்டு ஊதியம் பெற்ற தனியார் விரிவுரையாளர். [மொழிபெயர்ப்பாளர்.]*

[3] ஐசனுஹர்களும் லஸ்ஸாலியர்களும்—*19ஆம் நூற்றுண்டில் அறுபதாம் ஆண்டுகளிலும் எழுபதாம் ஆண்டுகளின்*

ஐக்கியத்தை உண்டாக்கி, இணைந்ததன் மூலம் தமது பலத்தை வெகுவாய்ப் பெருகச் செய்து கொண்டதோடு, இன்னும் முக்கியமாய் இந்தப் பலம் அனைத்தையும் பொதுப் பகைவனுக்கு எதிராய்ப் பிரயோகிக்கும் ஆற்றலையும் பெற்றுக் கொண்டன. ஜெர்மனியில் சோஷலிஸ்டுக் கட்சி சக்திமிக்க தாய் அதிவேகமாய் வளர்ந்து வந்தது. ஆனால் புதிதாய்ச் சாதிக்கப்பட்ட இந்த ஐக்கியத்தை அபாயத்துக்கு உள்ளா காதபடி பாதுகாப்பது, இக்கட்சியை சக்திமிக்கதாக்குவதற் குரிய முதலாவது நிபந்தனையாய் இருந்தது. இந்நிலைமையில் தான் டாக்டர் டூரிங் தம்மை மையமாய்க் கொண்டு, வருங்காலத் தனிக் கட்சி ஒன்றின் கருவாகிய ஒரு குழுவினைப் பகிரங்கமாகவே அமைத்திட முற்பட்டார். ஆகவே நாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், எங்களுக்கு விடுக்கப் பட்ட இந்தச் சவாலை ஏற்றுக் களம் புகுந்து போராட வேண்டியது அவசியமாகிவிட்டது.

இது மெத்தக் கடினமல்ல என்றாலும் நீண்ட நெடிய காரியம் என்பது தெளிவு. ஜெர்மானியர்களாகிய எங்களது குணாதிசயம் மிகக் கனத்த Gründlichkeit — இதை நீங்கள்

ஆரம்பத்திலும் ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் இருந்த இரு கட்சிகள்.

ஐசனாஹர்கள்—1869ல் ஐசனாஹில் நடைபெற்ற துவக்கக் காங்கிரசில் அமைக்கப்பட்ட ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் உறுப்பினர்கள். சித்தாந்த வழியில் மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்த ஔகுஸ்ட் பெபெல், வில்ஹெல்ம் லீப்க்னெஹ்ட் ஆகிய இரு வரும் ஐசனாஹர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர்.

லஸ்ஸாலியர்கள்—ஜெர்மன் குட்டிபூர்ஷுவா சோஷலிஸ்டு பெர்டினாண்ட் லஸ்ஸாலின் ஆதரவாளர்கள், 1863ல் நிறுவப் பட்ட ஜெர்மன் தொழிலாளர்களது பொதுச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள். மார்க்சும் எங்கெல்சும் லஸ்ஸாலியர்களின் தத்துவத்தையும் போர்த்தந்திரத்தையும் நிறுவன ஒழுங் கமைப்புக் கோட்பாடுகளையும் ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் செயல்பட்ட சந்தர்ப்பவாதப்போக்காகுமென்று பல சமயங்களிலும் கடுமையாய்க் கண்டித்து வந்தனர்.

இரு கட்சிகளும் 1875ல் கோத்தாவில் நடைபெற்ற காங் கிரசில் ஒரே கட்சியாய், ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுத் தொழி லாளர் கட்சியாய் ஒன்றுபட்டன. இக்கட்சியில் லஸ்ஸாலியர் கள் சந்தர்ப்பவாதப் பிரிவினராய் இருந்தனர்.

ஆழ்ந்த சிந்தனை ஆதாரம் என்றோ, ஆதாரமான ஆழ்ந்த சிந்தனை என்றோ எப்படி வேண்டுமானாலும் கொள்ளலாம்—ஆகு மென்பது தெரிந்ததே. எங்களில் யாரேனும் புதிய தத்துவ நெறியாய்த் தாம் கருதும் ஒன்றை எடுத்துரைக்க விரும்பினால், முதலில் அதைச் சர்வவியாபகமாய் அனைத்தும் உள்ளடங்கிய ஒரு தத்துவ அமைப்பாய் அவர் விரித்தமைத்தாக வேண்டும். தர்க்கவாதத்தின் மூலமுதற் கோட்பாடுகளும் பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படை விதிகளும் அனாதிக் காலந் தொட்டு இருந்ததெல்லாம், யாவற்றுக்கும் மணிமுடியாய்த் திகழும் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்தத் தத்துவத்துக்கு வழி கோலுவதற்கே அன்றி வேறு எதற்காகவும் அல்ல என்பதை அவர் நிரூபித்தாக வேண்டும். டாக்டர் டூரிங் இந்த அம்சத்தில் தேசியத் தரத்துக்கு எவ்விதத்திலும் மாற்றுக் குறைந்தவராய் இருக்கவில்லை. சிந்தனை, அறநெறி, இயற்கை, வரலாறு ஆகிய எல்லாத் துறைகளும் உள்ளடங்கிய முழுநிறையான "தத்துவவியல் கருத்து அமைப்பு" [System of Philosophy]; முழுநிறையான "அரசியல் பொருளாதார, சோஷலிசக் கருத்து அமைப்பு"; இறுதியில் "அரசியல் பொருளாதாரத்தின் விமர்சன வழியிலான வரலாறு"—புற உருவிலும் உள் இயல்பிலும் மிகவும் கனமான, எண்மடிக் காகித அளவில் அமைந்த இந்த மூன்று பெரும் புத்தகங்களை, பொதுவாய்த் தமக்கு முற்பட்ட எல்லாத் தத்துவவியலாளர்களுக்கும் பொருளியலாளர்களுக்கும் மற்றும் குறிப்பாய் மார்க்சுக்கும் எதிராய் முப்பெரும் படை வரிசைகளாய்த் திரட்டப் பெற்ற வாதங்களை—மெய்யாகவே முழு அளவில் "விஞ்ஞானத்தில் ஒரு புரட்சியை" உண்டாக்குவதற்கான ஒரு முயற்சியை—நான் எதிர்த்து நின்று சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒன்று விடாமல் சாத்தியமான எல்லா விவாதப் பொருள்கள் குறித்தும்—காலம், விசும்பு [time and space] இவை பற்றிய கருத்துருக்களிலிருந்து இரட்டை உலோக நாணய முறை[1] வரையில், பருப் பொருள் [matter], இயக்கம் இவற்றின் அழியா நிரந்தரத் தன்மையிலிருந்து அறநெறிக் கருத்துக்

[1] இரட்டை உலோக நாணய முறை—பொன்னும் வெள்ளியும் நியமன மதிப்பாய் உபயோகிக்கப்படும் நாணயச் செலாவணி முறை.

களின் அழியும் தன்மை வரையில், டார்வினுடைய இயற்கைத் தேர்விலிருந்து வருங் காலச் சமுதாயத்தில் இளந் தலைமுறையினரின் கல்வி வரையில், யாவும் குறித்து—நான் பகுத்தாராய வேண்டியிருந்தது. என்றாலும், எனது எதிராளியின் முழுமுறையிலான இந்த விரிந்தமைந்த விசாலமானது, மிகப் பல்வேறுபட்ட இந்த விவாதப் பொருள்கள் குறித்து மார்க்சும் நானும் கொண்டிருந்த கருத்தோட்டங்களை, இதற்குமுன் செய்யப்பட்டிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக அளவில் ஒருங்கிணைந்த வடிவில் வளர்த்து, அவருக்கு எதிரான இந்த விவாதத்தில் எடுத்துரைக்க எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தது. பிற வழிகளில் சிறிதும் விரும்பத்தகாத இந்தப் பணியை நான் மேற்கொண்டதற்கு இதுவேதான் பிரதான காரணம்.

என்னுடைய பதில் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் தலைமை ஏடான லைப்சிக் Vorwärts[1] இதழில் முதலில் தொடர் கட்டுரைகளாய் வெளிவந்தது. பிற்பாடு இது "Herrn Eugen Dühring's Umwälzung der Wissenschaft" (''விஞ்ஞானத்தில் திருவாளர் ஒய்கேன் டூரிங்கின் புரட்சி'') என்னும் புத்தகமாய் வெளியாயிற்று; இப்புத்தகத்தின் இரண்டாம் பதிப்பு ஸூரிஹில் 1886ல் வெளிவந்தது.

தற்போது பிரெஞ்சுப் பிரதிநிதிகள் சபையில் லீல் நகரின் பிரதிநிதியாய் அங்கம் வகிக்கும் என் நண்பர் பால் லபார்க் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், இப்புத்தகத்தின் மூன்று அத்தியாயங்களை ஒரு பிரசுரமாய் நான் வகுத்தமைத்துத் தந்தேன். இதை அவர் மொழிபெயர்த்து, "Socialisme utopique et Socialisme scientifique" என்னும் தலைப்பில் 1880ல் வெளியிட்டார். இந்த பிரெஞ்சுப் பதிப்பிலிருந்து போலிஷ், ஸ்பானியப் பதிப்புகள் தயாரிக்கப்பட்டன. 1883ல் எமது ஜெர்மன் நண்பர்கள் இந்தப் பிரசுரத்தை அதன் மூல மொழியில் வெளிக்கொணர்ந்தனர். இதன்பின் ஜெர்மன் வாசகத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு இத்தாலிய, ருஷ்ய, டேனிஷ், டச்சு,

---

[1] Vorwärts [முன்னேக்கி]—கோத்தா ஒற்றுமைக் காங்கிரசுக்குப் பிற்பாடு ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது மத்தியப் பத்திரிகையாய் வெளிவந்த ஏடு. 1876-78ல் இது லைப்சிக் நகரில் வெளியிடப்பட்டு வந்தது.

ருமேனிய மொழிபெயர்ப்புகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. இவ்வாறு, இந்த ஆங்கிலப் பதிப்பையும் சேர்த்து, பத்து மொழிகளில் இந்தச் சிறு புத்தகம் விநியோகமாகி வருகிறது. எனக்குத் தெரிந்த வரை வேறு எந்த சோஷலிச நூலும், 1848ஆம் ஆண்டின் எங்களது கம்யூனிஸ்டு அறிக்கையோ அல்லது மார்க்சின் மூலதனமோகூட, இவ்வளவு அதிகமாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஜெர்மனியில் மொத்தம் சுமார் 20,000 பிரதிகள் அடங்கிய நான்கு பதிப்புகளில் இதுவரை இது வெளியாகியுள்ளது.

அனுபந்தமாகிய ''மார்க்''[1], ஜெர்மனியில் நிலவுடைமையின் வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் பற்றிய ஆரம்ப அறிவை ஓரளவுக்கு ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியில் பரவச் செய்யும் நோக்கத்துடன் எழுதப் பெற்றதாகும். நகரங்களைச் சேர்ந்த உழைப்பாளி மக்களை இக்கட்சி தன்னுள் அணி திரளச் செய்வது பெருமளவுக்கு நிறைவெய்தி, விவசாயத் தொழிலாளர்களையும் மற்றும் விவசாயிகளையும் திரட்டும் பணி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலையில் இருந்த ஒரு காலத்தில் இது மேலும் அவசியமாய்த் தோன்றியது. இந்த அனுபந்தமும் இந்த மொழிபெயர்ப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, ஏனெனில் எல்லா டியூட்டானிக் குடிகளுக்கும் பொதுவான பூர்விக நிலவுரிமை முறைகளையும் அவை அழிந்து போன வரலாற்றையும் பற்றி ஜெர்மனியைவிட இங்கிலாந்தில் இன்னுங்கூட குறைவாகவே பலருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. அண்மையில் மக்சீம் கொவலேவ்ஸ்கி வெளியிட்டிருக்கும் கருதுகோளைப் பற்றி குறிப்பிடாமலே, வாசகத்தை மாற்றம் எதுவுமின்றி மூலத்திலிருந்தபடியே விட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கருதுகோளின்படி, பயிர் நிலங்களும் மேய்ச்சல் நிலங்களும் மார்க்கின் உறுப்பினர்களிடையே பிரிக்கப்படுவதற்கு முன்பு பல தலைமுறையினரும் அடங்கிய பெரிய தந்தைவழிக் குடும்பச் சமுதாயத்தால் இவை கூட்டுக்

---

[1] மார்க்—பண்டைய ஜெர்மானியக் கிராமச் சமுதாயம். முதலாவது ஜெர்மன் பதிப்பாகிய சோஷலிசம்: கற்பனாவாதமும் விஞ்ஞானமும் என்பதற்கு எங்கெல்ஸ் இத்தலைப்பில் எழுதிய அனுபந்தக் கட்டுரையில் பண்டைக் காலத்திலிருந்து தொடங்கி ஜெர்மன் விவசாயிகளுடைய வரலாற்றைச் சுருக்கமான வடிவில் தந்திருந்தார்.

கணக்கில் சாகுபடி செய்யப்பட்டு வந்தன (இன்றுங்கூட இருந்துவரும் தெற்கு ஸ்லாவேனிய ஸாத்ருகா இதற்கு ஓர் உதாரணமாகும்); பிற்பாடு கூட்டுக் கணக்கில் நிர்வகிப்பது கடினமாகிவிடும்படி அளவு மீறி இச்சமுதாயம் பெருகியதும் தான், இந்தப் பிரிவினை நடந்தேறியது. கொவலேவ்ஸ்கி கூறுவது முற்றிலும் சரியாகவே இருக்கலாம், ஆனால் இன்னமும் இந்த விவகாரம் விவாதிக்கப்பட்டு வரும் நிலையிலேதான் இருக்கிறது.

இந்த நூலில் உபயோகிக்கப்படும் பொருளியல் [economic] கலைச் சொற்கள், அவற்றில் புதுமையானவற்றைப் பொறுத்த வரை, மார்க்சினுடைய மூலதனத்தின் ஆங்கிலப் பதிப்பில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் சொற்களுக்கு இசைவானவை. பண்டங்கள் அவற்றின் உற்பத்தியாளர்களுடைய உபயோகத்துக்காக மட்டுமின்றி பரிவர்த்தனைக்காகவும் உற்பத்தி செய்யப்படும், அதாவது உபயோக மதிப்புகளாய் மட்டுமின்றி பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாகவும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளாதாரக் கட்டத்தை, நாங்கள் ''பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி'' என்பதாய் அழைக்கிறோம். இந்தக் கட்டம் பரிவர்த்தனைக்கான பொருளுற்பத்தியின் ஆதித் தொடக்கம் முதலாய் நாம் வாழும் தற்காலம் வரையில் நீடித்து நிலவி வருகின்றது. ஆயினும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியில்தான் இது தனது முழுநிறை வளர்ச்சியை அடைகிறது, அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்களுடைய உடைமையாளராகிய முதலாளி, தமது சொந்த உழைப்பு ஆற்றலைத் [labour power] தவிர எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களும் பறிக்கப்பட்டவர்களாகிய தொழிலாளர்களைக் கூலி கொடுத்து வேலை வாங்கி, உற்பத்திப் பொருள்களுடைய விற்றுமுதல் விலையில் தனது முதலீடு போக எஞ்சும் கூடுதல் தொகையைத் தன்னுடையதாய் வசப்படுத்திக் கொள்ளும் நிலைமைகளில்தான் இக்கட்டம் தனது முழுநிறை வளர்ச்சியை அடைகிறது. மத்திய காலம் முதலாய் அமைந்த தொழில் துறைப் பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்றை நாங்கள் மூன்று காலக்கூறுகளாய்ப் பிரிக்கின்றோம்: (1) கைவினைத் தொழில்—சில உதவியாளர்களையும் [journeymen] வேலை பயிலுவோரையும் கொண்ட கைவினைஞர்களால் ஆனது, உழைப்பாளர் ஒவ்வொருவரும் முழுமையான பண்டத்தை உற்பத்தி செய்கிறார்; (2) பட்டறைத் தொழில்—அதிக

எண்ணிக்கையில் உழைப்பாளர்கள் பெரிய தொழில் நிலையத்தில் ஒன்று சேர்ந்து, உழைப்புப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், ஒவ்வொருவரும் வேலை முறையில் ஒரு பகுதியை மட்டும் செய்து, எல்லோருமாய் முழுப் பண்டத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள், ஆகவே வரிசையாய் எல்லோருடைய கரங்களுக்கும் சென்ற பிறகே இப்பண்டம் பூர்த்தியாகின்றது; (3) நவீனத் தொழில் துறை—இயக்க ஆற்றலால் ஓட்டப்படும் இயந்திரச் சாதனங்களைக் கொண்டு பண்டம் உற்பத்திச் செய்யப்படுகிறது, உழைப்பாளரின் வேலை இயந்திரங்களின் செயல்களை மேற்பார்வையிடுதல், சரி செய்தல் ஆகியவற்றின் வரம்புக்குள் அடங்கிவிடுகிறது.

இந்நூலின் உள்ளடக்கம் பிரிட்டிஷ் பொது மக்களில் கணிசப் பகுதியோருக்கு ஆட்சேபத்துக்குரியதாகவே இருக்கும் என்பதை நான் நன்கு உணருகின்றேன். ஆனால் கண்டத்தவர்களாகிய நாங்கள், பிரிட்டிஷ் "கண்யவான் மனப்பாங்கின்" தப்பெண்ணங்களைக் கடுகளவுகூட கருத்தில் கொண்டிருந்தோமாயினும், தற்போது இருப்பதைக் காட்டிலுங்கூட மோசமான நிலையைத்தான் அடைந்திருப்போம். இந்தப் புத்தகம் "வரலாற்றுத் துறைப் பொருள்முதல் வாதம்" [historical materialism] என்பதாய் நாங்கள் கூறுவதை விளக்கிக் கூறி நிலைநாட்டுகிறது. பொருள்முதல் வாதம் என்னும் சொல் பிரிட்டிஷ் வாசகர்களில் மிகப் பெருவாரியானோருக்குக் கர்ணகடூரமாய் ஒலிக்கும் ஒன்று. "அறியொணாவாதத்தை"[1] வேண்டுமானால் பொறுத்துக் கொள்ள

---

[1] அறியொணாவாதம் [agnosticism]—("அக்னாஸ்டிசிஸம்" என்னும் சொல் கிரேக்க மொழியில் அறிவைக் குறிக்கும் "க்னோசிஸ்" என்ற சொல்லுடன் எதிர்மறை அசையாகிய "அ"வைச் சேர்த்து உருவானது): உலகம் அறியவொண்ணாதது, மனித அறிவால் மனிதப் புலனுணர்ச்சிகளுக்கு [sensations] அப்பால் சென்றுவிட முடியாது என்பதாய்க் கூறும் ஒரு கருத்துமுதல்வாதக் கொள்கைநெறி. அறியொணாவாதத்தில் பல வகைகள் உண்டு: சில வகைகள் பொருளாயத உலகு [material world] எதார்த்தமாய், புறநிலையாய் நிலவுவதை ஏற்றுக் கொள்கின்றன, ஆனால் இவ்வுலகை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதை ஏற்க மறுக்கின்றன; பிற வகைகள் மனிதனால் தனது புலனுணர்ச்சிகளுக்குப் புறத்தே எதுவும் நிலவுகிறதா என்பதை அறியவொண்ணாதெனக் கூறி, பொருளாயத உலகு நிலவுவதையே மறுக்கின்றன.

லாம், ஆனால் பொருள்முதல்வாதம் இவர்களுக்குச் சிறிதும் ஏற்புடையதல்ல.

ஆயினும் இங்கிலாந்துதான், பதினேழாவது நூற்றாண்டு முதலாய் இருந்து வரும் நவீன காலப் பொருள்முதல்வாதம் அனைத்துக்குமான பூர்வீகத் தாயகமாகும்.

''பொருள்முதல்வாதமானது கிரேட் பிரிட்டன் பெற்றெடுத்த புதல்வனாகும். பிரிட்டிஷ் சமய சித்தாந்தி[1] டன்ஸ் ஸ்காட்டஸ் அக்காலத்திலேயே 'பருப்பொருளால் சிந்தனை செய்ய முடியாதா?'' என்று வினவினார்.

''இந்த அதிசயத்தை நிகழச் செய்யும் பொருட்டு அவர் இறைவனின் சர்வவல்லமையில் புகலிடம் தேடி அதைத் துணையாய்க் கொண்டார், அதாவது இறையியலை[2] அவர் பொருள்முதல்வாதம் போதிக்கும்படிச் செய்தார். தவிரவும் அவர் பெயர்ப் போலிமைவாதி.[3] பொருள்முதல்வாதத்தின்

---

[1] சமய சித்தாந்தி [scholastic]—மத்திய காலத்தில் வெகுவாய்ப் பரவியிருந்த சமயநெறித் தத்துவவியலாகிய சமய சித்தாந்தத்தின் [scholasticism] விரிவுரையாளர். இந்தச் சமய சித்தாந்தம் அறவே கருத்தியலானதும், எதார்த்தத்திலிருந்து முற்றாய்த் துண்டித்துக் கொண்டதாயும் இருந்தது; எல்லா விதமான தர்க்கவாதப் பெயர்ச்சிகளையும் கையாண்டு கிறிஸ்தவச் சமயச் சபையின் ஐதீகங்களை மெய்ப்பிக்க முயன்றது.

[2] இறையியல் [theology]—சமய ஒழுக்கங்களையும் ஐதீகங்களையும் சடங்குகளையும் முறைப்படுத்தவும் ''விஞ்ஞான வழியில்'' மெய்ப்பிக்கவும் முயலும் சமய போதனை.

[3] பெயர்ப் போலிமைவாதி [nominalist]—மத்திய காலத் தத்துவவியலில் இருந்து வந்த ஒரு போக்கின் பிரதிநிதி. பெயர்ப் போலிமைவாதிகள் சர்வப்பொது கருத்தினங்கள் [universal concepts] மெய்யாகவே நிலவும் தனிப்பட்ட பொருள்களைக் குறிக்கும் பெயர்களே அன்றி வேறல்ல என்பதாய்க் கருதினர். மத்திய கால எதார்த்தவாதிகளை [realists] போல்லலாது, இவர்கள் கருத்தினங்கள் பொருள்களின் முன்மாதிரி இனங்களாகவும் மூலாதாரங்களாகவும் நிலவவில்லை என்று கூறினர். தனிப்பட்ட பொருள்கள் மட்டும்தான் உண்மையில் நிலவுகிறவை, இந்தப் பொருள்கள்தான் முதன்மையானவை, கருத்தினங்கள் இரண்டாமவையே என்றனர். இந்த அர்த்தத்தில் பெயர்ப் போலிமைவாதம் மத்திய காலத்தில் பொருள்முதல்வாதத்தின் முதலாவது வெளியீடாய் விளங்கிற்று.

முதலாவது வடிவமாகிய பெயர்ப் போலிமைவாதம் பிரதானமாய் ஆங்கிலேயச் சமய சித்தாந்திகளிடையே காணப்படுகிறது.

''உண்மையில் பேக்கன்தான் [Francis Bacon] ஆங்கிலேயப் பொருள்முதல்வாதத்தின் தந்தையாவார். இயற்கைத் தத்துவவியல் மட்டுமே மெய்யான தத்துவவியலாகும், புலன்களின் அனுபவத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்ட பௌதிகவியல்தான் இயற்கைத் தத்துவவியலின் மிகவும் பிரதான பகுதியாகும் என்றார் அவர். அனக்சகோரசையும் அவருடைய ஹோமியோமெரியாக்களையும்[1] டெமாக்ரிட்டிசையும் அவருடைய அணுக்களையும் பேக்கன் அடிக்கடி தமக்கு ஆதாரமாய்க் குறிப்பிடுகின்றார். பேக்கனுடைய கருத்துப்படி நமது புலன்கள் பிழை படாதவை, அனைத்து அறிவுக்கும் மூலாதாரமாய் அமைந்தவை. விஞ்ஞானம் அனைத்தும் அனுபவத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டதாகும்; புலன்கள் அளிக்கும் விவரங்களைச் சிந்தனையின் ஆய்வு முறைக்கு உட்படுத்துவதில்தான் விஞ்ஞானம் அடங்கியிருக்கிறது. தொகுத்தாய்தல், பகுத்தாய்தல், ஒப்பிடுதல், கண்டறிந்து பதிவு செய்தல், சோதனை செய்தல்—இவைதாம் இந்தச் சிந்தனை ஆய்வு முறையின் பிரதான வடிவங்கள். பருப்பொருளின் உள்ளார்ந்த பண்புகளில் இயக்கம்தான் முதலாவதும் முதன்மையானதும் ஆகும்—இந்த இயக்கம் இயந்திரவியல், கணிதவியல் இயக்கத்தின் வடிவிலானது மட்டுமல்ல; இன்னும் பிரதானமாய்ப் பருப்பொருளின் உந்து ஆற்றல், ஜீவ உயிர்த் திறன், இழுப்பலைவு, அல்லது ஜாக்கப் பொமேயின் [Böhme] சொற்களில் சொல்வதெனில் ''வதை'' ["Qual"] வடிவிலானதுமாகும்.

---

[1] ஹோமியோமெரியாக்கள் [homoeomeriae]—பழம்பெரும் கிரேக்கத் தத்துவவியலாளர் அனக்சகோரசின் கருத்துப்படி, இவை மிகவும் நுண்ணிய, பண்பு வழியில் திட்டவட்டமான பொருள் துகள்களாகும், வரையறையின்றி இவை பிளக்கப்படத்தக்கவை. இந்த ஹோமியோமெரியாத் துகள்கள்தான் இயலுலகில் நிலவுகிறவை அனைத்துக்குமான ஆதார அடிப்படை என்றும், இத்துகள்களின் இணைவுகளே பல்வேறுபட்ட பொருள்களாயின என்றும் அனக்சகோரஸ் கூறினார்.

''அதன் முதலாவது சிருஷ்டியாளரான பேக்கனிடத்தே, பொருள்முதல்வாதம் பன்முக வளர்ச்சிக்கான வித்துக்களை உள்ளார்ந்த நிலையில் தன்னகத்தே கொண்டதாகவே இன்னும் அமைந்துள்ளது. ஒரு புறத்தில், புலனின்ப உணர்வு கொண்ட கவிதை எழிலின் சுடர்வால் சூழப்பெற்ற பருப் பொருள், காண்போரின் உள்ளம் கவருமாறு புன்னகை புரிந்து மனிதனை ஆட்கொள்வதாய் உள்ளது. மறுபுறத்தில் மணிமொழியாய், இரத்தனச் சுருக்கமாய் வகுக்கப்பட்டுள்ள இந்த போதனையில் இறையியலிலிருந்து தருவிக்கப் பெற்ற ஒவ்வாத வாதங்கள் மண்டியிருக்கின்றன.

''மேற்கொண்டு அது கண்ட பரிணும வளர்ச்சியில் பொருள்முதல்வாதமானது ஒருபுறச் சாய்வுடையதாகியது. ஹாப்ஸ்தான் [Thomas Hobbes] பேக்கனியப் பொருள்முதல் வாதத்தை முறைப்படுத்தியவர். புலன்களை அடிப்படையாய்க் கொண்ட அறிவு அதன் கவிதை மணம் கமழும் மலர் மொக்குகளை இழந்து, கணிதவியலாளரின் கருத்தியலான அனுபவமாய் மாறிவிடுகிறது. வடிவகணிதம் விஞ்ஞானங் களின் அரசியாய்ப் பிரகடனம் செய்யப்படுகிறது. பொருள் முதல்வாதம் மனித குலத்துக்குப் பகைமையான பாதை யிலே இறங்குகிறது. அதன் எதிராளியான மனித-விரோத, ஊனில்லா ஆன்மீகவாதத்தை வெற்றி கொள்வதற்காக, அதுவும் ஆன்மீகவாதத்திற்குரிய களத்திலேயே அதை வெற்றிகொள்வதற்காக, பொருள்முதல்வாதம் தனது ஊனை வதைத்துக் கொண்டு துறவியாய் மாற வேண்டியதாகிறது. புலனுணர்ச்சியின் பாற்பட்டதாய் இருந்த அது இவ்வாறு அறிவாற்றலின் பாற்பட்டதாய் மாறுகின்றது; ஆனல் அப் படியும் அது விளைவுகளைப் பொருட்படுத்தாமலே அறிவாற்ற லுக்குத் தக்கதாகிய தர்க்கவாதப் பொருத்தமுடைமையை முழு அளவில் வளர்த்துச் செல்கிறது.

''பேக்கனின் தொடர்வாளராகிய ஹாப்ஸ் இவ்வாறு வாதாடுகின்றார்: மனிதனது அறிவு அனைத்தும் புலன்களால் தரப்படுவதென்றால், பிறகு நமது கருத்தினங்களும் சிந்தனை களும், உண்மையான உலகின் புலனுணர்ச்சி வடிவங்கள் நீக்கப்பெற்ற வெறும் மாயங்களே அன்றி வேறல்ல. தத்துவ வியலால் இந்த மாயங்களுக்குப் பெயர்கள் சூட்டலாமே தவிரவேறு ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஒரே பெயரை ஒன்றுக்கு

மேற்பட்ட மாயங்களுக்குச் சூட்டலாம். பெயர்களுக்குங்கூட பெயர்கள் இட்டுச் செல்லலாம். ஒரு புறத்தில் எல்லாக் கருத்துக்களும் புலனுணர்ச்சி உலகிலிருந்து பிறப்பவை என்று கொண்டு, மறு புறத்தில் ஒரு சொல் சொல்லினும் கூடுதலானது என்று, நமது புலன்கள் நமக்குத் தெரியப்படுத்தும் ஜீவிகளையன்றி [beings], ஒன்று விடாமல் யாவும் தனிப்பட்டவையாய் இருக்கும் இந்த ஜீவிகளையன்றி, தனிப்பட்டதல்லாத, பொதுத் தன்மையதான ஜீவிகளும் இருக்கின்றன என்று கொள்வதானது முரண்பாடே ஆகும். உடலில்லா உடல் எவ்வளவு அபத்தமானதோ, அதே அளவுக்கு அபத்தமானதுதான் உடலில்லாப் பொருளும். உடல், ஜீவி, பொருள் இவை எல்லாம் ஒரே எதார்த்தத்தைச் சுட்டும் வெவ்வேறு பதங்களே அல்லாது வேறல்ல. சிந்திக்கும் பருப்பொருளிலிருந்து சிந்தனையைத் தனியே பிரிப்பது முடியாத காரியம். உலகில் நடைபெறும் எல்லா மாற்றங்களுக்கும் இந்தப் பருப்பொருள்தான் அடிநிலை. வரம்பற்றது என்னும் சொல் அர்த்தமற்றது, நமது மனம் முடிவின்றி மேலும் மேலும் சேர்த்துக் கூட்டல் போட்டுச் செல்ல வல்லது என்பதைக் குறிப்பதாய்க் கொண்டாலன்றி இது அர்த்தமற்றதே ஆகும். பொருளாயதத் தன்மை வாய்ந்தவற்றை மட்டுமே நம்மால் கண்டறிந்து கொள்ள முடிவதால், கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறரா என்று நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. நான் இருக்கிறேன் என்பது மட்டும்தான் எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது. மனித உணர்ச்சி ஒவ்வொன்றும் ஆதியும் அந்தமும் கொண்ட ஓர் இயந்திரவியல் இயக்கமாகும். உந்து ஆற்றலுக்குரிய புறப் பொருள்கள்தான் நாம் நல்லவை என்று சொல்பவை. இயற்கையைப் போல் மனிதனும் அதே விதிகளுக்குத்தான் உட்பட்டிருக்கின்றான். வலிமையும் சுதந்திரமும் வேறுபடுத்த முடியாத ஒன்றேதான்.

''ஹாப்ஸ் பேக்கனை முறைப்படுத்தினர், ஆனல் மனித அறிவு அனைத்தும் புலனுணர்ச்சி உலகிலிருந்தே உதிப்பவை என்று கூறும் பேக்கனின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டுக்கு அவர் நிரூபணம் அளிக்கவில்லை. லாக் [John Locke] தாம் எழுதிய 'மனித உணர் திறனைப் பற்றிய கட்டுரை'யில் ["Essay on the Human Understanding"] இந்த நிரூபணத்தை அளித்தார்.

''பேக்கனியப் பொருள்முதல்வாதத்தின் ஆத்திகத்[1] தப்பெண்ணங்களை ஹாப்ஸ் தகர்த்திட்டார். அதே போல காலின்ஸ், டாட்வெல், கொவர்டு, ஹார்ட்லி, பிரிஸ்ட்லி ஆகியோர் லாக்கின் புலனுணர்வுவாதத்தை [sensationalism]. வளைத்து இடுக்கிய கடைசி இறையியல் தடை வரம்புகளையும் உடைத்தெறிந்தனர். எப்படியும் நடைமுறைப் பொருள் முதல்வாதிகளுக்கு, ஆதிமூல இறைமைக் கோட்பாடு[2] எளிய முறையில் சமயத்தை ஒதுக்கி அப்புறப்படுத்துவதற்கான ஓர் உபாயமே ஆகும்.''[3]

நவீன காலப் பொருள்முதல்வாதம் பிரிட்டனில் பிறந்து வளர்ந்தது குறித்து கார்ல் மார்க்ஸ் மேற்கண்டவாறு எழுதினார். இன்றைய ஆங்கிலேயர்களுக்கு, அவர்களது முன்னோரைக் கார்ல் மார்க்ஸ் இவ்விதம் போற்றியது அப்படியொன்றும் பிடிக்கவில்லை என்றால், அது பரிதாபத்துக்குரியதே. ஆனால் உயர் சிறப்புக்குரிய பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதிகளது தத்துவவியல் மரபுக்கு பேக்கனும் ஹாப்சும் லாக்கும் தான் தந்தையர் ஆவர் என்பது எப்படியும் மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இந்த பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதிகளது தத்துவவியல் மரபு, தரையிலும் கடலிலும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மீது ஜெர்மானியர்களும் ஆங்கிலேயரும் பெற்ற எல்லா வெற்றிகளையும் மீறி, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டை மற்றெல்லா நாடுகளுக்கும் முன்னதாய்ப் பிரெஞ்சு நாட்டுக்கு உரித்தானதாக்கிற்று; அதுவும் அந்நூற்றாண்டின் மணிமுடியாய்த் திகழும் பிரெஞ்சுப் புரட்சி நடைபெறும் முன்பே

---

[1] ஆத்திகம் [Theism] என்பது உலகைப் படைத்தவரும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவரும் அறிவுமயமானவருமான கடவுள் ஆளின் நிலையில் இருப்பதாய்க் கொள்ளும் சமயத் தத்துவவியலாகும். இயற்கையின், சமுதாயத்தின் வாழ்வில் கடவுள் நேரடியாய்த் தலையிடுவதாய் இது கொள்கிறது.

[2] ஆதிமூல இறைமைக் கோட்பாடு [Deism]—தெய்வத்தை ஆளின் நிலையல்லாத பண்பியலாய், பிரபஞ்சத்தின் அறிவுமயமான முதற் காரணமாய் ஏற்றுக் கொண்டு, அதே போதில் இயற்கையின், சமுதாயத்தின் வாழ்வில் அவருடைய தலையீட்டை மறுக்கும் சமயத் தத்துவவியலாகும்.

[3] மார்க்சும் எங்கெல்சும் எழுதிய புனிதக் குடும்பம், அல்லது விமர்சன விமர்சனத்தின் விமர்சனம். புரூனோ பௌவர் வகையறாவை எதிர்த்து.

இப்படிச் செய்தது. வெளிநாட்டவர்களாகிய, இங்கிலாந்தையும் ஜெர்மனியையும் சேர்ந்த நாம், இந்தப் பிரெஞ்சுப் புரட்சியால் விளைந்த பலன்களுக்கு நம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள இனியும் தொடர்ந்து முயன்று வருகின்றோம்.

இது மறுக்க முடியாதது. நடப்பு நூற்றாண்டின் ஏறத்தாழ நடுப் பகுதியில் இங்கிலாந்தில் வந்து தங்கிய பண்பட்ட வெளிநாட்டவர் ஒவ்வொருவரும் ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கக் கண்யவான்களது சமயத் துறைக் குருட்டுப் பிடிவாதமும் மடமையும் என்பதாகவே அன்று அவர் கருத வேண்டியிருந்த அந்தப் போக்கைக் கண்டு பிரமிக்க வேண்டியிருந்தது. அக்காலத்தில் நாங்கள் எல்லோருமே பொருள் முதல்வாதிகளாய் இருந்தோம், அல்லது எப்படியும் சமய மூடநம்பிக்கைகளால் கட்டுண்டுவிடாத முன்னேறிய சிந்தனையாளராகவாவது இருந்தோம். இங்கிலாந்தில் படித்த மக்களாய் இருந்தோரில் அனேகமாய் எல்லோருமே நடைபெற முடியாத எல்லா வகையான அதிசயங்களிலும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததும், பக்லண்டையும் மான்டலையும் போன்ற புவியியலாளர்களுங்கூட விவிலிய நூலில் கூறப்படும் கட்டுக் கதைகளுக்கு அளவுமீறி விரோதமாய்ப் போய்விடக் கூடாதே என்று தமது விஞ்ஞானத்தின் உண்மைகளை உருத்திரித்துக் கூறியதும் எங்களுக்கு நம்பமுடியாதனவாகவே தோன்றின. சமயத் துறை விவகாரங்களில் தமது அறிவாற்றலை உபயோகிக்கத் துணிந்தவர்களைக் காண வேண்டுமாயின், படிக்காதோரிடையே—"கழுவப்படாத பெருந்திரள்" என்பதாய் அன்று இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்—தொழிலாளி மக்களிடையே, முக்கியமாய் ஓவனிய சோஷலிஸ்டுகளிடையே செல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் இதன்பின் இங்கிலாந்து "நாகரிகம்" அடைந்திருக்கிறது. குறுகிய மனப்பாங்குடைத்த ஆங்கிலேய ஒதுக்க நிலைக்கு 1851ஆம் ஆண்டுக் கண்காட்சி[1] சாவு மணி அடித்தது. படிப்படியாய் உணவு முறைகளிலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் கருத்துக்களிலும் இங்கிலாந்து சர்வதேசியமயமா

---

[1] இங்கே குறிக்கப்படுவது 1851ல் மே முதல் அக்டோபர் வரையில் லண்டனில் நடைபெற்ற உலக வாணிப, தொழில் துறைக் கண்காட்சி.

யிற்று. கண்டத்தின் பழக்கங்கள் பலவும் இங்கே வெகுவாய்ப் பரவியிருப்பது போல, சில ஆங்கில நடையுடை பாவனைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் அங்கே கண்டத்தில் பரவியிருந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று எனக்கு ஓர் ஆசையும்கூட உண்டாகிறது. எப்படியும், சாலெடு எண்ணெய்[1] இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டு வெகுவாய்ப் பரவியதைத் தொடர்ந்து (1851க்கு முன்பு இது பிரபுக் குலத்தோருக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது), இதனுடன் கூடவே சமய விவகாரங்களில் கண்டத்தவருக்கு உரித்தான ஐயுறவு மனப்பான்மையும் தவிர்க்க முடியாதபடி பரவி, தற்போது என்ன நேர்ந்திருக்கிறது என்றால், கண்யவான் மனப்பாங்கைப் பொறுத்தவரை, அறியொணாவாதமானது இன்னமும் இங்கிலாந்து சமயச் சபை [the Church of England] போல அந்த அளவுக்குப் "பாங்கானதாய்" கருதப்படக் கூடியதாகிவிடவில்லை என்றாலும், அந்தஸ்தில் பாப்டிசத்துக்கு[2] ஏறத்தாழ சமமானதாகவும், நிச்சயமாய் இரட்சணியச் சேனைக்கு[3] மேம்பட்டதாகவும் கொள்ளத்தக்கதாகிவிட்டது. முறையான சமய நெறியில் இப்படி நம்பிக்கை மேலும்மேலும் குறைந்து செல்வதைக் கண்டு மெய்யாகவே மனம் வருந்துவோரும், இந்தப்

---

[1] Salad oil—உயர்தர ஆலிவ் எண்ணெய்.—[மொழி பெயர்ப்பாளர்.]

[2] பாப்டிசம் [Baptism] — கிறிஸ்தவ சமயத்தில் பரவலாய் இருந்து வரும் ஒரு பிரிவு.

[3] இரட்சணியச் சேனை [Salvation Army]—சமயப் பணிக்கும் தருமச் சேவைக்குமான பிற்போக்குவாத நிறுவனம், கிறிஸ்தவச் சமயவாதி வில்லியம் பூத் என்பவரால் இங்கிலாந்தில் 1865ல் துவக்கப்பட்டது, பிற்பாடு பிற நாடுகளுக்கும் பரவலாயிற்று. இராணுவப் படை முறையில் திருத்தியமைக்கப்பட்டபின் 1880ல் இது இரட்சணியச் சேனை என்பதாய் அழைக்கப்படலாயிற்று. பெருமளவில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டு, சமயப் பிரசாரப் பணி புரிந்ததோடு, ஆங்காங்கே தருமச் சேவைக்கான பல நிலையங்களையும் நிறுவிற்று; உழைப்பாளி மக்களைச் சுரண்டலாளர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்திலிருந்து திசை திருப்பி விடுவதே இதன் பணிகளின் நோக்கமாய் இருந்தது. இதன் பிரசாரகர்களில் சிலர், சமூக ஏமாற்று வாய்வீச்சில் ஈடுபட்டு, செல்வந்தர்களது சுயநலத்தைப் போலியான முறையில் கண்டனம் செய்தனர்.

போக்கைக் கண்டனம் செய்வோரும் பலரும் உள்ளனர். ஆனல் இவர்கள் இந்தப் ''புதுப் பாணியிலான கருத்துக்கள்'' அன்ருட உபயோகத்தில் இருந்து வரும் ஏனைய பல பண்டங்களைப் போல் வெளிநாட்டுச் சரக்குகள் அல்ல, ''ஜெர்மன் தயாரிப்புகள்'' அல்ல, சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி பண்டைய இங்கிலாந்துக்கு உரித்தானவையே என்பதையும், இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவற்றைப் படைத்துருவாக்கிய பிரிட்டிஷ் மூலவர்கள் இன்று அவர்களது சந்ததியார் செல்லத் துணிவதைக் காட்டிலும் நெடுந் தொலைவு சென்றனர் என்பதையும் தெரிந்து கொள்வார்களாயின், மேற்கூறிய நிலைமைகளில் இவர்களுக்கு அது மனச் சாந்தி அளிக்கக் கூறியதாய் இருக்குமென நினைக்கின்றேன்.

அறியொணுவாதம் என்பது என்னவாம்?—பொருட்செறிவுள்ள லங்காஷயர் வழக்கில் சொல்வதெனில், ''வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு முகத்தை மூடிக் கொள்ளும்'' பொருள் முதல்வாதமே அன்றி வேறு என்னவாம்? இயற்கை குறித்து அறியொணுவாதிக்குள்ள கருத்தோட்டம் முழுக்க முழுக்கப் பொருள்முதல்வாதத் தன்மையதாய் இருக்கிறது. இயல் உலகு அனைத்தும் விதியால் ஆளப்படுவது, புறத்தே இருந்தான தலையீட்டுச் செயலுக்குச் சிறிதும் இடம் தராதது. ஆனல் அவர் இதன்னியல் மேலும் கூறிக் கொள்வது என்னவெனில், நாம் அறிந்த இப்பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பாற்பட்டு ஆண்டவன் ஒருவர் இருக்கிருர் என்று நிச்சயமாய் அறிந்து கொள்ளவோ, இல்லை என்று நிரூபிக்கவோ நம்மிடம் வழி ஏதுமில்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு கூற்று, முன்பு லாப்பிளாசிடம், இம்மாபெரும் வானியலாளரது *Mécanique céleste*இல் [''விண்ணுலக இயந்திரவியல்'']யாவற்றுக்கும் ஆதியான படைப்பாளரைப் பற்றி ஏன் ஒன்றுமே கூறப்படவில்லை என்று நெப்போலியன் கேட்டதற்கு, "Je n'avais pas besoin de cette hypothèse"[1] என்று லாப்பிளாஸ் பெருமிதத்தோடு பதிலளித்தாரே, அந்தக் காலத்துக்கு வேண்டுமானல் பொருத்தமாய் இருக்கலாம். ஆனல் இந்தக் காலத்தில், பிரபஞ்சமானது பரிணும வழியில் தோன்றி வளர்வது என்பதான இன்றைய

---

[1] ''இப்படி ஒரு கருதுகோள் எனக்குத் தேவைப்படவில்லை.''—(பிரெஞ்சு மொழி.)

நமது கருத்தோட்டத்தில், படைப்பாளனுக்கோ ஆண்டானுக்கோ அறவே இடமில்லை. தற்போது நிலவும் உலகு அனைத்திலிருந்தும் அறவே விலக்கி ஒதுக்கப்பட்ட நிலையில் ஆண்டவன் ஒருவர் இருப்பதாய்ப் பேசுவது முன்னுக்குப் பின் முரணாய் அமைவதோடு, வேண்டுமென்றே வலிந்து முன்வந்து, சமய நம்பிக்கையுடையோரது மனத்தைப் புண்படுத்தும் செயலாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இதோ போல, நமது அறியொணாவாதி நமது அறிவு அனைத்தும் நமது புலன்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கும் தகவலை அடிப்படையாய்க் கொண்டதுதான் என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறார். ஆனால் இதன்னியில் அவர் மேலும் கூறிக் கொள்வது என்னவெனில், நமது புலன்கள் மூலம் நாம் கண்டறிந்து கொள்ளும் பொருள்கள் குறித்து அவை நமக்குப் பிழையற்ற பதிவுகளைத் தருகின்றனவா என்று எப்படி நமக்குத் தெரியும்? ஆகவே அவர் நமக்கு அறிவிப்பது என்னவெனில், பொருள்களையோ, அவற்றின் இயல்புகளையோ பற்றி அவர் பேசும் போதெல்லாம் உண்மையில் இந்தப் பொருள்களையும் இயல்புகளையும் குறிப்பிடவில்லை, ஏனெனில் இவை குறித்து அவர் எதுவும் நிச்சயமாய் அறியமுடியாதவராய் இருக்கிறார்; இவை தமது புலன்கள் மீது உண்டாக்கிய பதிவுகளையேதான் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இப்படிப்பட்ட ஒரு வாத முறையை வெறும் வாக்குவாதத்தை மட்டும் கொண்டு வீழ்த்துவது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி மெத்தக் கடினமாகவே தோன்றுகிறது. ஆனால் வாக்குவாதத்துக்கு முற்பட்டதாய்ச் செயல் இருந்தது. Im Anfang war die Tat.[1] மனிதனது கூர்மதி சிக்கலைக் கண்டுபிடிக்கும் முன்பே, மனிதனது செயல் அதற்குத் தீர்வு கண்டுவிட்டது. சாப்பிட்டால் தெரியும் சாப்பாட்டின் சிறப்பு. பொருள்களில் நாம் காணும் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப இப்பொருள்களை நாம் நம்முடைய காரியங்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்படும் தருணம் முதலாய், நமது புலனுணர்ச்சிகள் சரியா தப்பா என்பதை ஐயந்திரிபற்ற சோதனைக்கு உட்படுத்துகின்றோம். இந்தப் புலனுணர்ச்சிகள் தப்பாயிருந்தால், பொருளை எந்தக் காரியத்துக்குப் பயன்படுத்திக்

[1] "ஆதியில் இருந்தது செயல்." கேத்தெயின் [Geothe] ஃபோவுஸ்ட் [Faust] நாடகத்திலிருந்து எடுத்தாளப்படும் மேற்கோள்

தொள்வது என்பது பற்றிய நமது மதிப்பீடும் தப்பாகவே இருக்க வேண்டும், ஆகவே நமது முயற்சி தோல்வியுறவே செய்யும். நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் வெற்றி பெறுவோமாயின், அப்பொருள் அதைப் பற்றி நமக்குள்ள கருத்துக்கு இசைவாகவே இருக்கிறது, எக்காரியத்துக்காக அதைப் பயன்படுத்தத் திட்டமிட்டோமோ அதற்கு ஏற்ற தாகவே இருக்கிறது என்பது தெரியுமாயின், பொருளையும் அதன் இயல்புகளையும் பற்றிய நமது புலனுணர்ச்சிகள் நமக்குப் புறத்தே நிலவும் எதார்த்தத்துடன், அந்த அளவுக்கு இசைவானவையே என்பதற்கு இது முடிவான நிரூபணமாகி விடுகிறது. இதற்குப் பதில் நாம் தோல்வியை எதிர்நோக்கும் படி நேரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், நாம் தோல்வியுற நேர்ந்ததன் காரணத்தை அறிந்து கொள்ளச் சாதாரண மாய் அதிக காலம் ஆவதில்லை. நாம் எந்தப் புலனுணர்ச்சியை ஆதாரமாய்க் கொண்டு செயல்பட்டோமோ அது நிறைவான தாய் இல்லாமல் மேம்போக்கானதாய் இருந்ததென்றோ, பிற புலனுணர்ச்சிகளின் பலன்களுடன் அவற்றால் உறுதி செய்யப்படாத ஒரு முறையில் இணைக்கப்பட்டுவிட்ட தென்றோ தெரிய வருகிறது—தவறான சிந்தனை என்கிறோமே அது நடைபெற்றுவிட்டது என்று தெரிய வருகிறது. நாம் தக்க கவனம் செலுத்தி நமது புலன்களுக்குச் சரிவர பயிற்சி அளித்தும், அவற்றைச் சரிவர பயன்படுத்தியும், மற்றும் சரிவர பெறப்பட்டுச் சரிவர பயன்படுத்தப்படும் புல னுணர்ச்சிகளால் இடப்படும் வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட தாய் நமது செயலை இருத்தியும் வரும்வரை, நமது புலன் களைக் கொண்டு நாம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருள்களின் எதார்த்தப் புறநிலைத் தன்மைக்கு நமது புலனுணர்ச்சிகள் இசைவாய் இருத்தலை நமது செயலின் விளைவு நிரூபித்துக் காட்டுவதைக் காண்கிறோம். விஞ்ஞான வழியில் நெறிப்படுத் தப்படும் நமது புலனுணர்ச்சிகள் தமது தன்மையின் காரண மாகவே எதார்த்தத்துக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களைப் புற உலகு குறித்து நமது மனத்தில் தோற்றுவிக்கின்றன என்றோ, புற உலகுக்கும் அதைப் பற்றிய நமது புலனுணர்ச்சி களுக்கும் உள்ளார்ந்த இசைவின்மை இருக்கிறது என்றோ இதுகாறும் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலுங்கூட நாம் முடிவுக்கு வரும்படி நேர்ந்ததில்லை.

ஆனல் நவகான்ட்டிய [Neo-Kantian] அறியொணுவாதிகள் உடனே நம் எதிரே தோன்றிக் கூறுகின்றனர்: ஒரு பொருளின் இயல்புகளை நாம் பிழையின்றி கண்டறிந்து கொண்டுவிடலாம், புலன் வழிப்பட்ட அல்லது சிந்தனை வழிப்பட்ட எந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கையும் கொண்டு தன்னிலைப் பொருளைப் [the thing-in-itself] புரிந்து கொண்டுவிட முடியாது; இந்தத் ''தன்னிலைப் பொருள்'' நமது அறிவெல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனல் நெடுங் காலத்துக்கு முன்பே ஹெகல் இதற்குப் பதிலளித்திருக்கிறார்: ஒரு பொருளின் எல்லா இயல்புகளையும் தெரிந்து கொண்டீர்களாயின், அப்பொருளையே நீங்கள் தெரிந்து கொண்டுவிடுகிறீர்கள்; அப்பொருள் உங்களுக்குப் புறத்தே நிலவுகிறது என்னும் உண்மையைத் தவிர எதுவும் இருக்கவில்லை, உங்கள் புலன்கள் அவ்வுண்மையை உங்களுக்கு உணர்த்திவிடும் போது, கான்ட்டின் பிரசித்தி பெற்ற அறியவொண்ணுத Ding an sich ஆகிய தன்னிலைப் பொருளை முற்றிலும் புரிந்து கொண்டுவிடுகிறீர்கள். இதோடுகூட இன்னென்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்: அதாவது, கான்ட்டின் காலத்தில் இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றிய நமது அறிவு மெய்யாகவே துண்டு துக்காணி அளவிலேதான் இருந்தது, இவை ஒவ்வொன்றையும் பற்றி நமக்கு இருந்த சொற்ப அறிவின் பின்னல் விந்தையான ''தன்னிலைப் பொருள்'' ஒன்று மறைந்திருக்கலாமென அவர் சந்தேகப்பட இடம் இருந்திருக்கலாம். ஆனல் புரிந்து கொள்ள முடியாத இப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்ருய் விஞ்ஞானத்தின் உன்னத முன்னேற்றத்தின் பலனுய்ப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, பகுத்தாராயப்பட்டு இருப்பதோடன்னியில், இன்னும் முக்கியமாய், மறு உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நாமே உற்பத்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய ஒன்றை அறியவொண்ணுததாய்க் கருதலாகாது என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நூற்ருண்டின் முதற் பாதிக்குரிய இரசாயனத்துக்குக் கரிமப் பொருள்கள் [organic substances] இத்தகைய விந்தைப் பொருள்களாகவே இருந்தன. இன்று நாம் இவற்றை ஒவ்வொன்ருய் இவற்றின் இரசாயனத் தனிமங்களிலிருந்து கரிமச் செயல்முறைகளின் உதவியில்லாமலே சேர்த்தமைத்திடக் கற்றுக் கொள்கிருேம். எப்பொருளாயினும் அதன் இரசாயன இயைபு தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதும் அதன்

தனிமங்களிலிருந்தே அதைச் சேர்த்தமைத்துவிடமுடியும் என்று நவீன கால இரசாயனவியலினர் கூறுகின்றனர். மிக உயர்ந்தகரிமப் பொருள்களாகிய அல்புமின் சேர்மங்களுடைய இயைபை இன்னும் நாம் அறியாதவர்களாகவே இருக்கிறோம். ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பாடேனும் நாம் இந்த அறிவைப் பெற முடியாதென்றோ, இந்த அறிவை ஆயுதமாய்க் கொண்டு சேர்க்கை அல்புமினை உற்பத்தி செய்ய இயலாதென்றோ கூற இது காரணமாகிவிட முடியாது. ஆனால் நாம் இதை உற்பத்தி செய்யும் நிலையை அடையும் போது அங்கக உயிரை உற்பத்திச் செய்வோராகிவிடுவோம், ஏனெனில் உயிரானது, அதன் மிகவும் கீழ் மட்டத்து வடிவங்களிலிருந்து உச்சி மட்டத்து வடிவங்கள் வரையில், அல்புமின் சேர்மங்களின் நிலவுதலுக்கான இயல்பான முறையே அன்றி வேறல்ல.

ஆயினும் நமது அறியொணாவாதி சிந்தையளவிலான இந்தச் சம்பிரதாய வரம்புகளிட்டுக் கொண்டபின், தமது அந்தரங்கத்தைப் பகிரங்கமாய் வெளிப்படுத்தி அப்பட்டமான பொருள்முதல்வாதியாகவே பேசியும் செயல்பட்டும் வருகின்றார். பருப்பொருளும் மற்றும் இயக்கமும், அல்லது இப்பொழுது அது அழைக்கப்படும் பெயரில் கூறுவதெனில் ஆற்றலும், நாம் அறிந்தவரை படைக்கப்படவோ அழிக்கப் படவோ முடியாதென்றாலும், எதோ ஒரு காலத்தில் அவை படைக்கப்படவில்லை என்பதற்கான நிரூபணம் நம்மிடம் இல்லை என்று அவர் கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவருடைய இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தைக் குறிப்பிட்ட எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவருக்கு எதிராய்ப் பயன்படுத்த முற்படுவீர்களானால், உடனே அவர் ஆட்சேபிப்பார். ஆன்மீகவாதத்தின்[1] சாத்தியப்பாட்டைக் கருத்தளவில் ஏற்றுக் கொள்ளும் அவர், நடைமுறையில் நிராகரித்துவிடுகிறார். நாம் அறிந்த வரையிலும் அறிய முடியுமான வரையிலும் பிரபஞ்சத்திற்குப் படைப்பாளனும் இல்லை, ஆண்டானும் இல்லை என்பதாய்க் கூறுவார். நம்மைப் பொறுத்த வரை பருப்பொருளையும் ஆற்றலையும் படைக்கவோ அழிக்கவோ

[1] ஆன்மீகவாதம் [spiritualism]—உலகமானது ஆன்மீக ஆதாரத்திலிருந்து தோன்றியதென்று கூறும் கருத்து முதல்வாதக் கொள்கைநெறி.

முடியாது, நம்மைப் பொறுத்த வரை சிந்தனை என்பது ஆற்றலின் ஒரு வடிவாகும், மூளையின் செயற்பாடாகும், நாம் அறிந்த வரை பருப்பொருள் உலகு மாற்ற முடியாத நிலையான விதிகளால் ஆளப்படுவதாகும் என்றெல்லாம் கூறுவார். இவ்வாறு அவர் விஞ்ஞானத் துறையாளராய் இருக்கும் அளவுக்கு, ஏதும் அறிந்தவராய் இருக்கும் அளவுக்கு, அவர் பொருள்முதல்வாதி ஆவார்; அவருடைய விஞ்ஞானத்துக்கு வெளியே, அவர் ஏதும் அறியாதவராய் இருக்கும் துறைகளில், அவர் தமது அறியாமையைக் கிரேக்கத்தில் மொழிபெயர்த்து, அக்ஞஸ்டிசிஸம் (அறியொணுவாதம்) என்பதாய் அதற்குப் பெயர் சூட்டிக் கொள்கிறார்.

எப்படியும் ஒன்று மட்டும் மிகவும் தெளிவு: நான் ஓர் அறியொணுவாதியாய் இருந்திருந்தால்கூட, வரலாறு குறித்து இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் சுருக்கமாய் எடுத்துரைக்கப் படும் கருத்தோட்டத்தை ''வரலாற்றுத் துறை அறியொணுவாதம்'' என்பதாய் நான் குறிப்பிட்டிருக்க முடியாதென்பது வெளிப்படை. சமய நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்திருப்பார்கள்; அறியொணுவாதிகள் எங்களை நையாண்டியா செய்கிறீர் என்று ஆத்திரமாய்க் கேட்டிருப்பார்கள். ஆகவே முக்கியமான எல்லா வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்குமான இறுதிக் காரணத்தை, அவற்றின் மகத்தான இயக்கு சக்தியை சமுதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும், பொருளுற்பத்திக்கும் பரிவர்த்தனைக்குமான முறைகளில் ஏற்படும் மாறுதல்களிலும் இவற்றின் விளைவாய்த் தெளிவான தனித்தனி வர்க்கங்களாய்ச் சமுதாயம் பிளவுபடுவதிலும் இவ்வர்க்கங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்து நடத்தும் போராட்டங்களிலும் கண்டறிய முனையும் இந்தக் கருத்தோட்டத்தை, வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கு பற்றிய இந்தக் கருத்தோட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு ஆங்கிலத்திலும் ஏனைய பல மொழிகளிலும் ''வரலாற்றுத் துறைப் பொருள் முதல்வாதம்'' என்னும் தொடரை நான் உபயோகிப்பதால், பிரிட்டிஷ் கண்யவான் மனப்பாங்கும்கூட அப்படி ஒன்றும் அளவுமீறி அதிர்ச்சியடைந்துவிடாதென நம்புகிறேன்.

வரலாற்றுத் துறைப் பொருள்முதல்வாதமானது பிரிட்டிஷ் கண்யவான் மனப்பாங்குக்கும்கூட அனுகூலமாய் இருக்கக்கூடியதே என்பதை நான் தெளிவுபடுத்தினல், ஒருவேளை

எனக்கு இந்தப் பாவமன்னிப்பு இன்னுங்கூட விரைவிலேயே அளிக்கப்படலாம். சுமார் நாற்பது, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கிலாந்தில் குடிபுகுந்த பண்பட்ட வெளிநாட்டவர் எவரும், ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கக் கண்யவான்களது சமயத் துறைக் குருட்டுப் பிடிவாதமும் மடமையும் என்பதாகவே அன்று அவர் கருத வேண்டியிருந்த அந்தப் போக்கைக் கண்டு பிரமிக்க நேர்ந்ததென்பதை நான் மேலே குறிப்பிட்டேன். ஆனால் அக்காலத்திய ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கக் கண்யவான்கள், கூர்மதி படைத்த வெளிநாட்டவர் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது போல் அப்படியொன்றும் முட்டாள் தனமாய் இருக்கவில்லை என்பதை இப்பொழுது நான் நிரூபித்துக் காட்டப் போகிறேன். அவர்களுடைய சமயத் துறை அபிமானம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே.

மத்திய காலத்திலிருந்து ஐரோப்பா வெளியே வந்த போது நகரங்களில் உதித்தெழுந்து கொண்டிருந்த நடுத்தர வர்க்கம்தான், ஐரோப்பாவின் புரட்சிகரக் கூறாய் விளங் கிற்று. மத்திய காலப் பிரபுத்துவ ஒழுங்கமைப்பினுள் அது அங்கீகாரத்துக்குரிய ஒரு நிலையைப் பெற்றுக் கொண்டது. ஆயினும் இந்த நிலையும் அதனுடைய விரிவகற்சி ஆற்ற லுக்குப் போதாதபடி மிகவும் குறுகலானதாகவே இருந்தது. முதலாளித்தவ வர்க்கமாகிய இந்த நடுத்தர வர்க்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு, பிரபுத்துவ அமைப்பு தொடர்ந்து நீடிப்பது ஒவ்வாததாகியது. ஆகவே பிரபுத்துவ அமைப்பு விழுந்துபட வேண்டியதாயிற்று.

ஆனால் பிரபுத்துவத்தின் மாபெரும் சர்வதேச மைய மாய் இருந்து வந்தது ரோமன் கத்தோலிக்க சமயச் சபை யாகும். பிரபுத்துவ மேலைய ஐரோப்பாவை, அதனுள் நடை பெற்று வந்த எல்லா யுத்தங்களையும் மீறி, ரோமன் கத்தோலிக்க சமயச் சபைதான், பிரிதொரு உட்குழுவாய் அமைந்த கிரேக்கர்களுக்கும் அதே போல மகமத்திய நாடு களுக்கும் எதிரான மாபெரும் அரசியல் அமைப்பாய் ஒன்று படுத்திற்று. பிரபுத்துவ நிறுவனங்களை இச்சபை தெய்விகப் பண்புடையதாக்கிப் புனிதம் பெறச் செய்தது. பிரபுத் துவத்தை மாதிரியாய்க் கொண்டு இது தனது படிநிலை அமைப்பை வகுத்திருந்தது. முடிவில், இந்தச் சமயச் சபை கத்தோலிக்க உலகின் நிலங்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதிக்குத்

தானே உடைமையாளனாய் இருந்து மிகமிக சக்தி வாய்ந்த பிரபுத்துவ நில வேந்தனாய்ச் செயல்பட்டது. லௌகிகப் பிரபுத்துவத்தின் மீது ஒவ்வொரு நாட்டிலும் விவரமான அடிப்படையில் வெற்றிகரத் தாக்குதல் தொடுப்பதற்கு முன்பு, அதன் புனித மத்திய நிறுவனமாகிய இந்தச் சமயச் சபையை ஒழித்தாக வேண்டியிருந்தது.

அதோடு, நடுத்தர வர்க்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு இணைவாய் விஞ்ஞானம் புத்தெழுச்சி பெற்று ஓங்கலாயிற்று. வானியல், இயந்திரவியல், பௌதிகவியல், உடற் கூற்றியல், உடலியல் ஆகியவை யாவும் மறுமலர்ச்சி பெற்றன. இயற்கைப் பொருள்களின் பௌதிக இயல்புகளையும் இயற்கை சக்திகளுடைய செயல்முறைகளையும் நிர்ணயித்துக் கூறும் விஞ்ஞானம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு, தனது தொழில் துறைப் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சிக்காகத் தேவைப்பட்டது. இதுகாறும் விஞ்ஞானம் சமயச் சபையின் பணிப் பெண்ணாகவே இருந்து வந்தது; சமய நெறியால் விதிக்கப்பட்ட வரம்புகளைத் தாண்டிச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை; இக் காரணத்தால் அது விஞ்ஞானமாகவே இருக்க முடியவில்லை. சமயச் சபையை எதிர்த்து விஞ்ஞானம் கலகம் புரிந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் விஞ்ஞானம் இல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை, ஆகவே அதுவும் இந்தக் கலகத்தில் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

உதித்தெழுந்து வந்த நடுத்தர வர்க்கம், நிலைநாட்டப் பெற்ற சமயத்துடன் தவிர்க்கமுடியாதவாறு மோத வேண்டியிருந்த களங்களில் இரண்டை மட்டுமே மேற்கூறியவை குறிப்பனவாய் இருப்பினும், அவை பின்வரும் உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்த போதுமானவை: முதலாவதாக, முதலாளித்துவ வர்க்கம்தான் ரோமானியச் சமயச் சபையின் உரிமைத் தகுதிகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் மிகவும் நேரடியாய் அக்கறை கொண்டிருந்த வர்க்கம்; இரண்டாவதாக, அக் காலத்தில் பிரபுத்துவத்துக்கு எதிரான ஒவ்வொரு போராட்டமும் சமய வேடம் பூண்டு, யாவற்றுக்கும் முதலாய்ச் சமயச் சபையை எதிர்த்துக் கிளம்ப வேண்டியிருந்தது. நகரங்களைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழகங்களும் வாணிப, தொழில் துறையோரும் எழுப்பிய போர் முழக்கமானது, கிராமப்புற மக்கள் திரளினரிடத்தே, தமது பிரபுத்துவக் கோமான்களாகிய

சமயப் பிரபுக்களையும் லௌகிகப் பிரபுக்களையும் எதிர்த்து வாழ்வுக்காக எங்கும் போராட வேண்டியிருந்த விவசாயிகளிடத்தே நிச்சயமாய் உடனே எதிரொலியை எழுப்ப வேண்டியிருந்தது, அவ்வாறே எழுப்பவும் செய்தது.

பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்து முதலாளித்துவ வர்க்கம் நடத்திய நீண்ட நெடும் போராட்டம் தீர்மானகரமான மூன்று பெரும் போர்களில் உச்சநிலையை வந்தடைந்தது.

ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற பிராட்டஸ்டன்ட் சீர்திருத்தம் [Protestant Reformation] எனப்படுவது முதலாவதாகும். சமயச் சபையை எதிர்த்து லூதர் [Martin Luther] எழுப்பிய போர்க் குரலுக்குச் செவி சாய்த்து, அரசியல் தன்மை வாய்ந்த இரு எழுச்சிகள் கிளர்ந்தெழுந்தன: முதலாவது ஃபிரான்ஸ் வான் சிக்கின்கென் தலைமையில் கீழ்நிலைப் பிரபுக்களுடையது (1523), அடுத்து 1525ல் நடைபெற்ற விவசாயிகளது பெரும் போர். இரண்டும் தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டன. பிரதானமாய் இத்தோல்வி, மிகவும் அக்கறை கொண்ட தரப்பினராகிய நகர்த்தாரின் [burghers] உறுதியின்மையால் நேர்ந்ததாகும்—இந்த உறுதியின்மைக்குரிய காரணங்களை இங்கு நாம் பரிசீலிக்க வேண்டியதில்லை. அத்தருணம் முதல் இப்போராட்டம் பிரதேசச் சிற்றரசர்களுக்கும் மத்திய அதிகாரத்துக்கும் இடையிலான போராய்ச் சீரழிந்து, அரசியல் செயல் முனைப்புடைய ஐரோப்பிய தேசங்களது அணியிலிருந்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு ஜெர்மனியை விலக்கி ஒதுக்குவதில் முடிவுற்றது. லூதரியச் சீர்திருத்தம் ஒரு புதிய சமயநெறியை, வரம்பில்லா முடியாட்சிக்குத் தகவமைந்த சமயத்தை உருவாக்கியது மெய்தான். வடகிழக்கு ஜெர்மனியின் விவசாயிகள் லூதரியத்துக்கு மாறியதுமே அவர்கள் சுதந்திர மனிதர்களது நிலையை இழந்து பண்ணையடிமைகளாய்த் தாழ்த்தப்பட்டுவிட்டனர்.

ஆனால் லூதர் தோல்வியுற்றார் என்றாலும், கால்வின் [Calvin] வெற்றி வகை சூடினார். கால்வினுடைய சமயநெறி அவர் காலத்திய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரில் உறுதியும் துணிவும் மிகுந்தவர்களுக்கு ஏற்றதாய் இருந்தது. போட்டா போட்டிக்குரிய வாணிப உலகில் வெற்றியும் தோல்வியும் மனிதச் செயற்பாடு அல்லது சாமர்த்தியத்தை பொறுத்திராது, அவனால் அடக்கியாள முடியாத சூழ்நிலைமைகளையே

பொருத்தனவாகி விடுகின்றன என்னும் இவ்வுண்மையின் சமயநெறிப் பிரதிபலிப்பே ஆகும். கால்வினுடைய விதிவசக் கோட்பாடு, நாளை நடப்பது, நினைப்பவனது சித்தத்தையோ செய்கிறவனது செயலையோ சார்ந்ததல்ல; யாரும் அறியாத, யாவருக்கும் மேலான பொருளாதார சக்திகளது கருணையையே சார்ந்ததாகும்—மிகவும் முக்கியமாய்ப் பொருளாதாரப் புரட்சிக்குரிய அந்தக் காலத்துக்கு, பழைய வாணிப மார்க்கங்களும் மையங்களும் மறைந்து அவற்றுக்குப் பதிலாய்ப் புதியன தோன்றி, இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் உலகுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டு, மிகமிகப் புனிதமான பொருளாதார நம்பிக்கை ஆதாரமாயிருந்த தங்க, வெள்ளி மதிப்புங்கூட நிலைகுலைந்து ஆடியதிரத் தொடங்கிய ஒரு காலத்துக்கு இக்கருத்து மிகவும் பொருத்தமாய் இருந்தது. கால்வினுடைய சமயச் சபையின் கட்டமைப்பு முற்றும் ஜனநாயகத் தன்மையதாகவும் குடியரசு வழிப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இறைவனது அருளுலக அரசு குடியரசுமயமாக்கப்பட்ட பிறகு இவ்வுலக அரசுகள் முடிமன்னர்களுக்கும் பிஷப்புகளுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் உட்பட்டதாய் இருக்க முடியுமா? ஜெர்மானிய லூதரியம் மனமுவந்து சிற்றரசர்களது கைக்கருவியாகிவிட்ட ஒரு காலத்தில், கால்வினியமானது ஹாலந்தில் ஒரு குடியரசையும், இங்கிலாந்திலும் இன்னும் முக்கியமாய் ஸ்காட்லந்திலும் செயல் வன்மை மிக்க குடியரசுக் கட்சிகளையும் நிறுவிற்று.

இரண்டாவது பெரிய முதலாளித்துவ எழுச்சி, தனக்கு வேண்டிய போதனை கால்வினியத்தில் முற்றும் தயாரான முழு வடிவில் இருக்கக் கண்டது. இந்த எழுச்சி இங்கிலாந்தில் நடந்தேறியது. நகரங்களைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இதை மூண்டெழச் செய்தனர்; கிராம வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிக் குடிகள் போராடி இதைச் சித்தி பெறச் செய்தனர். இதில் விசித்திரம் என்னவெனில், மூன்று பெரிய முதலாளித்துவ எழுச்சிகள் யாவற்றிலும் போராடுவதற்கான சேனையாய் அமைவோர் விவசாயிகள்தான்; வெற்றி கிட்டியதும் அந்த வெற்றியின் பொருளாதார விளைவுகளால் நிச்சயமாய் நாசத்துக்கு இலக்காகும் வர்க்கத்தவரும் இதே விவசாயிகள்தான். கிராம்வெலுக்குப் பிறகு நூறு ஆண்டுகளுக்குள் இங்கிலாந்தில் நிலமுடைத்த விவசாயிக் குடிகள்

அனேகமாய் மறைந்தொழிந்து விட்டனர். ஆயினும் இந்த விவசாயிக் குடிகளும் நகரங்களைச் சேர்ந்த கீழ்க் குடிகளாகிய பிளெபியன் பகுதியோரும் போராடியிராவிடில், ஒருபோதும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் தனியே இந்தப் போராட்டத்தை அதன் இறுதி முடிவு வரை நடத்திச் சென்றிருக்க மாட்டார்கள், ஒருபோதும் முதலாம் சார்லசைச் சிரச்சேத மேடை ஏறச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். முதலாளித்துவ வர்க்கம் அன்று தமக்குக் கிட்டக் கூடியவையாய் இருந்த வெற்றிகளையேனும் உறுதி செய்து கொள்ளும் பொருட்டு, புரட்சியைக் கணிச அளவுக்கு மேலும் நடத்திச் செல்ல வேண்டியிருந்தது—பிற்பாடு 1793ல் பிரான்சிலும், 1848ல் ஜெர்மனியிலும் இதே போலத்தான் ஆயிற்று. உண்மையில் இது முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் பரிணாம விதிகளில் ஒன்றாய் இருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நிற்க, புரட்சிகரச் செயற்பாடு இப்படி அளவு மீறிச் சென்றதை அடுத்து, அத்தியாவசிய முறையில், இதன் தவிர்க்க முடியாத எதிர்வினை நடந்தேறியது. இந்த எதிர் வினையும் தன்னை நிலைநாட்டிக்கொள்ளும்படியான நிலையையும் கடந்துசென்றுவிட்டது. இப்படி வரிசையாய்ப் பல அலைவுகள் நிகழ்ந்தபின் முடிவில் புதிய ஈர்ப்பு மையம் கைவரப் பெற்று, இது புதிய துவக்க நிலை ஆயிற்று. ஆங்கிலேய வரலாற்றின் இந்த மகத்தான காலக்கூறும்—கண்யவான்களால் ''மா பெரும் கலவரம்'' என்பதாய்ப் பெயரிட்டு அழைக்கப்படும் இந்தக் காலக்கூறும் — இதைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற போராட்டங்களும், மிதவாத வரலாற்றியலாளர்களால் ''புகழ் படைத்த புரட்சி''[1] என்பதாய்க் குறிக்கப்படும் ஒப்பளவில் அற்பமானதொரு நிகழ்ச்சியால் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

---

[1] புகழ் படைத்த புரட்சி [Glorious Revolution]—1688ல் நடைபெற்ற ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு ஆங்கிலேய முதலாளித்துவ வரலாற்றியலில் சூட்டப் பெற்றுள்ள பெயர் இது. இந்த ஆட்சிக் கவிழ்ப்பின் மூலம் ஸ்டூவர்ட் வம்சத்தினர் நீக்கப் பட்டு, வில்லியம் ஆப் ஆரஞ்சை முடிமன்னராய்க் கொண்ட சட்டவழி முடியரசு நிறுவப்பட்டது (1689). நிலமுடைத்த பிரபுக் குலத்தோருக்கும் பெரு முதலாளிகளுக்கும் இடையிலான சமரசத்தின் அடிப்படையில் இந்த முடியரசு நிறுவப்பட்டது.

இந்தப் புதிய துவக்க நிலை, உதித்தெழுந்து வந்த நடுத்தர வர்க்கத்துக்கும் முன்னாள் பிரபுத்துவ நிலச்சுவான்தார்களுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு சமரசமாகும். இந்த நிலச்சுவான்தார்கள் இப்பொழுது அழைக்கப்படுகிறார்களே அதே போல பிரபுக்குலத்தோர் என்பதாய் அழைக்கப்பட்ட போதிலும், இதற்கு மிகவும் பிற்பாடு ஒரு காலத்தில் பிரான்சில் லுயீ பிலிப் ஆனது போல ''அரசின் முதலாவது முதலாளி'' ஆவதற்குரிய பாதையில் நெடுநாட்களுக்கு முன்பே அடியெடுத்து வைத்துவிட்டவர்கள். இங்கிலாந்தின் அதிர்ஷ்டம், அதன் பழைய பிரபுத்துவக் கோமான்கள் ரோஜாப் போர்களின் போது[1] ஒருவரையொருவர் கொன்று கொண்டுவிட்டனர். அவர்களுடைய சந்ததியார், பெரும்பாலும் பழைய பிரபுத்துவக் கோமான் குடும்பங்களது வழித் தோன்றல்கள் என்றாலுங்கூட, நேரடி வாரிசு வழியிலிருந்து பெரிதும் விலகியவர்களாய் இருந்ததால், பெருமளவுக்குப் புதிய தொகுதியினராய், பழக்க வழக்கங்களிலும் போக்குகளிலும் பிரபுத்துவக் கோமான்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாய் முதலாளித்துவத் தன்மையினராய் விளங்கினர். இவர்கள் பணத்தின் மதிப்பை நன்கு புரிந்து கொண்டு, உடனே நூற்றுக் கணக்கான சிறு விவசாயிகளை நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றி அவர்களுக்குப் பதிலாய் ஆட்டுக் கிடைகளை அமைத்து, நில வாடகையை

---

[1] ரோஜாப் போர்கள் [Wars of the Roses]—*(1455-85)*— இரண்டு பிரபுத்துவ அரச வம்சங்களிடையே அரியாசனத்துக்காக நடைபெற்ற போர்கள். •வெள்ளை ரோஜாவைத் தம் சின்னமாய்க் கொண்ட யார்க் வம்சத்தினருக்கும், சிவப்பு ரோஜாவைத் தம் சின்னமாய்க் கொண்ட லங்காஸ்டர் வம்சத்தினருக்கும் இடையே இந்தப் போர்கள் நடைபெற்றன. யார்க் வம்சத்தார் நாட்டில் அதிகப் பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்றிருந்த தென் பகுதியின் பெரிய பிரபுத்துவக் கோமான்களில் சிலரையும் மற்றும் பிரபுக் குலப் படைத்துறையினரையும் நகர மக்களையும் தமக்கு ஆதரவாய்த் திரட்டிக் கொண்டார்கள். லங்காஸ்டர் வம்சத்தார் வடதிசை வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த பிரபுத்துவக் கோமான்களைத் தமது ஆதரவாளர்களாய்க் கொண்டிருந்தனர். இந்தப் போர்களின் விளைவாய் இங்கிலாந்தின் பழைய பிரபுத்துவக் குடும்பங்கள் அனேகமாய் அடியோடு ஒழிந்து போயின. முடிவில் புதிய டியூடர் வம்சத்தார் அரசுரிமை பெற்று இங்கிலாந்தில் எதேச்சாதிகார முடியரசை நிறுவினர்.

உயர்த்த முற்பட்டனர். எட்டாம் ஹென்ரி சமயச் சபையின் நிலங்களை வரைமுறையின்றி வழங்கிய போது புதிய முதலாளித்துவ நிலச்சுவான்தார்களை ஏராளமாய் உருவாக்கினர். பெரும் பண்ணைகள் கணக்கின்றி மீண்டும் மீண்டும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு, முற்றிலுமோ அல்லது ஒப்பளவிலோ புத்தம் புதிய நிலச்சுவான்களுக்கு மறு வழங்கீடு செய்யப்பட்டதன் மூலமும், பதினேழாம் நூற்றாண்டு பூராவும் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இதன் மூலமும், இதே விளைவுதான் ஏற்பட்டது. இதன் பயனாய், ஏழாம் ஹென்ரியின் காலம் முதலாய், ஆங்கிலேய ''பிரபுக் குலத்தினர்'' தொழில் துறைப் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சியை எதிர்த்துச் செயல்படுவதற்குப் பதிலாய், மறைமுகமாய் அதிலிருந்து லாபம் பெறவே முயன்றனர்; நிதித் துறை, தொழில் துறை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தலைமையான ஆட்களுடன் பொருளாதார அல்லது அரசியல் காரணங்களை முன்னிட்டு ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருந்த ஒரு பிரிவு பெரிய நிலப்பிரபுக்களிடையே எப்பொழுதுமே இருந்து வந்தது. ஆகவே 1689ஆம் ஆண்டுச் சமரசம் சுலபமாகவே ஏற்பட முடிந்தது. நிதி, பட்டறை, வணிபத் துறைகளைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தின் பொருளாதார நலன்கள் தக்கவாறு கவனித்துக் கொள்ளப்பட்ட வரை அரசியல் சன்மானங்களாகிய ''பட்டமும் பதவியும்'' பெரிய நிலப்பிரபுக்களின் குடும்பங்களிடமே விட்டு வைக்கப்பட்டன. நடுத்தர வர்க்கத்தின் இந்தப் பொருளாதார நலன்கள் அக்காலத்தில் தேசத்தின் பொதுக் கொள்கை வழியை நிர்ணயிக்கும் அளவுக்கு சக்தி வாய்ந்திருந்தன. சிறு விவரங்களைப் பற்றிய விவகாரங்களில் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால் மொத்தத்தில், பிரபுக் குலத்து ஆட்சிக் கும்பல் தனது பொருளாதார சுபிட்சம் தொழில், வாணிபத் துறை நடுத்தர வர்க்கத்தின் சுபிட்சத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி அதனுடன் கட்டுண்டிருந்தது என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தது.

அக்காலம் முதலாய் முதலாளித்துவ வர்க்கம் இங்கிலாந்தின் ஆளும் வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த அடக்கவொடுக்கமான, ஆயினும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான ஒரு பகுதியாய் இருந்தது. தேசத்தின் மிகப் பெருவாரியான உழைப்பாளிப் பெருந் திரளினரைக் கீழ்ப்படுத்தி வைப்பதில் ஆளும் வர்க்கங்களின் ஏனைய பகுதிகளைப் போலவே அதுவும் அக்கறை

கொண்டிருந்தது. வணிகரோ பட்டறை அதிபரோ தமது கணக்கர்களேயோ, தொழிலாளர்களேயோ வீட்டு வேலேயாட்களேயோ பொறுத்தவரை எஜமானனின், அல்லது அண்மைக் காலம் வரை குறிப்பிடப்பட்டது போல ''இயற்கையாகவே மேலானவரின்'' நிலே வகித்தார். அளவில் அதிகமாகவும் தரத்தில் உயர்வாகவும் இருக்கக் கூடிய வேலேயை இவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவும் பெற்றுக் கொள்வதில் அவர் நாட்டமுடையவராய் இருந்தார். இதன் பொருட்டு இவர்கள் தக்கபடி கீழ்ப்படிந்து நடப்பதற்கு இவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் சமயத்தில் முழு நம்பிக்கையும் அபிமானமும் கொண்டிருந்தார். முன்பு அரசனேயும் பிரபுக்களேயும் எதிர்த்து அவர் போர் புரிந்த போது அவருக்குப் போர்க் கொடியாய்த் திகழ்ந்தது அவருடைய சமயம்தான். இயற்கையாகவே தமக்குக் கீழானவர்களின் மனதை வயப்படுத்தவும், ஆண்டவனே விரும்பி அவர்களுக்கு மேலான ஒரு நிலேயில் அமர்த்தப் பட்டுள்ள எஜமானர்களின் ஆணேகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படிச் செய்யவும் இதே சமய நம்பிக்கையானது தமக்குச் சிறந்த வாய்ப்புகளே அளித்ததை அவர் விரைவிலேயே கண்டு கொண்டார். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, ''கீழ்த் திறத்தோரை'', தேச மக்களில் மிகப் பெரும் பகுதியான உற்பத்தியாளர் பெருந் திரளினரைக் கீழ் நிலேயில் இருத்தி வைக்கும் பணியில் இப்பொழுது ஆங்கிலேய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று; சமயத்தின் செல்வாக்கு இப்பணிக்குரிய சாதனங்களில் ஒன்ருய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின் சமய அபிமானத்தை வலுப் பெறச் செய்வதற்கு இன்ஞெரு காரணமும் துணே புரிந்தது. அது இங்கிலாந்தில் உதித்தெழுந்த பொருள்முதல் வாதமாகும். இந்தப் புதிய போதனே பக்தி உணர்ச்சி மிக்க நடுத்தர வர்க்கத்தாருக்கு அதிர்ச்சி உண்டாக்குவதாய் இருந்தது என்பது மட்டுமல்ல. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரும் அடங்கலான படிக்காத வெகுஜனங்களுக்குப் போதுமானதாய் இருந்த சமயத்தைப் போலல்லாது, கற்றறிந்தோருக்கும் லௌகிக ஞானமுடையோராய்ப் பண்பட்டோருக்கும் மட்டுமே ஏற்ற தத்துவவியலாய் அது தன்னே அறிவித்துக்

கொண்டது. ஹாப்சுடன் கூடவே அது முடியரசரது சிறப்புரிமையின், வரம்பற்ற அதிகார உரிமையின் காவலனாய் அரங்கில் ஏறியது; puer robustus sed malitiosus[1] என்பதை, அதாவது மக்களை அடக்கி வைக்குமாறு அது எதேச்சாதிகார முடியரசுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. இதேபோல, ஹாப்சுக்குப் பிற்பாடு வந்த பாலிங்புரோக், ஷாஃப்ட்ஸ்பரி முதலானோர் இந்தப் பொருள்முதல்வாதத்துக்கு அளித்த புதிய ஆதி மூல இறைமைக் கோட்பாட்டு வடிவமுங்கூட பிரபுக் குலத் தன்மையதாகவே, ஒருசில மேன்மக்கள் மட்டுமே கற்றறிந்து கொள்ளத் தக்கதாகவே இருந்தது; இதனாலும், மற்றும் சமயக் கோட்பாடுகளுக்கு அது முரணாய் இருந்ததாலும், முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு விரோதமான அரசியல் தொடர்புகள் கொண்டிருந்ததாலும், அது நடுத்தர வர்க்கத்தின் வெறுப்புக்குரியதாகிவிட்டது. ஆகவே, பிரபுக் குலத்தோரின் பொருள்முதல்வாதத்துக்கும் ஆதிமூல இறைமைக் கோட்பாட்டுக்கும் எதிராய், முன்பு ஸ்டூவர்ட்டுகளுக்கு எதிரான போர்க் கொடியையும் போர்ப் படைகளையும்அளித்த அந்தப் பிராட்டஸ்டன்டு சமயப் பிரிவுகள்தான் இனியும் தொடர்ந்து முற்போக்கான நடுத்தர வர்க்கத்துக்குப் பிரதான பலமளித்து வந்தன, இன்றுங்கூட அவைதாம் ''மாபெரும் மிதவாதக் கட்சியின்'' முதுகெலும்பாய் அமைந்துள்ளன.

இதற்கிடையில் பொருள்முதல்வாதமானது இங்கிலாந்திலிருந்து பிரான்சுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றது. அங்கே அது மற்றொரு பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர் மரபை, அதாவது கார்ட்டிசியனிசத்தின்[2] ஒரு கிளையைச் சந்தித்து, அதனுடன் சங்கமித்துவிட்டது. பிரான்சிலுங்கூட ஆரம்பத்தில் அது முழுக்க முழுக்கப் பிரபுக் குலத் தன்மைய

---

[1] ''உடல் வலிவும் மூர்க்க குணமும் கொண்டோர்''— ஹாப்ஸ் எழுதிய ''குடிமகன்'' என்னும் நூலின் முன்னுரையில் வரும் வாக்கியம்.

[2] கார்ட்டிசியனிசம் — தேக்கார்ட்டின் போதனையும், அவருடைய கருத்துக்களை வளர்த்து 17ஆவது, 18ஆவது நூற்றாண்டுத் தத்துவவியலிலும் இயற்கை விஞ்ஞானத்திலும் உருவான ஒரு போக்குமாகும். தேக்கார்ட்டினுடைய பெயரின் லத்தீனிய வடிவமாகிய 'கார்ட்டிசியஸ்' என்பதிலிருந்து வந்த பெயராகும் இது.

தான போதனையாகவே இருந்தது. ஆனால் விரைவில் அதன் புரட்சித்தன்மை வெளிப்படலாயிற்று. பிரெஞ்சுப் பொருள் முதல்வாதிகள் தமது விமர்சனத்தைச் சமயத் துறை சம்பந்த மான விவகாரங்களுடன் நிறுத்துக் கொண்டுவிடவில்லை; தாம் எதிர்பட்ட எந்த விஞ்ஞான மரபுக்கும் அரசியல் நிறுவனத் துக்கும் அதை விரித்துச் சென்றனர். தமது தத்துவநெறி எல்லாத் துறைகளிலும் கையாளப்படத் தக்கது என்று நிரூபித்துக் காட்டும் பொருட்டு அவர்கள் குறுக்கு வழியில் சென்று, துணிவுடன் அதை ஒரு பிரம்மாண்ட நூலில் அறிவியலின் எல்லாத் துறைகளிலும் கையாண்டனர். இந்த நூலின் பெயர் அவர்களுக்கும் இடப்பட்டு கலைக்களஞ்சியத் தார்[1] என்பதாய் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். பகிரங்கப் பொருள்முதல்வாதம், ஆதிமூல இறைமைக் கோட்பாடு ஆகிய அதன் இரு வடிவங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில், இவ்விதம் அது பிரெஞ்சு நாட்டின் கல்விப் பண்பாடுடைத்த இளைஞர் கள் அனைவரின் கொள்கை நெறியாகிற்று. ஆங்கிலேய முடியாட்சிவாதிகள் வகுத்தமைத்த இந்தப் போதனை இவ் வாறு, மாபெரும் புரட்சி வெடித்த போது பிரெஞ்சுக் குடி யரசுவாதிகளுக்கும் பயங்கரவாதிகளுக்கும் தத்துவார்த்தப் போர்க் கொடியை உருவாக்கித் தந்தது; மனித உரிமைப்

---

[1] கலைக்களஞ்சியத்தார் [Encyclopedists]—18ஆம் நூற் றாண்டின் பிரெஞ்சு அறிவொளி இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவினர். தத்துவவியலாளர்களும் இயற்கை விஞ்ஞானி களும் கட்டுரையாளர்களுமான இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கலைக்களஞ்சியத்தை (1751—1780) வெளியிட்டனர். இக் குழுவின் அமைப்பாளரும் தலைவருமாய் இருந்தவர் டெனீ டிட்ரோ. பால் அன்ரீ கொல்பாஹ், குலோட் அட்ரியான் ஹெல்வெட்டியஸ், வோல்டேர் முதலானோர் இந்த நூலை வெளியிடுவதில் முக்கிய பங்கு கொண்டனர். கருத்துமுதல் வாதிகளுடைய தத்துவவியலை எதிர்த்த பொருள்முதல்வாதி கள் இக்குழுவினரிடையே தலைமைப் பங்கு ஆற்றினர். விஞ் ஞானத்திலும் அரசியலிலும் இவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துப் போக்கினராய் இருந்த போதிலும், இவர்கள் எல்லோரும் பிரபுத்துவத்தையும் சமயச் சபையின் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த் தார்கள்; மத்திய கால சமய சித்தாந்தத்தை வெறுத்தார் கள். 18ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் பிரான்சில் நடைபெற்ற முதலாளித்துவப் புரட்சிக்குரிய சிந்தாந்தத் தயாரிப்பில் கலைக்களஞ்சியத்தார் தீர்மானகரமான பங்காற்றினர்.

பிரகடனத்தின்[1] வாசகத்தை வகுத்தளித்தது. மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மூன்ருவது எழுச்சியாகும். ஆயினும் சமய முகமூடியை உதறித் தள்ளி விட்டு, ஒளிவு மறைவின்றி அரசியல் வழிகளில் போராடி முடிவு கட்டிய முதலாவது எழுச்சியாய் அமைந்தது இது. போராடிய தரப்புகளில் ஒன்ருன பிரபுக் குலம் அழிக்கப் பட்டு, மற்ருெரு தரப்பாகிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் முழு நிறை வெற்றி பெறும்படி மெய்யாகவே இறுதி வரை போராட்டம் நடத்திச் செல்லப்பட்ட முதலாவது எழுச்சியாக வும் திகழ்ந்தது. இங்கிலாந்தில் புரட்சிக்கு முந்திய நிலையங் களுக்கும் புரட்சிக்குப்பிந்திய நிலையங்களுக்கும் இடையிலான முறிவில்லா ஓட்டுறவும், நிலப்பிரபுக்களுக்கும் முதலாளிகளுக் கும் ஏற்பட்ட சமரசமும் நீதிமன்ற முன்மாதிரித் தீர்ப்பு களின் முறிவில்லா ஓட்டுறவிலும், சட்டங்களது பிரபுத்துவக் காலத்திய வடிவங்கள் பற்றுறுதியுடன் பாதுகாக்கப்பட்டதி லும் வெளியாயின. பிரான்சில் புரட்சியானது பழங் காலத் தின் மரபுகளிலிருந்து முழுநிறைவான முறிவைக் குறிப்பதாய் இருந்தது. அங்கு இப்புரட்சி பிரபுத்துவத்தின் இறுதி எச்சங் களையும் ஒழித்துக் கட்டியது; பழைய ரோமானியச் சட்டத் தை— பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி என்று மார்க்ஸ் பெய ரிட்டு அழைத்த அந்தப் பொருளாதாரக் கட்டத்துக்குரிய நீதிமுறை உறவுகளின் அனேகமாய்க் குறைபாடற்ற சிறந்த பிரதிபலிப்பாகிய அச்சட்டத்தை—தேர்ந்த திறமையோடு நவீன முதலாளித்துவ நிலைமைகளுக்குத் தகவமைத்து உரு வான Code Civil[2] சட்டத் தொகுப்பைப் படைத்தளித்தது. இந்தப் புரட்சிகர பிரெஞ்சு சட்டத் தொகுப்பு அவ்வளவு

[1] எங்கெல்ஸ் இங்கு குறிப்பிடுவது 1789ல் அரசிய லமைப்புச் சபையால் ஏற்கப்பட்ட மனித உரிமைப் பிரகடனம். புதிய முதலாளித்துவ அமைப்பின் அரசியல் கோட் பாடுகளை இது எடுத்துரைத்தது. 1791ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இந்தப் பிரகடனம் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

[2] Code Civil—[உரிமையியல் சட்டத் தொகுப்பு]—பிரான் சில் முதலாம் நெப்போலியனது ஆட்சியின் போது 1804-10ல் வகுத்தமைக்கப்பட்ட ஐந்து சட்டத் தொகுப்புகளில் ஒன் ருகும் (எனவே இது நெப்போலியனது சட்டத் தொகுப்பு என்று பெயர் பெறலாயிற்று). முதலாளித்துவச் சட்டத்தின்

திறம்பட தகவமைக்கப்பட்டதாய் இருப்பதால், இன்றுங் கூட அது ஏனைய எல்லா நாடுகளிலும்—இங்கிலாந்தும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல—சொத்துரிமைச் சட்டச் சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்மாதிரியாய்ப் பயன்பட்டு வருகிறது. ஆனால் ஒன்றை நாம் மறக்கலாகாது: ஆங்கிலச் சொற்களின் எழுத்துகளுக்கும் உச்சரிப்புக்கும் எவ்வளவு இசைவு இருக்கிறதோ—vous écrivez Londres et vous prononcez Constantinople என்றார் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரர்—குறிக்கப்படும் பொருளுக்கு அந்த அளவே இசைவுடையதான அந்த அனுகரிக பிரபுத்துவ மொழியில் தான் இன்னமும் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயச் சட்டம் முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் பொருளாதார உறவுகளைக் குறிப்பிட்டுவருகிறது என்றாலும், இந்த ஆங்கிலேயச் சட்டம் ஒன்று மட்டும்தான் பழைய ஜெர்மானிய ஆளுரிமைச் சுதந்திரம், ஸ்தல சுய-ஆட்சி, நீதிமன்றங்கள் மூலமானதைத் தவிர்த்து ஏனைய எந்தத் தலையீடும் இல்லாத சுயேச்சை நிலை ஆகிய இவற்றை—கண்டத்தில் வரம்பற்ற முடியரசின் காலத்தில் இழக்கப்பட்டு எங்கும் இன்னமும் முழு அளவுக்கு மீட்கப்படாத இவற்றை—பழுதின்றிக் காலாகாலமாய்ப் பாதுகாத்து வந்தும், அமெரிக்காவுக்கும் குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் வழங்கியும் இருக்கிறது என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

நமது பிரிட்டிஷ் முதலாளியிடம் திரும்புவோம். பிரெஞ்சுப் புரட்சி இவருக்கு அற்புதமான ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது; கண்டத்து முடியரசுகளின் துணை கொண்டு பிரெஞ்சுக் கடல் வழி வாணிபத்தை அழிக்கவும் பிரெஞ்சுக் காலனிகளைக் கைப்பற்றவும் கடல் ஆதிக்கத்துக்காகப் போட்டியாளனாய் பிரான்சிடம் எஞ்சியிருந்த கடைசி உரிமைத்தகுதிகளையும் நசுக்கவும் வாய்ப்பை அளித்தது. பிரிட்டிஷ் முதலாளி பிரெஞ்சுப் புரட்சியை எதிர்த்துப் போராடியதற்கு இது ஒரு காரணமாகும். இன்னொரு காரணம் என்னவெனில், இந்தப் புரட்சியின் வழிமுறைகள் அவருடைய மனப்பாங்குக்குச் சிறிதும் ஒத்து வருவதாயில்லை. ''அருவருக்கத் தக்க'' அதன்

பொதுவான முறையாக்கமாய் அமைந்தன இத்தொகுப்புகள். 1804ல் ஏற்கப்பட்ட இந்தச் சொத்துரிமை சட்டத் தொகுப்பு முதலாளித்துவச் சமுதாயத்துக்குரிய முன்மாதிரியான சட்டத் தொகுப்பாகுமென எங்கெல்ஸ் குறிப்பிட்டார்.

பயங்கரவாதம் மட்டுமல்ல, முதலாளித்துவ ஆட்சியை மட்டு மீறி கடைகோடி வரம்புகளுக்கு எடுத்துச் செல்லும் அந்த முயற்சியே அவருக்கு ஏற்புடையதாயில்லை. பிரிட்டிஷ் முதலாளி தமது பிரபுக் குலத்தவர்கள் இல்லாமல் வாழ்வது எப்படி? இந்தப் பிரபுக் குலத்தவர்கள்தானே, எப்படிப்பட்டவைவாயினும் அவர் தமக்குரித்தானவையாய்க் கருதிய நடையுடை பாவனைகளை அவருக்குக் கற்றுத் தந்தவர்கள்; அவருக்குப் புதுப் பாணிகளையும் மோஸ்தர்களையும் உருவாக்கிக் கொடுத்தவர்கள்; மற்றும் உள்நாட்டில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டிய சேனைக்கும், வெளியே காலனி உடைமைகளையும் புதிய சந்தைகளையும் வென்று தந்த கடற் படைக்கும் ஆபீசர்களை அளித்தவர்கள்—இவர்கள் இல்லாமல் முடியுமா? முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரிடையே முற்போக்கு எண்ணமுடைத்த ஒரு சிறுபான்மை, சமரச ஏற்பாட்டின்கீழ் தனது நலன்கள் அவ்வளவு நல்லபடியாய்க் கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்ட ஒரு சிறுபான்மை இருந்ததும், அவ்வளவாய்ச் செல்வந்தர்களாயிராத நடுத்தர வர்க்கத்தோரையே பிரதானமாய்க் கொண்டிருந்த இந்தச் சிறுபான்மை பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு அனுதாபம் தெரிவித்ததும் மெய்தான்; ஆனால் பாராளுமன்றத்தில் இதற்கு அதிகாரம் இருக்கவில்லை.

இவ்வாறு, பொருள்முதல்வாதம் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் கொள்கை நெறியாகிய ஒரு காலத்தில், தெய்வபக்தி மிகுந்த ஆங்கிலேய முதலாளி மேலும் கெட்டியாய்த் தமது சமயத்தைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டார். மக்கள் திரள்களிடையிலே இருக்க வேண்டிய சமய உணர்ச்சிகள் மறையுமாயின் என்ன நேரும் என்பதை பாரிசில் நடைபெற்ற பயங்கர ஆட்சி நிரூபித்துக் காட்டவில்லையா? பிரான்சிலிருந்து பொருள் முதல்வாதம் அண்டை நாடுகளுக்கு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாய்ப் பரவி, இதையொத்த கொள்கை நெறிப் போக்குகளால்—குறிப்பாய் ஜெர்மன் தத்துவவியலால்—மேலும் உறுதியூட்டப் பெற்றதோ, எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பொருள் முதல்வாதமும் கட்டுப் போடப்படாத சுதந்திரச் சிந்தனையும் பொதுவாய்க் கண்டத்தில் பண்பட்டவர்களுக்கான அத்தியாவசியத் தகுதிகளாகி வந்தனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமான பிடிவாதத்துடன் ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கத்தார் தமது பல்வேறுபட்ட சமய நெறிகளையும்

கெட்டியாய்ப் பற்றிக் கொண்டனர். இந்த நெறிகள் ஒன்றுக் கொன்று வித்தியாசமாய் இருந்திருக்கலாம், ஆனால் இவை யாவும் ஒன்று விடாமல் தெளிவான சமய முத்திரை பெற்ற கிறிஸ்தவ நெறிகளாகும்.

பிரான்சில் புரட்சியானது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அரசியல் வெற்றியை உறுதி செய்த அதே காலத்தில், இங்கிலாந்தில் வாட்டும் ஆர்க்ரைட்டும் கார்ட்ரைட்டும் ஏனையோரும் பொருளாதார சக்திகளின் ஈர்ப்பு மையத்தை அடியோடு இடம் பெயரச் செய்த ஒரு தொழில் புரட்சியைத் துவக்கிவைத்தனர். முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் செல்வம் நிலமுடைத்த பிரபுக் குலத்தோருடையதைக் காட்டிலும் வெகுவாய்ப் பெருகிச் சென்றது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்குள், நிதித் துறை பிரபுக் குலத்தோரான பாங்கி அதிபர்கள் மேலும் மேலும் அதிகமாய்ப் பட்டறை அதிபர்களால் பின்னிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். 1689ஆம் ஆண்டுச் சமரசம், முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்குச் சாதகமாய்ப் படிப்படியாய் அதில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களுக்குப் பிற்பாடுங்கூட, அதில் பங்கு கொண்ட தரப்புகளுடைய பரஸ்பர பலத்தின் நிலைக்கு இப்பொழுது இசைவாய் இல்லை. இந்தத் தரப்புகளது இயல்புங்கூட மாறிப் போய்விட்டது; 1830ஆம் ஆண்டின் முதலாளித்துவ வர்க்கம் முந்திய நூற்றாண்டினுடையதைப் போலல்லாது வெகுவாய் மாற்றமடைந்திருந்தது. இன்னமும் பிரபுக் குலத்தோரின் கையில் விட்டுவைக்கப்பட்டு, புதிய தொழில் துறை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் உரிமைத் தகுதிகளுக்கு எதிராய் அவர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த அரசியல் அதிகாரமானது, புதிய பொருளாதார நலன்களுக்கு ஒவ்வாததாகியது. பிரபுக் குலத்தோருடன் புதிய போராட்டம் மூளுவது அவசியமாகியது. இந்தப் போராட்டம் புதிய பொருளாதார சக்தியின் வெற்றியில்தான் முடிவுற்றாக வேண்டும். முதலில் சீர்திருத்தச் சட்டம்[1] 1830ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சுப்

---

[1] இங்கு குறிப்பிடப்படுவது வாக்குரிமையில் சீர்திருத்தம் செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட மசோதா. இந்த மசோதா 1831ல் காமன்ஸ் சபையால் நிறைவேற்றப்பட்டது; 1832 ஜூனில் முடிவாய் பிரபுக்கள் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்தச் சீர்திருத்தம் நிலமுடைத்தோரும் நிதித் துறையாளருமான பிரபுக்குலத்தோரின் அரசியல் ஏகபோகத்

புரட்சியால் உந்திவிடப்பட்டு எல்லா எதிர்ப்பையும் மீறி நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு அங்கீகாரத்துக்குரிய, சக்தி வாய்ந்த ஓர் இடத்தைக் கிடைக்கச் செய்தது. இதன்பின் தானியச் சட்டங்கள்[1] ரத்து செய்யப்பட்டன; இதன் விளைவாய், நிலமுடைத்த பிரபுக் குலத்தோரின்மீது முதலாளித்துவ வர்க்கம், முக்கியமாய் அதன் செயல் வன்மை மிக்க பகுதியான ஆலை முதலாளிகள் முடிவாகவும் உறுதியாகவும் தலைமை நிலை பெற முடிந்தது. இது முதலாளித்துவ வர்க்கம் பெற்ற மிகப் பெரிய வெற்றியாகும். அதேபோதில் முற்றிலும் தனது நலத்துக்கு மட்டுமாய் இவ்வர்க்கம் பெற்ற கடைசி வெற்றியாகவும் அமைந்தது இது. இதற்குப் பிற்பாடு இவ்வர்க்கம் தான் பெற்ற வெற்றிகளை, முதலில் தனது கூட்டாளியாய் இருந்து ஆனால் விரைவில் தனது எதிராளியாகிய ஒரு புதிய சமூக சக்தியுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

தொழில் புரட்சியானது பெரிய ஆலை முதலாளிகளது

துக்கு எதிராய் அமைந்து, தொழில் துறை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின் பிரதிநிதிகளுக்குப் பாராளுமன்றத்தின் கதவுகளைத் திறந்து விட்டது. பாட்டாளி வர்க்கத்தாரும் குட்டிபூர்ஷுவாக்களும்தான் இந்தச் சீர்திருத்தத்துக்காக நடைபெற்ற போராட்டத்தின் பிரதான சக்தியாய் இருந்தனர் என்றாலும், மிதவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் இவர்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டனர்; இவர்களுக்கு வாக்குரிமை கிடைக்கவில்லை.

1 தானியச் சட்டங்கள் [Corn Laws]—நிலப்பிரபுக்களின் நலங்களை முன்னிட்டு, 1815ல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் இச்சட்டங்களின் மூலம் தானிய இறக்குமதிகளுக்குக் கடுமையான சுங்க வரிகள் விதித்தது. இவை மக்களின் ஏழ்மையான பகுதிகளுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளை மோசமாக்கியதோடு, தொழில் துறை முதலாளிகளுக்கும் பாதகமாயிருந்தன. ஏனெனில் உழைப்பின் கிரயத்தை இவை அதிகமாக்கின, உள்நாட்டுச் சந்தையைக் குறுகச் செய்தன, அயல்துறை வாணிபத்தின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாய் இருந்தன. கோப்டன், பிரைட் ஆகியோரின் தலைமையில் 1830ஆம் ஆண்டுகளின் கடைப் பகுதியில் ஆங்கிலேய முதலாளிகள் தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகத்தை நிறுவி கிளர்ச்சி செய்தனர். தானியச் சட்டங்களுக்கு எதிரான இந்தக் கிளர்ச்சியின் விளைவாய் 1846ல் இச்சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டன.

வர்க்கம் ஒன்றைத் தோன்றச் செய்திருந்தது; அதோடு இதனிலும் எண்ணிக்கையில் பெரியதான ஆலைத் தொழிலாளர்களது வர்க்கத்தையும் தோன்றச் செய்திருந்தது. தொழில் புரட்சி ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையாய்ப் பற்றிச் சென்று பரவியதற்கு ஏற்ப, இந்த ஆலைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் படிப் படியாய் எண்ணிக்கையில் அதிகரித்து, அதற்கு ஏற்ப மேலும் மேலும் வலிமை பெற்று வளர்ந்து சென்றது. 1824ஆம் ஆண்டிலேயே, இவ்வர்க்கம் தொழிலாளர் இணைவுகளுக்குத் தடை விதித்த சட்டங்களை[1] நீக்கும்படி விருப்பமில்லாத பாராளுமன்றத்தைப் பலவந்தம் செய்து, தனது வலிமையை நிரூபித்துக் காட்டியிருந்தது. வாக்குரிமைச் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சியின் போது, தொழிலாளர்கள் சீர்திருத்தக் கட்சியினரின் தீவிரவாதப் பிரிவினராய்ச் செயல்பட்டனர். ஆனால் 1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்காமல் ஒதுக்கியதும், அவர்கள் தமது கோரிக்கைகளை மக்கள் உரிமைச் சாசனத்தில்[2] வகுத்தமைத்துக் கொண்டு, தம்மை

---

[1] தொழிற் சங்கங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடையை ரத்து செய்யும் சட்டத்தை 1824ல் பாராளுமன்றம் வெகுஜன இயக்கத்தின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாய் நிறைவேற்ற வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் 1825ல் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய ஒரு சட்டத்தின்படி, தொழிற் சங்கங்கள் மீதான தடையின் நீக்கம் மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்ட போதிலும், அவற்றின் செயற்பாடுகளுக்குக் கடுமையான கட்டுப்பாட்டு வரம்புகள் விதிக்கப்பட்டன. உதாரணமாய், தொழிலாளர்கள் தொழிற் சங்கத்தில் சேர வேண்டுமென்றும், வேலை நிறுத்தங்களில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்றும் கிளர்ச்சி செய்வதுகூட ''வன்முறையும்'', ''அத்துமீறிய செயலும்'' ஆகுமெனக் கூறி, இச்சட்டம் இதைத் தண்டனைக்குரிய குற்றமாக்கிற்று.

[2] மக்கள் உரிமைச் சாசனம் [People's Charter]—பாராளுமன்றத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் விண்ணப்பமாய் 1838 மே 8ல் வெளியிடப்பட்டது. இதில் அடங்கிய ஆறு கூறுகள் வருமாறு: 21 வயது வந்த ஆடவர்கள் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை, பாராளுமன்றத்துக்கு வருடாந்தரத் தேர்தல்கள், இரகசிய வாக்குப் பதிவு, சமத்துவத் தேர்தல் தொகுதிகள், பாராளுமன்ற வேட்பாளர்களுக்குச் சொத்துடைமைத் தகுதிகள் அகற்றப்படுதல், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குப் படியுதவி. மக்கள் உரிமைச் சாசனம் ஏற்கப்பட வேண்டுமென்று கோரி சாசன இயக்கத்தார் சமர்ப்பித்த

பெரிய முதலாளித்துவத் தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கட்சிக்கு[1] எதிராய், சுயேச்சையான ஒரு கட்சியாய், நவீன காலத்தின் முதலாவது தொழிலாளர் கட்சியான சார்ட்டிஸ்டுகளாய் அமைத்துக் கொண்டனர்.

இதன்பின் ஐரோப்பா கண்டத்தில் 1848 பிப்ரவரி, மார்ச் புரட்சிகள் நடைபெற்றன. உழைப்பாளி மக்கள் இவற்றில் மிகவும் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்; எப்படியும் பாரிசிலேனும் அவர்கள், முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் கண்ணோட்டத்தின்படி நிச்சயமாய் அனுமதிக்க முடியாத கோரிக்கைகளை முன்வைத்தனர். பிறகு எங்கும் பொதுவாய்ப் பிற்போக்கின் தாண்டவம் ஆரம்பமாயிற்று. முதலில் 1848 ஏப்ரல் 10ல் சார்ட்டிஸ்டுகள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், அடுத்து அதே ஆண்டு ஜூனில் பாரிஸ் தொழிலாளர்களுடைய எழுச்சி நசுக்கப்பட்டது, பிறகு இத்தாலியிலும் ஹங்கேரியிலும் தெற்கு ஜெர்மனியிலும் 1849ல் பெருவிபத்துகள் நேர்ந்தன, முடிவில் பாரிசின்மீது 1851 டிசம்பர் 2ல் லூயீ போனபார்ட்டுக்கு வெற்றி கிட்டிற்று. தொழிலாளி

மூன்று விண்ணப்பங்களும் முறையே 1839, 1842, 1849ஆம் ஆண்டுகளில் பாராளுமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இந்த இயக்கத்தார் இவர்கள் வெளியிட்ட சாசனத்தின் [charter] காரணமாய் சார்ட்டிஸ்டுகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

[1] இங்கு குறிக்கப்படுவது தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகம் [Anti-corn Law League]—இது மான்சஸ்டர் ஆலை முதலாளிகளான கோப்டனும் பிரைட்டும் 1838ல் நிறுவிய ஆங்கிலேயத் தொழில் துறை முதலாளிகளது நிறுவனமாகும். தொழிலாளர்களுடைய கூலி விகிதங்களைக் குறைக்கும் பொருட்டும் நிலமுடைத்த பிரபுக் குலத்தோரின் பொருளாதார, அரசியல் நிலைகளைப் பலவீனமாக்கும் பொருட்டும் இந்தக் கழகம் தடையில்லா வாணிபத்துக்கு வகை செய்ய வேண்டுமென்றும், தானியச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் (பக்கம் 41லுள்ள அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்) கோரிற்று. நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிரான தனது போராட்டத்தில் இது உழைப்பாளி மக்களையும் ஈர்த்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றது. ஆனால், முன்னேறிய பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர்கள் அதற்குள், அரசியல் உருப் பெற்றுவிட்ட சுயேச்சையான தொழிலாளர் இயக்கமாகிய சார்ட்டிஸ்டு இயக்கத்தில் அணி திரண்டுவிட்டனர். தானியச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டபின் இந்தக் கழகம் மறைந்துவிட்டது.

வர்க்கம் உரிமைத் தகுதி கொண்டாடி கோரிக்கைகள் எழுப்பியதன் அபாயம் தற்காலிகமாகவேனும் ஒருவாறு அடக்கப்பட்டது; ஆனால் இதைச் செய்வதற்குள் பெரும் பாடாக அல்லவா ஆகிவிட்டது! சாதாரண மக்களை சமய மனப்பாங்கு கொண்டோராய் வைத்திருப்பது அவசியமென்று முன்பே ஐயமற உணர்ந்திருந்த பிரிட்டிஷ் முதலாளி, இந்த அனுபவங்கள் யாவற்றுக்கும் பிற்பாடு இந்த அவசியத்தை இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாய் உணர முற்பட்டிருப்பார்? கண்டத்தைச் சேர்ந்த தனது சகாக்களின் ஏளனப் பேச்சுக்களைப் பொருட்படுத்தாமலே, அடிமட்டத்து மக்களைக் கிறிஸ்தவ சமயநெறிக்கு வயப்படுத்தும் பணிக்காகத் தொடர்ந்து ஆண்டு தோறும் அவர் ஆயிரக் கணக்கிலும் பத்தாயிரக் கணக்கிலும் செலவிட்டு வந்தார். சமயப் பணிக்காகத் தமது சொந்த நாட்டில் இருந்த ஏற்பாடுகளுடன் திருப்தியடையாமல், தொழில் முறையாய் சமயப் பணிக்கு ஏற்பாடு செய்வதில் உலகிலுள்ள மிகப் பெரிய ஒழுங்கமைப்பாளராகிய சோதரர் ஜொனத்தனுக்கு[1] வேண்டுகோள் விடுத்து அமெரிக்காவிலிருந்து சமயப் புத்தெழுச்சியை,[2] மூடியையும் சாங்கியையும் இன்ன பிறரையும், இறக்குமதி செய்து கொண்டார்; முடிவில் இரட்சணியச் சேனையின் அபாயகரமான உதவியையும் ஏற்றுக் கொண்டார். இந்த இரட்சணியச் சேனை ஆதி காலக் கிறிஸ்தவத்தின் பிரசாரத்துக்குப் புத்துயிர் அளித்து, ஏழைகளே தேவனுக்கு உரியோராவர் என்று அவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறது; சமய வழியில் முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்துப் போராடுகிறது; இவ்விதம் அது ஆதிகாலக் கிறிஸ்தவ வர்க்கப் பகைமையின் ஓர் அம்சத்தை வளர்த்திடுகிறது;

---

1 சோதரர் ஜொனத்தன்—இங்கிலாந்தின் வட அமெரிக்கக் காலனிகள் சுதந்திரத்துக்காகப் போர் புரிந்த போது (1775-83) வட அமெரிக்கர்களுக்கு ஆங்கிலேயர்கள் அளித்த கேலிப் புனைப் பெயர்.

2 சமயப் புத்தெழுச்சி [revivalism]—18ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் பாதியில் இங்கிலாந்தில் பிராட்டஸ்டன்டு சமயத்தில் தோன்றிய போக்கு; வட அமெரிக்காவில் வெகுவாய்ப் பரவிற்று. சமயப் பிரசாரத்தின் மூலமும் நம்பிக்கை கொண்டோரது புதிய குடிகளை அமைத்திடுவதன் மூலமும் இப்போக்கினர் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் செல்வாக்கை உயர்த்தவும் பரப்பவும் முயன்றனர்.

இன்று விரும்பி இதற்குப் பணம் வழங்கும் செல்வந்தர் களுக்கு இவ்வம்சம் ஒரு நாள் வினையாய் முடிவுறலாம்.

மத்திய காலத்தில் பிரபுத்துவக் கோமான்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை முற்றிலும் தமக்கே உரியதாய் வைத்திருந்த அந்த முழு அளவில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் எந்த ஐரோப்பிய நாட்டிலும் அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை, எப்படியும் அதிக காலத்துக்குக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. வரலாற்று வளர்ச்சியின் ஒரு விதி யாகவே தோன்றுகிறது இது. பிரபுத்துவம் அறவே ஒழிக்கப் பட்ட பிரான்சிலுங்கூட முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஒட்டு மொத்தமாய் மிகக் குறுகிய காலங்களுக்குதான் அரசாங் கத்தை முழு அளவுக்குக் கைப்பற்றி வைத்திருந்தது. லுயீ பிலிப்பின் ஆட்சியில், 1830—1848ல், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தில் மிகச் சிறிதான ஒரு பகுதிதான் அரசை ஆட்சி புரிந்தது; மிகப் பெரிய பகுதி உயர்ந்த தகுதி வரம்பால் வாக் குரிமையிலிருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டாவது குடி யரசில், 1848—1851ல், முதலாளித்துவ வர்க்கம் அனைத்தும் ஆட்சி நடத்திற்று, ஆனால் இது மூன்று ஆண்டுகளுக்கே நீடித்தது; அவர்களுடைய திராணியின்மையால் இரண்டா வது முடிப்பேரரசு வந்து சேர்ந்தது. இப்பொழுதுதான், மூன்றாவது குடியரசில், ஒட்டுமொத்தமாய் முதலாளித்துவ வர்க்கம் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாய் ஆட்சி பீடத்தைத் தன் பிடியில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது; அதற்குள் அது நசிவுக்குரிய துடிப்பான அறிகுறிகளை வெளிப்படுத்தி வரு கிறது. பிரபுத்துவத்தை அறியாமலே, ஆதியிலிருந்தே சமு தாயம் முதலாளித்துவ அடித்தளத்திலிருந்து ஆரம்பமாகிய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் மட்டுமே, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நிலையான நீடித்த ஆட்சி சாத்தியமாய் இருந் துள்ளது. அப்படியும் பிரான்சிலும் அமெரிக்காவிலுங்கூட, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின் வாரிசுகளாகிய தொழிலாளி மக்கள் ஏற்கனவே கதவைத் தட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் யாருடனும் பகிர்ந்துகொள்ளாத தனி ஆதிக்கம் என்றுமே வகித்ததில்லை. 1832ஆம் ஆண்டு வெற்றியுங்கூட அனேகமாய் முழு அளவில் அரசாங்கத்தில் தலைமையான எல்லாப் பதவிகளையும் நில முடைத்த பிரபுக் குலத்தோரிடமே விட்டு வைத்தது. செல்

வந்தர்களாகிய நடுத்தர வர்க்கத்தார் பணிவுடன் ஏன் இதற்குக் கீழ்ப்படிந்தனர் என்பது எனக்கு விளங்காத ஒன்றாகவே இருந்தது; பெரிய மிதவாதத் தொழிலதிபரான திரு டபிள்யூ.எ. ஃபாஸ்டர் நிகழ்த்திய ஒரு சொற்பொழிவின்மூலம் முடிவில் எனக்கு இதன் விளக்கம் தெரிய வந்தது. பிரெஞ்சு மொழி கற்றுக் கொள்ளும்படி இச்சொற்பொழிவில் இவர் பிராட்ஃபோர்டு நகரின் இளைஞர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர்; உலகில் முன்னேறுவதற்கு இது ஒரு வழியாகும் என்றார்; தமது சொந்த அனுபவத்திலிருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டை அளித்து, ஆங்கிலத்தைப் போல் குறைந்தது அதே அளவுக்காவது பிரெஞ்சும் அவசியமாயிருந்த மேல் மட்டச் சமூகத்தில் முன்பு அமைச்சரவை உறுப்பினராய்த் தாம் பழக வேண்டியிருந்த போது எப்படித் தாம் அசடாய்த் தோற்றமளிக்க நேர்ந்ததென்று கூறினர்! உண்மை என்னவெனில், அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கத்தார் பெரும்பாலும் கல்விஞானமில்லாப் புதுப் பணக்காரர்களாகவே இருந்தனர்; கிணற்றுத் தவளை வாழ்க்கைக்கு உரிய வெறும் குறுகிய மனப்பாங்கும், இறுமாப்பும், தாளித்துப் போடுவது போல இவற்றுடன் சேர்க்கப்படும் தொழில் சாமர்த்தியமும்[1] அல்லாத பிற தகுதிகள் தேவைப்படும் உயர்நிலை

---

[1] தொழில் விவகாரங்களிலுங்கூட தேசியவெறி மனப்பான்மை கொண்ட இறுமாப்பு ஏமாற்றம் தரும் ஆலோசகனே ஆகும். சராசரியான ஆங்கிலேய ஆலை முதலாளி, அண்மைக் காலம் வரையில், ஆங்கிலேயர் ஒருவர் தமதை அன்றி வேறு எந்த மொழி பேசுவதும் மதிப்புக் குறைவானதாகுமெனக் கருதி வந்தார்; ''பாவப் பிறவிகளான'' அன்னியர்கள் இங்கிலாந்தில் குடியேறி, தமது உற்பத்திப் பொருள்களை வெளிநாடுகளில் விற்பனை செய்யும் தொல்லை பிடித்த வேலையிலிருந்து தம்மை விடுத்தது குறித்து ஓரளவு பெருமையே பட்டுக் கொண்டார். பெரும்பாலும் ஜெர்மானியர்களான இந்த அன்னியர்கள் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியுமான பிரிட்டிஷ் அயல் துறை வாணிபத்தில் ஒரு மிகப் பெரும் பங்கை இவ்விதம் தமது பிடிக்குள் கொண்டு வந்ததையும், ஆங்கிலேயரின் நேரடியான அயல் துறை வாணிபம் அனேகமாய் முழு அளவுக்கு காலனிகள், சீன, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, தென் அமெரிக்கா ஆகிய வரம்புக்குள் அடங்கிவிட்டதையும் இந்த ஆங்கிலேய ஆலை முதலாளி கவனித்தார் இல்லை. அதே போல, இந்த ஜெர்மானியர்கள் வெளிநாடுகளில் பிற ஜெர்

அரசாங்கப் பதவிகளை அவர்கள் வேறு வழியின்றி பிரபுக் குலத்தோரிடமே விட்டுவிட வேண்டியிருந்தது. நடுத்தர வர்க்கத்தாருக்குரிய கல்வி குறித்து இன்றுங்கூட முடிவின்றி பத்திரிகைகளில் நடைபெறும் வாக்குவாதங்கள், இன்னமும் ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கம் சிறந்த கல்வி பெறுவதற்குரிய சிறப்பு தனக்கு இல்லையெனக் கருதி சற்று எளிய தரமுள்ள தையே நாடுகிறது என்பதைத்தான் புலப்படுத்துகின்றன. தானியச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்ட பிறகுங்கூட, அன்றைய வெற்றியாளர்களான கோப்டன்களும் பிரைட்டு களும் ஃபாஸ்டர்களும் பிறரும் நாட்டின் அரசாங்க அதி காரத்தில் பங்கு கொள்ள முடியாதபடி ஒதுக்கப்பட்டது, இவ் விதம் முற்றிலும் இயற்கையானதாகவே கருதப்பட்டுவந்தது. இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு ஒரு புதிய சீர்திருத்தச்

மாணியர்களுடன்தான் வாணிபம் புரிந்தனர் என்பதையும், படிப்படியாய் இவர்கள் உலகெங்கும் வாணிபக் காலனி களாய் ஆன முழுமையான வலைப்பின்னல் அமைப்பை நிறுவிக் கொண்டுவிட்டனர் என்பதையும் இவர் கண்டு கொள் ளாமலே இருந்து வந்தார். ஆனால் சுமார் நாற்பது ஆண்டு களுக்கு முன்பு ஜெர்மனி ஏற்றுமதிக்காகத் தொழில் துறைப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதில் முனைப்போடு இறங்கிய போது, இந்த வலைப்பின்னல் அமைப்பு அதற்குச் சிறந்த முறையில் சேவை புரிந்தது; தானியம் ஏற்றுமதி செய்த நாடாய் இருந்தஅது மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் முதல் தரத் தொழில்துறை நாடாய் மாற்றம் அடைய உதவிற்று. பிறகு, சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பிரிட்டிஷ் ஆலை முத லாளி பீதியுற்று, தனது வாடிக்கைக்காரர்களை ஏன் தன்னால் இப்பொழுது சிதறி நழுவாது இணைத்து வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்று வெளிநாடுகளிலிருந்த தனது தூதர்களை யும் கான்சல்களையும் வினவினார். ஏகோபித்த முறையில் அவ ருக்குக் கிடைத்த பதில் வருமாறு: (1) உமது வாடிக்கைக் காரருடைய மொழியை நீர் கற்றுக்கொள்வதில்லை, அதற்குப் பதில் உம்முடைய மொழியை அவர் பேச வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்; (2) உமது வாடிக்கைக்காரருடைய பாணிகளுக்கும் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கும் பொருத்தமானவராவதற்கு நீர் முயலு வதுகூட இல்லை, அதற்குப் பதில் அவர் உமது ஆங்கிலேய பாணிகளுக்கும் பிறவற்றுக்கும் பொருத்தமானவராக வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறீர்.—[எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

சட்டம்[1] நிறைவேறிய பிறகே, அமைச்சரவையின் கதவு இவர்களுக்குத் திறக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தார் இது நாள் வரையில் தமது சமூகக் கீழ்நிலை மனப்பான்மையால் அவ்வளவு கடுமையாய்ப் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதால், இவர்கள், தேசத்தின் மதிப்பான பிரதிநிதிகளாய்க் கொலு வீற்றிருக்கும் பொருட்டு, தமது செலவிலும் தேசத்தின் செலவிலும் அலங்கார வகுப்பாய் ஒரு சோம்பேறித் திருக்கூட்டத்துக்குத் தீனி போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்; உயர் மதிப்புக்கும் தனிச் சலுகைக்குமுரிய இந்தத் திருக்கூட்டம் தம்மாலேயேதான் தயாரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றாலுங்கூட, தம்மில் ஒருவர் இதனுள் சேர்ந்து கொள்ளத் தக்க தகுதியுடையவராய் ஆக்கப்படும் போதெல்லாம் தாம் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்பட்டுவிட்டதாய்க் கருதுகிறார்கள்.

ஆகவே தொழில், வாணிபத் துறை நடுத்தர வர்க்கம் நிலமுடைத்த பிரபுக் குலத்தை அரசியல் அதிகாரத்திலிருந்து அறவே அப்புறப்படுத்தி விரட்டுவதில் இன்னமும் வெற்றி பெறாத இந்த நிலையில், மற்றொரு போட்டியாளனாகிய தொழிலாளி வர்க்கம் களத்திலே தோன்றிவிட்டது. சார்ட்டிஸ்டு இயக்கத்துக்கும் கண்டத்தில் நடைபெற்ற புரட்சிகளுக்கும் பிற்பாடு எழுந்த பிற்போக்கும், மற்றும் ஆங்கிலேய வாணிபம் 1848க்கும் 1866க்கும் இடையில் கண்ட தன்னிகரில்லா விஸ்தரிப்பும் (கொச்சையான முறையில் இது தடையில்லா வாணிபத்தால் மட்டும் விளைந்த ஒன்றாய்க் கூறப்படுகிறது, ஆனால் மிக அதிக அளவுக்கு இது ரயில் பாதைகள், மாகடற் கப்பல்கள், மற்றும் பொதுவாய்ப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் பிரம்மாண்ட வளர்ச்சியால் விளைந்தது) தொழிலாளி வர்க்கத்தை மீண்டும் மிதவாதக் கட்சியைச் சார்ந்திருக்கும் ஒரு நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டன. சார்ட்டிஸ்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தது போல மீண்டும் தொழிலாளி வர்க்கம் இக்கட்சியின் தீவிரவாதப் பிரிவாய் அமைந்தது. ஆனால்

---

[1] இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 1867ஆம் ஆண்டுப் பாராளு மன்றச் சீர்திருத்தமாகும். டெர்பி—டிஸ்ரேலி டோரிக் கட்சி அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்தச் சீர்திருத்தம் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையை இரண்டு மடங்குக்கு மேல் அதிகரிக்கச் செய்தது; தேர்ச்சி பெற்ற தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியோருக்கு வாக்குரிமை அளித்தது.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வாக்குரிமைக் கோரிக்கைகள் தடுத்து நிறுத்த முடியாதனவாய்ப் படிப்படியாய் வலிமை யுற்றன. மிதவாதிகளது விக் தலைவர்கள் ''கோழைகளாய்ப் பயந்தோடிய'' போது, டிஸ்ரேலி சாதகமான தருணத்தை டோரிகள்[1] பற்றிக் கொண்டுவிடும்படிச் செய்து, தமது மேல் நிலையை நிரூபித்துக் காட்டினர். நகரத் தொகுதிகளில் வீட்டுக் குடியிருப்பாளர் வாக்குரிமையைக் [household suffrage] கொண்டு வந்து, அதனுடன்கூட தொகுதிகளையும் அவர் மாற்றி வினியோகம் செய்தார். பிறகு இரகசிய வாக்கெடுப்பு முறை[2] கொண்டுவரப்பட்டது. பிறகு 1884ல் வீட்டுக் குடி யிருப்பாளருக்கான வாக்குரிமை கிராமத் தொகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது, இதோடு புதிதாய் மீண்டும் தொகுதி கள் மாற்றி வினியோகிக்கப்பட்டன, இதன் மூலம் தேர்தல் தொகுதிகள் ஓரளவுக்கு சமனப்படுத்தப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகள் யாவும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தேர்தல் வலிமையைக் கணிசமாய் அதிகரிக்கச் செய்தன; இவற்றின் விளைவாய் குறைந்தது 150லிருந்து 200 வரையிலான தொகுதிகளில்இப்பொழுது வாக்காளர்களில்பெரும்பான்மை யோர் தொழிலாளி வர்க்கத்தவராய் இருக்கின்றனர். ஆனல் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையானது மரபை மதித்து நடக் கும்படி போதிப்பதற்குத் தலைசிறந்த பயிற்சிப் பள்ளியாகும். ஜான் மானர்ஸ் பிரபு வேடிக்கையாய் ''நமது பழம் பெரும் கோமான்கள்'' என்று குறிப்பிட்டோரை, நடுத்தர வர்க்கம் பயபக்தியோடு உற்று நோக்கி அவர்களுக்குத் தண்டனிட்டு எழுகிறது; பெருந் திரளான தொழிலாளி மக்கள் முன்பு ''அவர்களது மேலோர்'' என்பதாய் வழக்கமாய்க் குறிக்கப்

[1] 1670-80ஆம் ஆண்டுகளில் இங்கிலாந்தில் நிறுவப் பட்ட இரு அரசியல் கட்சிகள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. விக் கட்சி நிதித் துறை, வாணிபத் துறை முதலாளிகள், முதலாளித்துவப் பிரபுக் குலத்தோர் ஆகியோரின் நலன்களை வெளியிட்டது. பிற்பாடு விக்குகள் ஒரு புதுக் கட்சியாய், மிதவாதக் கட்சியாய் அமையலாயினர். டோரிக் கட்சி பெரிய நிலப்பிரபுக்கள், இங்கிலாந்து சமயச் சபையின் உயர் குருமார்கள் ஆகியோரது கட்சியாய் விளங்கிற்று. பிற்பாடு இது கான்சர்வெட்டிவ் கட்சி ஆயிற்று.

[2] இரகசிய வாக்கெடுப்பு முறை 1772ல் கொண்டுவரப் பட்டது.

பட்ட நடுத்தர வர்க்கத்தவருக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் செலுத்தினர். சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரிட்டிஷ் தொழிலாளி மெய்யாகவே முன்மாதிரியான தொழிலாளியாய்க் கருதப்பட்டார்; தனது எஜமானரின் அந்தஸ்துக்கு அவர் காட்டிய பணிவன்பும் தனக்கு உரிமைகள் கோருவதில் அவருக்கிருந்த தன்னடக்கமும் கத்தெடர்-சோஷலிஸ்டு[1] மரபைச் சேர்ந்த எங்களது ஜெர்மன் பொருளியலாளர்களுக்கு, தமது தாயகத்தைச் சேர்ந்த தமது தொழிலாளர்களின் தீராத கம்யூனிஸ்டு வயப்பட்ட புரட்சிப் போக்குகளைக் கண்டு மனக் கசப்புற்ற இவர்களுக்கு மனச் சாந்தி அளித்தன.

ஆனால் ஆங்கிலேய நடுத்தர வர்க்கத்தினர்—தொழிலில் தேர்ந்தவர்களான இவர்கள்—ஜெர்மன் பேராசிரியர்களைக் காட்டிலும் நெடுந் தொலைவுக்குப் பார்வையைச் செலுத்தினர். தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் அவர்கள் வேண்டாவிருப்போடுதான் தமது அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். சார்ட்டிஸ்டு இயக்கம் நடைபெற்ற ஆண்டுகளின் போது,

---

[1] கத்தெடர்-சோஷலிசம்—1870ஆம் ஆண்டுகள் முதலாய் 1890ஆம் ஆண்டுகள் வரையில் முதலாளித்துவச் சித்தாந்தத்தில் நிலவிய ஒரு போக்கு. இதன் மூலவர்களில் பெரும்பாலோர் ஜெர்மன் பல்கலைக் கழகங்களைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்கள். பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியப் பீடங்களிலிருந்து (ஜெர்மன் மொழியில் 'கத்தெடர்') இவர்கள் முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதத்துக்கு சோஷலிச வேடமிட்டுப் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். கத்தெடர்-சோஷலிசத்தின் பிரசாரகர்கள் அரசானது வர்க்கங்களுக்கு மேம்பட்டதாகுமென்றும், பகைமை கொண்ட வர்க்கங்களிடையே அதனால் இணக்கம் உண்டாக்க முடியுமென்றும், முதலாளிகளுடைய நலன்களைப் பாதிக்காமலே அதனால் படிப்படியாய் சோஷலிசத்தைக் கொண்டு வர முடியுமென்றும் கூறி வந்தனர். நோய், விபத்துகள் இவற்றுக்கான காப்புறுதி தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வதும், ஆலைச் சட்டங்களின் துறையில் சில சட்டங்களை நிறைவேறச் செய்வதும், இன்னபிறவும்தான் சாராம்சத்தில், கத்தெடர்-சோஷலிசத்தின் வேலைத்திட்டமாய் இருந்து வந்தது. தொழிலாளர்களை வர்க்கப் போராட்டத்திலிருந்து திசை திருப்பி விடுவதே இந்த வேலைத்திட்டத்தின் நோக்கமாய் இருந்தது. கத்தெடர்-சோஷலிசம் திருத்தல்வாதத்தின் சித்தாந்தத் தோற்றுவாய்களில் ஒன்றாகும்.

உடல் வலிவும் மூர்க்க குணமும் வாய்ந்தவர்களான மக்கள் என்னவெல்லாம் செய்ய வல்லவர்கள் என்பதை இவர்கள் தெரிந்து கொண்டுவிட்டனர். அக்காலம் முதலாய் ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தின் விளைவாய், வேறு வழியின்றி இவர்கள் மக்கள் உரிமைச் சாசனத்தின் பெரும் பகுதியை பிரிட்டிஷ் ஐக்கிய முடியரசின் சட்டங்களில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று. இனி எந்நாளும் மக்களை ஒழுங்கு முறைக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்ய முடியுமாயின், அது தார்மிக வழிகளால் மட்டுமே சாத்தியம். வெகுஜனங்கள் மீது செயல்படக் கூடிய எல்லாத் தார்மிக வழிகளிலும் முதலாவதும் முக்கியமான தும் இன்றும் என்றும் சமயம்தான். எனவேதான் பள்ளி நிர்வாகக் குழுக்களில் பாதிரிமார்களுக்குப் பெரும்பான்மை அந்தஸ்து; எனவேதான் சமயச் சடங்குமுறை[1] முதல் இரட்சிணியச் சேனை வரையிலான எல்லா வகைப்பட்ட சமயப் புத்தெழுச்சி முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவளிப்பதற்காக முதலாளித்துவ வர்க்கம் தனக்குத் தானே விதித்துக் கொள்ளும் மேலும் மேலும் கூடுதலான வரிகள்.

இப்பொழுது முடிவில் பிரிட்டிஷ் கண்யவான் மனப் பான்மை, கண்டத்து முதலாளிகளது கட்டற்ற சிந்தனை மீதும் சமயத் துறையிலான நாட்டமின்மை மீதும் வெற்றி வாகை சூடியது. பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் தொழிலாளர்கள் கலக மனப்பாங்கு கொண்டுவிட்டனர். சோஷலிசத்தால் முழுக்க முழுக்கப் பீடிக்கப்பட்டுவிட்டனர். தாம் மேல்நிலை பெறு வதற்காகக் கையாளும் முறைகள் சட்டத்துக்கு ஏற்புடைய வைதானு என்பது குறித்து அவர்கள் சிறிதும் கவலைப்பட வில்லை என்ருல், இதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. உடல் வலிவுடையவர், இங்கே நாளுக்கு நாள் மேலும் மேலும் மூர்க்க குணமுடையவராகிவிட்டார். ஆடம் பரமாய்ச் சுருட்டைப் புகைத்துக் கொண்டு கப்பலுக்கு வரும் இளைஞன் மெள்ளக் குமட்டல் வயிற்றைப் புரட்டிக் கொண்டு

---

[1] சமயச் சடங்கு முறை [ritualism]—ஆங்கிலேய சமயச் சபையில் 19ஆம் நூற்ருண்டின் 30ஆம் ஆண்டுகளில் தோன்றிய போக்கு. இப்போக்கினர் கத்தோலிக்கச் சடங்கு களையும் கத்தோலிக்க ஐதீகங்களில் சிலவற்றையும் ஆங்கிலேய சமயச் சபை வழக்கில் மீண்டும் புகுத்த வேண்டுமெனக் கூறினர்.

- 5 MAR 1985

எழக் கண்டதும் யாருக்கும் தெரியாமல் சுருட்டை விட்டெறி வது போல, பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் முதலாளித்துவ வர்க்கத் தார் வேறு வழி ஏதுமின்றி கடைசி உபாயமாய்த் தமது கட்டற்ற சிந்தனையைச் சந்தடியின்றி விட்டொழிக்க வேண் டியதாயிற்று. இதுகாறும் ஏளனம் செய்து வந்தோர், இப் பொழுது தமது வெளிப்புற நடத்தையில் சமயப் பற்றுடை யோராய் மாறினர்; சமயச் சபையையும் அதன் ஐதீகங்களை யும் சடங்குகளையும் குறித்து பயபக்தியுடன் பேசினர்; தவிர்க்க முடியாதபோது இவற்றைத் தவறாமல் கடைப்பிடிக்க வுங்கூடச் செய்தனர். பிரெஞ்சு முதலாளிகள் வெள்ளிக்கிழமை களில் இறைச்சியில்லா உண்டி அருந்தினர். ஜெர்மன் முத லாளிகள் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் நீண்ட பிராட்டஸ்டன்டு பிரார்த்தனை உரைகளை இறுதி வரை கேட்டுக் கொண்டு கோயி லில் தமது இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். பொருள்முதல் வாதத்தை நம்பி இவர்கள் பேராபத்திலே சிக்கித் தவிர்க்க நேர்ந்துவிட்டது. "Die Religion muss dem Volk erhalten werden"—சமயமானது மக்களுக்காக உயிர்த் துடிப்போடு இருக்கும்படிப் பேணிக் காக்கப்பட வேண்டும்—சமுதாயம் அறவே அழிந்துவிடாதபடி பாதுகாப்பதற்கு அது ஒன்றுதான் இறுதியாய் எஞ்சியுள்ள வழி. ஆனால் இவர்களுடைய துர திர்ஷ்டம், என்றென்றுக்குமாய் சமயத்தைவீழ்த்துவதற்காகத் தம்மால் இயன்றது அனைத்தையும் செய்த பிற்பாடே இவர் கள் இதைக் கண்டு கொண்டனர். இதுகாறும் ஏளனம் செய்து வந்தோரைப் பார்த்து இப்பொழுது பிரிட்டிஷ் முதலாளி ஏளனம் செய்தார்: ''அட முட்டாள்களே! இருநூறு ஆண்டு களுக்கு முன்பே உங்களுக்கு இதை நான் கூறியிருப்பேனே!''

என்றாலும், பிரிட்டிஷ் முதலாளியின் அசங்காத சமயத் துறை மடமையும் சரி, கண்டத்து முதலாளியின் காலங் கடந்த இந்த மாற்றமும் சரி, பொங்கியெழும் பாட்டாளி வர்க்கக் கொந்தளிப்பை அடங்கச் செய்யுமெனத் தோன்ற வில்லை. மரபானது பெரிய தடை சக்தியாகும், வரலாற்றின் சடத்துவ சக்தியாகும் என்றாலும், இது சுயச் செயல் திற னின்றி எதிர்ப்பு மட்டுமே காட்டக் கூடியது, நிச்சயமாய்த் தகர்க்கப்படவே போகிறது. ஆகவே முதலாளித்துவச் சமு தாயத்துக்கு சமயமானது நீடித்து நிலைத்து நிற்கும் காப்பு அரணாகிவிட முடியாது. நமது சட்டத் துறை, தத்துவவியல்,

சமயத் துறைக் கருத்துக்கள் எல்லாம், அந்தந்த சமுதாயத்திலும் நிலவும் பொருளாதார உறவுகளின் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ தொலைதூரக் கிளை விளைவுகளே என்றால், இந்த உறவுகள் அடியோடு மாறுவதால் உண்டாகும் பலாபலன்களை இக்கருத்துக்கள், இறுதியாய்ப் பார்க்குமிடத்து, எதிர்த்து நிற்க முடியப் போவதில்லை. ஆகவே இயல் கடந்த தெய்விக வெளிப்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலொழிய, நிலை கொள்ளாது ஆடிச் சரிந்து விழும் ஒரு சமுதாயத்துக்கு சமய சித்தாந்தங்கள் எவற்றாலும் முட்டுக் கொடுத்துத் தூக்கி நிறுத்தி வைத்துவிட முடியாதென்பதை நாம் ஒத்துக் கொண்டே ஆகவேண்டும்.

உண்மை என்னவெனில் இங்கிலாந்திலுங்கூட தொழிலாளி மக்கள் மீண்டும் எழுந்து இயங்கத் தொடங்கிவிட்டனர். பல்வேறு வகைப்பட்ட மரபுகளாலும் அவர்கள் கட்டுண்டிருப்பது மெய்தான். கான்சர்வெட்டிவ்கள், மிதவாதிகள் ஆகிய இந்த இரு கட்சிகளைத் தவிர்த்து வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது, தொழிலாளி வர்க்கம் பெரிய மிதவாதக் கட்சியைக் கொண்டும் அதன் மூலமாகவும்தான் தனது விமோசனத்துக்கு வழி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதாய்ப் பரவலாக நிலவும் நம்பிக்கையை ஒத்த முதலாளித்துவ மரபுகள் இருந்து வருகின்றன. சுயேச்சையான செயற்பாட்டை நோக்கித் தொழிலாளர்கள் ஆதியில் எடுத்த பூர்வாங்க முயற்சிகளிலிருந்து பாரம்பரிய முறையில் வந்த தொழிலாளர் மரபுகளும்—முறையான பயிற்சிக் கட்டத்தைக் கடந்து வராமல் உறுப்பினர்களாய்ச் சேர முன்வருவரை எத்தனையோ பல பழம் பெரும் தொழிற் சங்கங்கள் சேர்க்காமல் ஒதுக்கி வைத்து, இவ்வழியில் இந்தத் தொழிற் சங்கம் ஒவ்வொன்றும் தானே சொந்தத்தில் தனது கருங்காலிகளை உற்பத்தி செய்து கொள்வதாய் அமைந்துவிடும் இம்மரபையொத்த பலவும்—இருந்து வருகின்றன. ஆனால், இவை யாவும் இருந்த போதிலும், பேராசிரியர் பிரென்டானோ தமது சோதரக் கத்தெடர்-சோஷலிஸ்டுகளுக்கு வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது[1] போல, ஆங்கிலேயத்

---

1 ஆங்கிலேயத் தொழிற் சங்கங்களைப் பற்றி லூயோ பிரென்டானோ எழுதியவற்றையும் நிகழ்த்திய உரைகளையும் இங்கு எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். லூயோ

தொழிலாளி வர்க்கம் நகர்ந்து முன் சென்று கொண்டுதான் இருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் நடைபெறும் யாவற்றையும் போல், இது அளந்து அடிமேல் அடி வைத்து மந்த கதியில் தான், இங்கே தயக்கத்தோடும், அங்கே பெருமளவுக்குப் பயனற்றவையான, சோதனை முறையிலான முயற்சிகளோடும் நகர்ந்து செல்கிறது. இடையிடையே அளவு மீறிய முன்னெச் சரிக்கை மனப்பான்மை காரணமாய் சோஷலிசம் என்னும் பெயரில் ஐயுறவு கொண்டு, அதேபோதில் சோஷலிசத்தின் உள்ளடக்கப் பொருளைப் படிப்படியாய்க் கிரகித்துக்கொண்டு நகர்ந்து செல்கிறது. இந்த இயக்கம் பரவித் தொழிலாளர் களில் ஒவ்வொரு படிவத்தினராய்ப் பற்றிக் கொண்டு செல்கிறது. இப்பொழுது இது லண்டனின் ஈஸ்ட் எண்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்த தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்களைத் தட்டிக் குலுக்கித் துயலெழச் செய்திருக்கிறது; இந்தப் புதிய தொழிலாளர் படை சக்திகள் நன்றிக் கடன் செலுத்தும் முறையில் எவ்வளவு மகத்தான உந்து விசையை இவ் வியக்கத்துக்கு அளித்திருக்கின்றன என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. இயக்கத்தின் வேகம் சில பேரின் பொறுமையில் லாத் துடிப்புக்கு ஏற்றவாறு போதிய அளவில் இல்லை என்றால், ஆங்கிலேய குணச்சித்திரத்தின் மிகச் சிறந்த இயல்பு களை உயிர்ப்புடன் நிலைத்திருக்கச் செய்வது தொழிலாளி வர்க்கமேதான் என்பதையும், இங்கிலாந்தில் ஒரு தரம் ஓரடி முன்னேக்கி எடுத்து வைக்கப்படுமாயின் அதன்பின் பொது

பிரென்டானே ஆங்கிலேயத் தொழிற் சங்க முறையைத் தொழிலாளி வர்க்க நிறுவன ஒழுங்கமைப்புக்கு முன் மாதிரியாய்த் திகழ்வதாகவும், முதலாளித்துவத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள் தமது நிலையைத் தீவிரமாய் மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் முதலாளித்துவச் சுரண்டலிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளவும் வகை செய்வதாகவும் கூறி வந் தார். பிரென்டானேவும் ஏனைய கத்தெடர்-சோஷலிஸ்டு களும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கங்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் போராட்டத்தையும் தொழிலாளி வர்க்க அரசியல் கட்சிகளையும் தேவையற்ற தாக்கி விடுவதாய்க் கூறி வந்தனர். மார்க்சுக்கு எதிராய்ப் பிரென்டானே என்பதில் எங்கெல்ஸ் இத்தகைய கூற்றுக்கள் பொய்யென்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, இவற்றின் வர்க்க இயல்பினை வெளிப்படுத்திக் காட்டினர்.

வாய் அது எந்நாளும் இழக்கப்படுவதே இல்லை என்பதையும் இவர்கள் மறக்கலாகாது. பழைய சார்ட்டிஸ்டுகளின் புதல்வர்கள் மேற்கூறிய காரணங்களால், சிறப்பு நிலையை எட்டிப் பிடிக்கவில்லை என்றால், பேரப்பிள்ளைகள் தமது மூதாதையருக்கு முழுதொத்தச் சிறப்புடையோராய்த் திகழலாம் என்பது தெரிகிறது.

ஆனால் ஐரோப்பியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெற்றி இங்கிலாந்தை மட்டுமே பொருத்த ஒன்றல்ல. குறைந்தது, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி ஆகிய மூன்று நாடுகளுடைய ஒத்துழைப்பால்தான் இந்த வெற்றி சித்தி பெற முடியும். பின் குறிப்பிட்ட இரண்டு நாடுகளிலும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம், இங்கிலாந்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் வெகுவாய் முன்னேறிய நிலையில் இருக்கிறது. ஜெர்மனியில் அது, வெற்றியிடமிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில்தான் இருக்கிறது என்றுகூடச் சொல்லலாம். அங்கு கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் முன்னேற்றம் தன்னிகரற்றதாகும். மேலும் மேலும் கூடுதலான வேகத்தில் அது முன்னேறிச் செல்கிறது. ஜெர்மன் நடுத்தர வர்க்கம் அரசியல் ஆற்றலிலும் கட்டுப்பாட்டிலும் வீரத்திலும் வலுவிலும் விடமுயற்சியிலும் வருந்தத்தக்கத் தனது குறைபாட்டைத் தெளிவாய்க் காட்டியதெனில், ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த எல்லாப் பண்புகளும் தன்னிடம் நிறைய உண்டு என்பதைப் போதிய அளவுக்கு நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறது. நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஜெர்மனியானது ஐரோப்பிய நடுத்தர வர்க்கத்தின் முதலாவது எழுச்சியின் துவக்கக் களமாய் இருந்தது; தற்போதுள்ள நிலைமைகளில், ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மாபெரும் முதலாவது வெற்றியின் களமாகவும் ஜெர்மனி அமையலாம் என்பது சாத்தியப்பாட்டின் வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டதா, என்ன?

பி. எங்கெல்ஸ்

1892, ஏப்ரல் 20

ஆங்கிலத்தில்
எழுதப்பட்டது

ஆங்கிலத்திலிருந்து
மொழிபெயர்க்கப்
பட்டது

கற்பனாவாத சோஷலிசமும் விஞ்ஞான சோஷலிசமும்

1

அதன் சாரப்பொருளில் நவீன சோஷலிசமானது, ஒரு புறத்தில் இன்றைய சமுதாயத்தில் உடைமையாளர்களுக்கும் உடைமையற்றவர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே நிலவும் வர்க்கப் பகைமைகளையும், மறு புறத்தில் பொருளுற்பத்தியில் நிலவும் அராஜகத்தையும் கண்டறிவதன் நேரடியான விளைவாகும். ஆனால் அதன் தத்துவார்த்த வடிவில் நவீன சோஷலிசமானது, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் பிரெஞ்சுத் தத்துவ வியலாளர்கள் வகுத்தளித்த கோட்பாடுகளை மேலும் தர்க்க வாதப் பொருத்தமுடையதாய்ச் செய்யும் ஒரு விரிவாக்கமாய் ஆதியில் வெளித்தோற்றத்துக்குத் தெரிகிறது. எவ்வளவுதான் அதன் வேர்கள் பொருளாதார உண்மைகளில் ஆழப் பதிந்திருந்த போதிலும், எந்தவொரு புதிய தத்துவத்தையும் போலவே நவீன சோஷலிசமும், தயாராய்த் தன் கைக்குக் கிடைத்த அறிவுத்துறை விவரங்களுடன் முதலில் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

வரவிருந்த புரட்சிக்காக பிரெஞ்சு நாட்டில் மனிதர்களுடைய மனத்தைத் தயார் செய்த அந்த மாமேதைகள் தாமே தீவிரப் புரட்சிவாதிகளாய் இருந்தவர்கள். புறத்தே அமைந்த உயர் அந்தஸ்து அல்லது மதிப்புக்குரிய எவ்வகையான அதிகாரத்தையும் அவர்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. சமயம், இயற்கை, விஞ்ஞானம், சமுதாயம், அரசியல் நிறுவனங்கள்—யாவுமே சிறிதும் தயவு தாட்சண்யமின்றி விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. யாவும் தாம் இருப்பதற்குரிய நியாயத்தை அறிவின் தீர்ப்பு மேடையின் முன்னால் ருசுப்பித்தாக வேண்டும், இல்லையேல் இல்லாதொழிந்தாக வேண்டும் என்றாகியது.

யாவற்றுக்கும் அறிவு ஒன்றே அளவுகோல் ஆயிற்று. ஹெகல் கூறுவது போல, உலகமானது தலையின்மீது நின்ற காலம் அது[1] — முதலாவதாக, மனிதனது தலையும் அதன் சிந்தனையால் வந்தடையப் பெற்ற கோட்பாடுகளும் எல்லா மனிதச் செயலுக்கும் உறவுகளுக்கும் தாம்தான் அடிப்படையென உரிமை கொண்டாடின என்னும் அர்த்தத்திலும்; நாளடைவில் இதோடன்றி, இந்தக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணுயிருந்த

---

[1] பிரெஞ்சுப் புரட்சி பற்றிய அந்த வாசகம் வருமாறு: ''உரிமை எனும் சிந்தனையானது, உரிமை எனும் கருத்தானது திடுமெனக் கண்ணெதிரே வந்து நின்றது; உரிமையின்மை எனும் பழைய கட்டமைப்பால் இதை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை. ஆகவே உரிமை எனும் இந்தக் கருத்தோட்டத்தின்படி இப்பொழுது ஓர் அரசியலமைப்பு நிறுவப்பட்டிருக்கிறது, இனி யாவும் இதையே அடிப்படையாய்க் கொண்டாக வேண்டும். வானமண்டலத்தில் சூரியன் அமைந்து கிரகங்கள் அதைச் சுற்றிவரும் காலம் முதலாய், மனிதன் தன்தலையின் மீது, அதாவது சிந்தனையின்மீது, நின்று இதற்கு ஏற்ப எதார்த்தத்தைக் கட்டியமைக்கும் ஒரு காட்சியினை இதன் முன் கண்டதே இல்லை. Nous, அதாவது அறிவே உலகை ஆளுகிறது என்று முதன்முதல் அனக்சகோரஸ் கூறினுர். ஆனுல் இப்பொழுது முதன் முறையாய் மனிதன் மனத்தின் எதார்த்தத்தைச் சிந்தனையே ஆள வேண்டும் என்பதைக் கண்டறிந்து ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டான். இது மகோன்னத அருணேதயமாய்த் திகழ்ந்தது. சிந்தனை ஆற்றல் கொண்டோர் எல்லோருமே இந்தப் புனிதத் திருநாளைக் கொண்டாடுவதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டுள்ளனர். மாண்பு மிக்கதோர் உணர்ச்சி அக்காலத்தில் மனிதர்களை ஆட்கொண்டது. தற்போது உலகுடன் தெய்விகக் கோட்பாட்டுக்கு இணக்கம் ஏற்பட்டு விட்டாற் போன்று அறிவு ஆர்வம் உலகில் வியாபித்து நிலவிற்று.'' [ஹெகல்: வரலாற்றின் தத்துவவியல், 1840, பக்கம் 535.] சீர்குலைவு உண்டாக்கும், பொது அபாயம் விளைவிக்கும் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் ஹெகலின் இத்தகைய போதனைகளுக்கு எதிராய் சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்புச் சட்டத்தை* உடனே செயல்படச் செய்வது அவசியம் இல்லையா?—[எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

* எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடும் சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்புச் சட்டம் ஜெர்மனியில் விசேஷ சட்டமாய் 1878 அக்டோபர் 21ல் பிறப்பிக்கப்பட்டது. பிறகு வெகுஜனத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாய் 1890 அக்டோபர் 1ல் ரத்து செய்யப்பட்டது.

எதார்த்தம் மெய்யாகவே தலைகீழாய் மாற்றப்பட வேண்டிய தாயிற்று என்னும் விரிவான அர்த்தத்திலும் உலகமானது தலையின்மீது நின்றது. அன்று இருந்த சமுதாய, அரசாங்க வடிவமைப்பு ஒவ்வொன்றும், மாமூலான கருத்தமைப்பு ஒவ்வொன்றும் அறிவுக்கு ஒவ்வாததாய்க் குப்பைக் குழியிலே எறியப்பட்டது. உலகம் இதுகாறும் முற்றிலும் தப்பெண்ணங்களாலேயே தான் வழிகாட்டப்பட அனுமதித்து வந்துவிட்டது. கடந்த காலத்தவை யாவும் பரிதாபத்துக்கும் இளக்காரத்துக்குமே தகுதியுடைத்தவை. இப்பொழுதுதான் முதன்முதலாய் இருளகன்று பகலின் ஒளி, சிந்தனையின் ஆட்சி தோன்றியது. இனி மூடநம்பிக்கையும் அநீதியும் தனிச் சலுகையும் ஒடுக்குமுறையும் அகற்றப்பட்டு, அவற்றினிடத்தில் சாசுவத உண்மையும் சாசுவத நீதியும் இயற்கையின் அடிப்படையிலான சமத்துவமும் இழக்கவோ துறக்கவோ முடியாத மனித உரிமைகளும் அமர்த்தப்பட்டாக வேண்டும்.

இன்று நாம் அறிவோம்: இந்த சிந்தனையின் ஆட்சி முதலாளித்துவ வர்க்க ஆட்சியின் சுருத்துருவாக்கமே அன்றி வேறொன்றுமல்ல; இந்த சாசுவத நீதியானது முதலாளித்துவ நீதிமன்றமாய் வந்து நிறைவேற்றம் கண்டது; இந்தச் சமத்துவம் சட்டத்தின் முன்பான முதலாளித்துவச் சமத்துவமாய்க் குறுகிச் சிறுத்துவிட்டது; முதலாளித்துவச் சொத்துடைமை அத்தியாவசிய மனித உரிமைகளில் ஒன்றாய்ப் பிரகடனம் செய்யப்படலாயிற்று; சிந்தனையின் ஆட்சிக்குரிய அரசாங்கம், ரூசோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்,[1] முதலாளித்துவ ஜனநாயகக் குடியரசாகவே அன்றி வேறு எதுவாகவும் உருவாக முடியவில்லை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இம்மா

---

[1] ரூசோவினுடைய தத்துவத்தின்படி ஆதியில் மக்கள் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்தனர், யாவரும் சரிசமத்துவமாய் இருந்தனர். தனியார் சொத்துரிமை தோன்றி சொத்துடைமைஏற்றத்தாழ்வு வளர்ந்ததும் இயற்கை நிலையிலிருந்து குடிமை நிலைக்கு, அதாவது சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலான அரசுக்கு மாறினர். இதன்பின் அரசியல் ஏற்றத்தாழ்வு வளரவே சமுதாய ஒப்பந்தம் மீறப்பட்டு புது வகைப்பட்ட உரிமையற்ற நிலை தலைதூக்கிவிட்டது. ஒரு புதிய சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் சிந்தனையின் ஆட்சிக்கு உகந்த ஓர் அரசை நிறுவதே இந்த நிலைமைக்குரிய பரிகாரமாகும்.

பெரும் சிந்தனையாளர்களால்—அவர்களது முன்னோர்களால் எப்படி முடியவில்லையோ அதே போல — அவர்களுடைய சகாப்தம் அவர்களுக்கு விதித்த வரம்புகளுக்கு அப்பால் செல்ல முடியவில்லை.

ஆனால் பிரபுத்துவக் கோமான்களுக்கும் சமுதாயத்தின் ஏனைய எல்லாப் பகுதிகளையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்ததாய்க் கூறிக் கொண்ட நகரத்தாருக்கும் [burghers] இடையிலான பகைமையுடன் கூடவே, சுரண்டுவோருக்கும் சுரண்டப் படுவோருக்கும், செல்வந்தர்களாகிய சோம்பேறிகளுக்கும் ஏழைகளாகிய உழைப்பாளர்களுக்கும் இடையே பொதுவான பகைமையும் நிலவி வந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையால்தான் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள், தம்மை தனியொரு வர்க்கத்துக்கு அல்லாது துயருறும் மனித குலம் அனைத்துக்குமே பிரதிநிதிகளாய்க் கூறிக் கொண்டு முன்வர முடிந்தது. அது மட்டுமல்ல. தோன்றியது முதலாகவே முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதன் எதிரிடையால் இழுத்தடிக்கப்படலாயிற்று: கூலித் தொழிலாளர்கள் இல்லாமல் முதலாளிகளால் இருக்க முடியாது; மத்திய கால கைவினைச் சங்க [guild] நகரத்தார் நவீன கால முதலாளிகளாய் வளர்ச்சியுற்ற அதே அளவில் கைவினைச் சங்கத் துணை வினைஞர்களும் கைவினைச் சங்கங்களுக்குப் புறம்பான நாட்கூலியாட்களும் பாட்டாளி வர்க்கத்தாராய் வளர்ச்சியுற்றனர். மொத்தத்தில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் பிரபுத்துவக் கோமான்களுடனான தமது போராட்டத்தில் அக்காலத்தியப் பல்வேறு உழைப்பாளி வர்க்கங்களின் நலன்களையும் தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியதாய்க் கூறிக் கொள்ள முடிந்த போதிலும், நவீனப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ வளர்ச்சி பெற்ற முன்னோடியாய் இருந்த வர்க்கத்தினது சுயேச்சையான கொந்தளிப்புகளும் ஒவ்வொரு பெரிய முதலாளித்துவ இயக்கத்தின் போதும் ஏற்படவே செய்தன. உதாரணமாய், ஜெர்மனியில் சமயச் சீர்திருத்தத்தின் போதும் விவசாயிகளது யுத்தத்தின் போதும் அனுபாப்டிஸ்டுகளும்[1] தாமஸ் முன்ட்சரும்; மாபெரும் இங்கிலாந்துப்

---

[1] அனுபாப்டிஸ்டுகள்—16ஆம் நூற்றுண்டில் ஜெர்மனியிலும் சுவிட்சர்லந்திலும் தோன்றிய சமயப் பிரிவினர். பெருமளவுக்கு விவசாயிகளும் கைவினைஞர்களும் சிறு

புரட்சியில் சமனவாதிகள்[1]; மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் பாபெஃப்.

இன்னும் வளர்ச்சி பெருத ஒரு வர்க்கத்தின் இந்தப் புரட்சிகர எழுச்சிகளுக்கு இசைவாய் தத்துவார்த்த விளக்கங்களும் முன்வைக்கப்பட்டன—பதினாறாவது, பதினேழாவது நூற்றாண்டுகளில், இலட்சிய சமுதாய நிலைமைகள் பற்றிய கற்பனாவாதச் சித்திரங்கள்[2]; பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் மெய்யான கம்யூனிசத் தன்மை வாய்ந்த தத்துவங்கள் (மொரெல்லியும் மாப்லியும்). சமத்துவத்துக்கான கோரிக்கை இனி அரசியல் உரிமைகளுக்கு மட்டுமானதாய் வரம்பிடப்படவில்லை, தனியாட்களது சமுதாய நிலைமைகளுக்கும் ஆனதாய் விரிவாக்கப்பட்டது. ஒழிக்கப்பட வேண்டியவை வர்க்கத் தனிச்சலுகைகள் மட்டுமல்ல, வர்க்கப் பாகுபாடுகளே ஒழிக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று கோரப்பட்டது. துறவு மனப்பான்மை பூண்டு வாழ்வின் இன்பங்களை எல்லாம் நிராகரிப்பதும், ஸ்பார்ட்டானிய எளிமையும் கடுமையும் வாய்ந்ததுமாகிய ஒரு கம்யூனிசமே இந்தப் புதிய போதனையின் முதலாவது வடிவம். பிறகு மாபெரும் மூன்று கற்பனாவாதிகள் [Utopians] தோன்றினர்: பாட்டாளி வர்க்க

வணிகருமான அனுபாப்டிஸ்டுகள் 1524-25ஆம் ஆண்டுகளின் விவசாயிகளது யுத்தத்தின் போது தாமஸ் முன்ட்சர் தலைமை தாங்கிய மிகவும் புரட்சிகரமான இயக்கப் பிரிவைச் சேர்ந்திருந்தனர்.

[1] ''மெய்யான சமனவாதிகள்'' [Levellers] அல்லது ''தோண்டுவோர்'' [Diggers] என்போரை எங்கெல்ஸ் இங்கு குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் 17ஆம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலேய முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது தீவிர இடதுசாரிப் போக்கின் பிரதிநிதிகளாவர். நகர, கிராமப்புற மக்களின் ஏழைப் பகுதிகளது நலன்களை இவர்கள் வெளியிட்டனர். தனியார் நிலவுடைமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றனர்; புராதனச் சமனவாதக் கம்யூனிசக் கருத்துக்களை ஆதரித்தனர்; பொது நிலங்களைக் கூட்டாக உழுது பயிரிடுவதன் மூலம் நடைமுறையில் இக்கருத்துக்களைச் செயல்படுத்த முயன்றனர்.

[2] எங்கெல்ஸ் இங்கு குறிப்பிடுவது கற்பனாவாதக் கம்யூனிசத்தை எடுத்துரைத்தவர்களின் நூல்களாகும்—தாமஸ் மோரின் உத்தோப்பியா (1516ல் வெளிவந்தது), தாம்மசா கம்பனேல்லாவின் ஆதவன் நகரம் (1623ல் வெளிவந்தது).

இயக்கத்துடன் கூடவே மத்திய வர்க்க இயக்கத்தையும் இன்னமும் ஓரளவு முக்கியத்துவமுடையதாய்க் கொண்ட செயின்ட்-சிமோன் [Saint-Simon]; ஃபூரியே [Fourier]; முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி மிகவும் வளர்ச்சியுற்றிருந்த ஒரு நாட்டில் இவ்வளர்ச்சியின் விளைவாய்ப் பிறந்த பகைமைகளால் உந்தப்பட்டு முறையாகவும், பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டும், வர்க்கப் பாகுபாட்டின் நீக்கத்துக்கான தமது திட்டங்களை வகுத்திட்ட ஓவன் [Robert Owen].

இம்மூவருக்கும் பொதுவானது ஒன்று உண்டு. இவர்களில் எவரும் இதற்குள் வரலாற்று வளர்ச்சியால் தோற்றுவிக்கப் பட்டுவிட்ட பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களது பிரதிநிதியாய் முன்வரவில்லை. பிரெஞ்சுத் தத்துவவியலாளர்களைப் போலவே இவர்களும், குறிப்பிட்ட ஒரு வர்க்கத்தை முதலில் விடுவிக்கப் போவதாய்ச் சொல்லாமல் உடனடியாகவே மனித குலம் அனைத்தையுமே விடுவிக்கப் போவதாய்க் கூறிக் கொள்கின்றனர். அவர்களைப் போலவே இவர்களும் அறிவின், சாசுவத நீதியின் ஆட்சியை மலரச் செய்ய விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் இவர்களுடைய கருத்துப்படி இந்த ஆட்சிக்கும் பிரெஞ்சுத் தத்துவவியலாளர்கள் கூறிய ஆட்சிக்குமிடையே விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமுள்ள வேறுபாடு உள்ளது.

நமது இம்மூன்று சமுதாயச் சீர்திருத்தாளர்களுக்கும், இந்தத் தத்துவவியலாளர்களுடைய கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்த முதலாளித்துவ உலகமானது, பிரபுத்துவத்தையும் சமுதாயத்தின் முந்தைய எல்லாக் கட்டங்களையும் போல் அதே அளவுக்குப் அறிவுக்கு ஒவ்வாததாகவும் அநீதியாகவும் இருக்கின்றது, ஆகவே அவற்றைப் போலவே சடுதியில் குப்பைக் குழிக்குப் போய்ச் சேர வேண்டியதாகிறது. தூய அறிவும் நீதியும் இதுகாறும் உலகில் ஆட்சி புரியவில்லை என்றால், மனிதர்கள் அவற்றைச் சரியாய்ப் புரிந்து கொள்ளாததுதான் அதற்குரிய காரணம். மேதாவிலாசம் படைத்த தனி மனிதர் இல்லாமற் போய்விட்டார். இப்படிப்பட்டவர் இப்பொழுது தோன்றிவிட்டார், உண்மையை இவர் புரிந்து கொள்கிறார். இவர் இப்பொழுது தோன்றி விட்டார், உண்மை இப்பொழுது தெட்டத் தெளிவாய்ப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது என்பது, வரலாற்று வளர்ச்சி

எனும் தொடர் இணைப்பில் அவசியத்தின் காரணமாய் நிகழ்ந்த தவிர்க்கமுடியாத ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல; இனியதொரு சந்தர்ப்பவச நிகழ்ச்சியே ஆகும். 500 ஆண்டுகள் முன்ன தாகவுங்கூட இவர் பிறந்திருக்கலாம், அப்பொழுது மனித குலத்துக்கு இந்த 500 ஆண்டுக் காலப் பிழையும் பூசலும் துன்பதுயரமும் இல்லாதபடி தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

புரட்சியின் முன்னோடிகளான பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பிரெஞ்சுத் தத்துவவியலாளர்கள், இருப்பவை அனைத்தும் குறித்துத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய ஒரே நீதிபதியாய் அறிவை அறைகூவி அழைத்ததைக் கண்டோம். அறிவுக்கு உகந்த அரசாங்கம், அறிவுக்கு உகந்த சமுதாயம் நிறுவப்பட வேண்டும்; என்றென்றைக்கும் சாசுவதமான இந்த அறிவுக்கு முரணானது அனைத்தும் ஈவிரக்கமின்றி ஒழிக்கப்பட வேண்டும். உண்மையில் இந்தச் சாசுவத அறிவு, அப்பொழுதுதான் முதலாளியாய்ப் பரிணமித்துக் கொண்டிருந்த பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக் குடிமகனது உணர்வின் கருத்துருவாக்கமே அன்றி வேறல்ல என்பதையும் கண்டோம். இந்த அறிவுக்கு உகந்த சமுதாயத்தையும் அரசாங்கத்தையும் பிரெஞ்சுப் புரட்சி சித்தி பெறச் செய்தது.

ஆனால் நிலவரங்களின் புதிய நடப்பு முந்தைய நிலைமைகளுடன் ஒப்புநோக்கையில் அறிவுக்கு உகந்ததாய் இருந்த போதிலும், எவ்வகையிலும் பூரணமாய் அறிவுக்கு உகந்ததல்ல என்பது தெரியலாயிற்று. அறிவின் அடிப் படையில் அமைந்த அரசு அறவே தகர்ந்து விழுந்துவிட்டது. ரூசோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம் பயங்கர ஆட்சியாய் நிறை வேற்றம் கண்டது; தமது அரசியல் ஆற்றலில் நம்பிக்கை இழந்து விட்ட முதலாளித்துவ வர்க்கம் இந்தப் பயங்கர ஆட்சியிலிருந்து தப்புவதற்காக முதலில் நெறியாளர் குழுவின்[1] லஞ்ச ஊழலிலும், முடிவில் நெப்போலியனது கொடுங்கோன்மையின் பாதுகாப்பிலும் அடைக்கலம் புகுந்தது. வாக்களிக்கப்பட்ட சாசுவத சமாதானம் நாடுபிடிக்கும் முடிவில்லா யுத்தமாய் மாறியது. அறிவின் அடிப்படையிலான சமுதாயத்துக்கும் இதே கதிதான் நேர்ந்தது. செல்வந்தர்களுக்கும்

---

[1] பயங்கர ஆட்சி—ஜாக்கபின்களது புரட்சிகர-ஜனநாயகச் சர்வாதிகாரம் நடைபெற்ற காலம் (1793 ஜூனிலிருந்து

ஏழைகளுக்குமான பகைமை பொது சுபிட்சத்தில் கரைந்து விடவில்லை; அதற்கு மாறாக, இப்பகைமைக்கு இதுகாறும் ஓரளவுக்குப் பாலமிட்டிருந்த கைவினைச் சங்கத் தனிச் சலுகைகளும் பிற தனிச்சலுகைகளும் நீக்கப்பட்டதனாலும், சமயச் சபையின் [Church] தரும நிலையங்கள் அகற்றப்பட்டதனாலும் மேலும் கடுமையாகியது. பிரபுத்துவத் தளைகளிலிருந்து விடுபட்ட ''சொத்துடைமைச் சுதந்திரமானது''—இப்பொழுது நிஜமாகவே இது கைவரப் பெற்றது—சிறு முதலாளிகளுக்கும் சிறு உடைமையாளர்களுக்கும், பெரிய முதலாளிகள், நிலப் பிரபுக்களது பகாசுரப் போட்டியால் நசுக்குண்டு, தமது அற்பசொற்பச் சொத்துக்களை இந்தப் பெரும் பிரபுக்களுக்கு விற்பதற்குரிய சுதந்திரமாய் மாறி விட்டது; இவ்விதம் சிறு முதலாளிகளையும் நிலமுடைத்த சிறு விவசாயிகளையும் பொறுத்தவரை இந்தச் சுதந்திரம் ''சொத்துடைமையிலிருந்தான சுதந்திரமாய்'' மாறியது. முதலாளித்துவ அடிப்படையில் ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சி உழைப்பாளி வெகுஜனங்களது வறுமையையும் துயரையும் சமுதாயத்தின் வாழ் நிலைமைகள் ஆக்கிற்று. மேலும்மேலும் பணப் பட்டுவாடாதான், கார்லைலின் சொற்படி, மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமான ஒரே பந்தம் என்றாகியது. குற்றங்களின் எண்ணிக்கை ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகரித்துச் சென்றது. முன்பெல்லாம் பிரபுத்துவ ஒழுக்கக்கேடுகள் பகிரங்கமாய்ப் பட்டப்பகலில் தாண்டவமாடின; இன்னமும் அழித்தொழிக்

1794 ஜூலை வரை); பெரு முதலாளித்துவ அரசியல் கோஷ்டியினரான ஜிரோண்டிஸ்டுகளும் முடியாட்சிவாதிகளும் தொடுத்த எதிர்ப்புரட்சிப் பயங்கரத்துக்கு ஜாக்கபின்கள் புரட்சிகர பயங்கரத்தின் மூலம் எதிரடி கொடுத்தனர்.

நெறியாளர் குழு [Directorate]—நெறியாளர் ஐவர் அடங்கிய குழு, ஆண்டுக்கு ஒருவர் வீதம் இவர்கள் மறுதேர்வு செய்யப்பட்டனர். ஜாக்கபின்களுடைய புரட்சிகர சர்வாதிகாரம் வீழ்த்தப்பட்டபின் (1794) ஏற்கப்பட்ட 1795ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி பிரான்சில் இந்த நெறியாளர் குழு செயலாண்மை அதிகாரம் வகித்தது. 1799ல் போனப்பார்ட்டிஸ்டு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு நடைபெறும் வரை அதிகாரத்தில் இருந்த இக்குழு ஜனநாயக சக்திகளுக்கு எதிரான பயங்கர ஆட்சியை ஆதரித்தது; பெரு முதலாளிகளின் நலன்களுக்காகச் செயல்பட்டது.

கப்படாவிட்டாலும் இப்பொழுது இவை எப்படியும் பின்னிலேக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டன. இவற்றுக்குப் பதிலாய், இதுகாறும் இரகசியமாய்ச் செயல்பட்டு வந்த முதலாளித்துவ ஒழுக்கக்கேடுகள் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அட்டகாசமாய்த் தழைத்தோங்க முற்பட்டன. வாணிபம் மேலும் மேலும் பெரிய மோசடியாகி வந்தது. புரட்சிகர இலட்சிய முழக்கமான "சகோதரத்துவம்"[1] போட்டாபோட்டியின் சூழ்ச்சியிலும் சூதிலும் சண்டை சச்சரவுகளிலும் மெய்மையாக்கம் கண்டது. வன்முறையின் மூலமான ஒடுக்குமுறைக்குப் பதிலாய் லஞ்ச ஊழலின் மூலமான ஒடுக்குமுறை எழுந்தது; முதற் பெரும் சமுதாய நெம்புகோலாய் வாளுக்குப் பதில் தங்கப் பணம் பிரயோகத்துக்கு வந்தது. முதல் இரவுக்கான உரிமை பிரபுத்துவக் கோமான்களிடமிருந்து முதலாளித்துவப் பட்டறையதிபர்களுக்கு மாற்றப்பட்டது. விபசாரம் என்றும் கேட்டிராத அளவுக்கு மலிந்து பெருகிற்று. மணமுறை முன்பு போலவே, சட்ட அங்கீகாரம் பெற்ற விபசார வடிவமாய், விபசாரத்துக்கு இடப்பட்ட அதிகாரபூர்வமான மூடுதிரையாய் நிலேத்திருக்க, அதனுடன் கூடவே புறத்தொழுக்கமும் அமோகமாய்ச் செழித்தோங்கிற்று.

சுருங்கக் கூறின், "அறிவின் வெற்றியால்" உருவாகிய சமுதாய, அரசியல் நிறுவன அமைப்புகள், தத்துவவியலாளர்களது மகோன்னத வாக்குறுதிகளுடன் ஒப்பிடுகையில், கொடிய ஏமாற்றத்துக்குரிய கேலிக்கூத்துகளாகிவிட்டன. இந்த ஏமாற்றத்தை எடுத்துரைப்போர் தோன்ற வேண்டியதுதான் பாக்கியாய் இருந்தது. நூற்றுண்டின் முடிவில் இவர்களும் தோன்றினர். 1802ல் செயின்ட்-சிமோனின் கடிதங்கள் வெளியாயின; 1808ல் ஃபூரியேயின் முதலாவது நூல் வெளிவந்தது, இவருடைய தத்துவத்துக்குரிய அடிநிலே 1799 முதலாகவே உருவாகி வந்தது; 1800 ஜனவரி 1ல் ராபர்ட் ஓவன் புதிய லஞர்க்குக்குத்[2] தலைமை ஏற்றூர்.

---

[1] இங்கு குறிப்பிடப்படுவது 18ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் முழக்கமான 'சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்'.

[2] **புதிய லஞர்க்**—ஸ்காட்லாந்து நகராகிய லஞர்க்குக்கு அருகே 1784ல் நிறுவப் பெற்ற பருத்தி ஆலேயும் கிராமமும்.

ஆனால் அந்தக் காலத்தில் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையும் அதனுடன் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான பகைமையும் இன்னமும் அரைகுறை வளர்ச்சியே கண்டிருந்தன. நவீனத் தொழில் துறை அப்பொழுதுதான் இங்கிலாந்தில் தோன்றியிருந்தது, பிரான்சில் இன்னும் அறியப்படாததாகவே இருந்தது. ஆனால் நவீனத் தொழில் துறை ஒரு புறத்தில் மோதல்களை வளர்த்திடுகிறது — பொருளுற்பத்தி முறையில் ஒரு புரட்சியையும் இப்பொருளுற்பத்தி முறையின் முதலாளித் துவத் தன்மையினது ஒழிப்பையும் அத்தியாவசியமாக்கும் மோதல்களை, தனது வயிற்றிலே பிறந்த வர்க்கங்களிடையிலான மோதல்களை மட்டுமின்றி தான் தோற்றுவித்த உற்பத்தி சக்திகளுக்கும் பரிவர்த்தனை வடிவங்களுக்கும் இடையிலான மோதல்களையும் வளர்த்திடுகிறது. அதேபோது மறு புறத்தில் அது இம்மோதல்களுக்கு முடிவு கட்டுவதற்கான சாதனங்களையும் இந்தப் பிரம்மாண்ட உற்பத்தி சக்திகளிடமே வளர்த்துச்செல்கிறது. ஆகவே, புதியசமுதாய அமைப்பிலிருந்து உதிக்கும் இந்த மோதல்கள் 1800ஆம் ஆண்டு வாக்கில்தான் உருவாகத் தொடங்கியிருந்தன என்றால், இம் மோதல்களுக்கு முடிவு கட்டுவதற்கான சாதனங்களின் விவகாரத்துக்கு இந்த நிலைமை இன்னுங்கூட அதிக அளவுக்குப் பொருந்தும். பயங்கர ஆட்சியின் போது பாரிஸ் நகரத்தின் ''ஏதும் இல்லாத'' மக்கள் திரள்கள் கணப் பொழுதுக்கு மேலாண்மை பெற முடிந்தது, 'இவ்விதம் அவை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரையும் மீறி முதலாளித்துவப் புரட்சியை வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்ல முடிந்தது. ஆனால் இப்படிச் செய்ததன் மூலம் அவை, அப்போது இருந்த நிலைமைகளில் தமது ஆதிக்கத்தை நீடிக்கச் செய்வது எவ்வளவு அசாத்தியமான காரியம் என்பதைத்தான் நிரூபித்துக் காட்டின. ''ஏதும் இல்லாத'' இந்த மக்கள் திரள்களிலிருந்து அப்பொழுது தான் முதன்முதலாய் ஒரு புதிய வர்க்கத்தின் உட்கருவாய்ப் பரிணமித்து, இன்னமும் சுயேச்சையான அரசியல் செயல் திறன் சிறிதும் இல்லாதிருந்த பாட்டாளி வர்க்கமானது, ஒடுக்கப்பட்டுத் துயருறும் பகுதியாகவே, தனக்குத் தானே உதவிக் கொள்ளும் திறனற்றிருந்த அந்நிலையில் அதிகம் போனால் வெளியிலிருந்தோ, மேலிடத்

திலிருந்தோதான் உதவி பெற வேண்டிய பிரிவாகவே தோற்றமளித்தது.

இந்த வரலாற்று நிலைமை சோஷலிசத்தின் மூலவர்கள் மீதும் செல்வாக்கு செலுத்திற்று. முதிர்ச்சியற்ற முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிலைமைகளுக்கும் முதிர்ச்சியற்ற வர்க்க நிலைமைகளுக்கும் இணைவாய் முதிர்ச்சியற்ற தத்துவங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. சமுதாயப் பிரச்சினைகளுக்குரிய தீர்வு, வளர்ச்சியுறாத பொருளாதார நிலைமைகளில் புதையுண்டு இன்னமும் மறைந்தே கிடந்தது. இந்தத் தீர்வினைக் கற்பனுவாதிகள் மனித மூளையிலிருந்து உருவாக்க முயன்றார்கள். சமுதாயத்தில் எங்கும் கேடுகள் மலிந்திருந்தன, இவற்றை நீக்குவது அறிவுக்குரிய பணியாகும். ஆகவே குறைபாடுகளின்றிச் சிறப்பாய் அமைந்த ஒரு புதிய சமுதாய ஒழுங்கு முறைக்கான அமைப்பைக் கண்டுபிடித்து, பிரசாரத்தின் மூலமாகவும், சாத்தியமான இடங்களில் எல்லாம் முன்மாதிரியான சோதனை முயற்சிகளின் மூலமாகவும் அதை வெளியிலிருந்து சமுதாயத்தின் மீது இருத்துவது அவசியமாகும். இந்தப் புதிய சமுதாய அமைப்புகள் கற்பனுவாத அமைப்புகளாய் இருக்கும்படி முன்கூட்டியே விதிக்கப்பட்டவை. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விவரமாய் முழு வடிவில் வகுக்கப்பட்டனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தவிர்க்க முடியாதவாறு அவை பரிசுத்தக் கற்பனைப் புனைவுகளாய்த் தடம் புரண்டு சென்றன.

இந்த உண்மை விவரங்களை நிலைநாட்டியதும் நாம் கணப்பொழுதும் தாமதிக்காது பிரச்சினையின் இத்தரப்பை விட்டு மேலே செல்லலாம், தற்போது இது முற்றிலும் கடந்த காலத்துக்கு உரியதாகிவிட்டது. இன்று நமக்குச் சிரிப்பு உண்டாக்கும் இந்தக் கற்பனைப் புனைவுகள் குறித்து எழுத்துலகச் சிறு மதியினர் ஆடம்பரமாய்ச் சொற்சிலம்பாடுமாறு விட்டுவிட்டு நாம் மேலே செல்லலாம். இவர்கள் தமது மலட்டு வாதங்கள் இந்தப் ''பைத்தியக்காரக் கற்பனைகளுடன்'' ஒப்பிடுகையில் மிகமிக உயர்ந்தவையெனக் கொக்கரித்துக் கொள்ளட்டும். நம்மைப் பொறுத்த வரை, கற்பனைப் புனைவுகளாகிய மேலோட்டை உடைத்துக் கொண்டு நாற்புறமிருந்தும் வெளித்தோன்றும் மகோன்னதச் சிந்தனைகளையும் சிந்தனைக் குறுத்துக்களையும் கண்டு நாம் பரவசமடைகிறோம்,

ஆனால் இவை இந்த அற்பவாதச் சிறு மதியினரின் குருட்டுக் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை.

செயின்ட்-சிமோன் மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் புதல்வர். இப்புரட்சி வெடித்த போது அவருக்கு வயது முப்பது ஆகவில்லை. பிரெஞ்சுப் புரட்சி தனிச்சலுகை படைத்த சோம்பேறி வர்க்கங்களாகிய கோமான்கள்மீதும், பாதிரியார்கள் மீதும் மூன்றும் திறத்தோர், அதாவது உற்பத்தித் துறையிலும் வாணிபத் துறையிலும் வேலை செய்த தேச மக்களாகிய பெருந் திரளினர் பெற்ற வெற்றியைக் குறித்தது. ஆனால் மூன்றும் திறத்தோரின் இந்த வெற்றி, இத்திறத்தோரின் மிகச் சிறு பகுதிக்கு மட்டுமே உரித்தான வெற்றியாய், இத்திறத்தோரில் சமூகத் தனிச்சலுகை படைத்த பிரிவாகிய சொத்துடைத்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அரசியல் அதிகாரம் பெற்றுக் கொண்ட வெற்றியாய் விரைவில் தனது உண்மை உருவை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. முதலாளித்துவ வர்க்கம் இப்புரட்சியின் போது அதிவேக வளர்ச்சி பெற்றது; பறிமுதல் செய்யப்பட்டுப் பிற்பாடு விலைக்கு விற்கப்பட்ட பிரபுத்துவக் கோமான்களது நிலங்களிலும் சமயச் சபை நிலங்களிலும் ஊக வாணிபம் செய்ததன் மூலம் ஓரளவும், இராணுவக் கான்டிராக்டுகளின் வாயிலாய் நாட்டை ஏமாற்றி மோசடிகள் புரிந்ததன் மூலம் ஓரளவும் வளர்ச்சி பெற்றது. இந்த மோசடிக்காரர்களுடைய ஆதிக்கம்தான் நெறியாளர் குழுவின் ஆட்சியில் பிரெஞ்சு நாட்டை அழிவு நிலைக்குக் கொண்டு வந்து, இவ்விதம் நெப்போலியன் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு நடத்துவதற்கு வழி கோலிற்று.

எனவே செயின்ட்-சிமோனுக்கு மூன்றும் திறத்தாருக்கும் தனிச்சலுகை பெற்ற வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான பகைமை ''தொழிலாளர்களுக்கும்'' ''சோம்பேறிகளுக்கும்'' இடையிலான பகைமையின் வடிவைப் பெற்றது. சோம்பேறிகள் என்போர் தனிச்சலுகை பெற்ற பழைய வர்க்கங்களைச் சேர்ந்தோர் மட்டுமல்ல, உற்பத்தியிலோ வினியோகத்திலோ எந்தப் பங்கும் ஆற்றுமல் வருமானங்கள் பெற்று வாழ்ந்தோர் எல்லோருமே சோம்பேறிகள்தான். தொழிலாளர்கள் என்போர் கூலித் தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல, பட்டறையதிபர்களும் வணிகர்களும் பாங்கி உடைமையாளர்களும்

தொழிலாளர்கள்தான். சோம்பேறிகள் அறிவுத் துறையில் தலைமை தாங்குவதற்கும் அரசியல் மேலாண்மை செலுத்து வதற்கும் ஆற்றல் இழந்துவிட்டனர் என்பது ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தது. புரட்சியால் முடிவாய் நிலை நாட்டப்பட்டுவிட்டது. உடைமையற்ற வர்க்கங்களுக்கும் இந்த ஆற்றல் இல்லை என்பது பயங்கர ஆட்சியின் அனுபவங் களால் நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டதாய் செயின்ட்-சிமோனுக்குத் தோன்றிற்று. அப்படியானால் தலைமை தாங்க வேண்டியதும் ஆண்மை புரிய வேண்டியதும் யார்? செயின்ட்-சிமோனின் கருத்துப்படி விஞ்ஞானமும் தொழில் துறையும் இதைச் செய்யவேண்டும்; இவை இரண்டும் ஒரு புதிய சமயப் பிணைப் பால் ஒருசேர இணைக்கப்பட வேண்டும்; சமயச் சீர்திருத்தக் காலம் முதலாய் இழக்க நேர்ந்துவிட்ட சமயக் கருத்துக் களது ஒற்றுமையை இது மீட்டளிப்பதாய் இருக்கும்— ஆன்மஞான வழிப்பட்டதும் கட்டுறுதி வாய்ந்த படிநிலை அமைப்புடையதுமான ஒரு "புதிய கிறிஸ்தவமாகவே" இது இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் விஞ்ஞானம் அறிஞர்களால் ஆனது; தொழில் துறை யாவருக்கும் முதலாய் உழைக்கும் முதலாளிகளால், அதாவது பட்டறையதிபர்களாலும் வணிகர் களாலும் பாங்கிகளின் உடைமையாளர்களாலும் ஆனது. இந்த முதலாளிகள் தம்மைஒருவகைப்பொது அதிகாரிகளாய், சமூகத் தர்மகர்த்தாக்களாய் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டு மென்று செயின்ட்-சிமோன் திட்டமிட்டார். தொழிலாளர் களைப் பொறுத்த வரை இனியும் இந்த முதலாளிகள் பொரு ளாதார வழியில் தனிச்சலுகைகளுக்குரிய ஆணை செலுத்தும் நிலையே வகிப்பார்கள். முக்கியமாய் பாங்கிகளின் உடைமை யாளர்கள் பாங்கிக் கடன் செலாவணியை ஒழுங்கியக்குவதன் மூலம் சமுதாயப் பொருளுற்பத்தி அனைத்தையும் வழிநடத்த வேண்டியவர்கள் ஆவர். பிரான்சில் நவீனத் தொழிலும், அதனுடன் கூட முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான பெரும் பிளவும் அப்பொழுதுதான் உதித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு காலத்துக்கு இந்தக் கருத்தமைப்பு முழுக்க முழுக்க பொருத்தமான தாகவே இருந்தது. ஆனால் செயின்ட்-சிமோன் மிகவும் முக்கிய மாய் வலியுறுத்துவது இதுதான்: முதலாவதாகவும் யாவற்றுக் கும் முதன்மையாகவும் அவர் கருத்து செலுத்துவது என்

ணிக்கையில் மிகுதியானதும் மிகவும் ஏழ்மையானதுமான வர்க்கத்திற்கு (“la classe la plus nombreuse et la plus pauvre”) ஏற்படும் கதிதான்.

செயின்ட்-சிமோன் தமது ஜெனீவாக் கடிதங்களிலேயே ''எல்லோரும் வேலை செய்ய வேண்டும்'' என்று விதி வகுக்கின்றார். இதே கடிதங்களில் அவர் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது நடைபெற்ற பயங்கர ஆட்சி உடைமையற்ற மக்கள் திரள்களின் ஆட்சியே என்பதைக் கண்டறிந்து கூறுகிறார். ''பிரெஞ்சு நாட்டில் உங்களுடைய தோழர்கள் ஆட்சி புரிந்த போது என்ன ஆயிற்று பாருங்கள்'' என்று இம்மக்கள் திரள்களிடம் கூறுகிறார். ''அவர்கள் பஞ்சத்தை உண்டாக்கிவிட்டார்களே'' என்கிறார். ஆனால் பிரெஞ்சுப் புரட்சியானது வர்க்கப் போராகும் என்பதை, அதுவும் பிரபுத்துவக் கோமான்களுக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் மட்டுமானதல்ல, பிரபுத்துவக் கோமான்களுக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் உடைமையற்றோருக்கும் இடையே நடைபெற்றதாகும் என்பதைக் கண்டறிந்து கூறுவது, 1802ஆம் ஆண்டில் மிகவும் பொருட்செறிவுள்ள ஒரு கண்டுபிடிப்பாகும். 1816ஆம்ஆண்டில் அவர் அரசியலானது பொருளுற்பத்தியைப் பற்றிய விஞ்ஞானமாகும் என்று பறைசாற்றுகிறார், அரசியல் முழு அளவுக்குப் பொருளாதாரத்தால் உட்கவரப்பட்டுவிடும் என்று முன்னறிந்து கூறுகிறார். பொருளாதார நிலைமைகள் அரசியல் நிறுவனங்களுக்கான அடிப்படையாகும் என்ற அறிவு இங்கு கரு வடிவில்தான் காணப்படுகிறது. ஆயினும், ஆட்கள் மீதான அரசியல் ஆட்சியானது வருங்காலத்தில் பொருள்கள் மீதான நிர்வாகமாய், பொருளுற்பத்தி வேலைகளது வழிநடப்பாய் மாறிவிடும் என்னும் கருத்து அன்றே தெட்டத் தெளிவாய் இங்கு வெளியிடப்படுகிறது—அதாவது அண்மையில் பெருங் கூச்சல் எழுப்பப்பட்டுள்ள ஒன்றுகிய ''அரசின் ஒழிப்பு'' பற்றிய கருத்து இங்கு வெளியிடப்படுகிறது.

அவருடைய காலத்தவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அவருக்குள்ள இந்த மேல்நிலையை செயின்ட்-சிமோன், நேசநாடுகளது படைகள் பாரிஸ் நகரினுள் நுழைந்ததை உடனடியாய் அடுத்து 1814லும், பிறகு நூறு நாள் போரின் போது[1]

[1] பிரான்சுக்கு எதிரான ஆறுவது நேசக்கூட்டைச் சேர்ந்த நாடுகளது (ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து,

1815லும் வெளிப்படுத்தி, பிரெஞ்சு நாடு இங்கிலாந்துடனும், பிறகு இவ்விரு நாடுகளும் ஜெர்மனியுடனும் கூட்டணி கொள்ள வேண்டுமென்றும், ஐரோப்பாவில் சுபிட்சம் ஓங்குவதற்கும் சமாதானம் நிலவுவதற்கும் இது ஒன்றுதான் உத்திரவாதம் செய்யுமென்றும் பிரகடனம் செய்கிறார். வாட்டர்லூ[1] வெற்றியாளர்களுடன் கூட்டணி கொள்ளுமாறு 1815ல் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு உபதேசிக்க எந்த அளவுக்கு வரலாற்றுத் தீர்க்கதரிசனம் வேண்டுமோ அதே அளவுக்கு அஞ்சாநெஞ்சமும் வேண்டும்.

செயின்ட்-சிமோனிடம் கருத்தோட்ட விரிவும் வீச்சும் இருக்கக் காணுகிறோமெனில், இதன் விளைவாய் இவரிடம் பிற்காலத்து சோஷலிஸ்டுகளுடைய கருத்துக்களில் முற்றிலும் பொருளியல் தன்மை கொண்டதாய் இல்லாதவற்றில் அனேகமாய் யாவும் கருவடிவில் இருக்கக் காணுகிறோமெனில், ஃபூரியேயிடம் நடப்பிலுள்ள சமுதாய நிலைமைகளைப்பற்றிய விமர்சனத்தைக் கண்ணுறுகிறோம். இந்த விமர்சனம் மெய்

பிரஷ்யா முதலானவை) சேனைகள் 1814 மார்ச் 31ல் பாரிஸ் நகருக்குள் நுழைந்தன. நெப்போலியனது சாம்ராஜ்யம் வீழ்ந்தது. நெப்போலியன் முடிதுறந்தார்; எல்பாத் தீவுக்குக் கடத்தப்பட்டார். பிரான்சில் புர்போன் மன்னர்களது ஆட்சி மீண்டும் நாட்டப்பட்டது.

நூறு நாள் போர்—எல்பாத் தீவுக்குக் கடத்தப்பட்ட நெப்போலியன் 1815 மார்ச் 20ல் பாரிசுக்குத் திரும்பியதைத் தொடர்ந்து நெப்போலிய சாம்ராஜ்யம் மீண்டும் உயிர் பெற்றது முதல், வாட்டர்லூவில் (அடுத்த அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்) தோற்கடிக்கப்பட்டு 1815 ஜூன் 22ல் இரண்டாவது தடவை அவர் முடி துறந்தது வரையிலான நூறு நாட்கள்.

[1] வாட்டர்லூவில் (பெல்ஜியம்) 1815 ஜூன் 18ல் நெப்போலியனுடைய சேனை வெல்லிங்டனின் தலைமையிலிருந்த கூட்டு ஆங்கிலோ-டச்சுப் படைகளாலும், புளூஹர் [Blücher] தலைமை தாங்கிய பிரஷ்யச் சேனையாலும் தோற்கடிக்கப்பட்டது. இந்தப் போர் 1815ஆம் ஆண்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளில் தீர்மானகரமான பங்காற்றியது, பிரான்சுக்கு எதிரான ஏழாவது கூட்டணிக்கு (இங்கிலாந்து, ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா, சுவீடன், ஸ்பெயின் முதலானவை) இறுதி வெற்றி கிட்டச் செய்து நெப்போலியனது சாம்ராஜ்யத்தைத் தகர்த்தது.

யான பிரெஞ்சுப் பாணியிலானது, நகைச்சுவை வாய்நதது; ஆனால் இதன் காரணமாய் எவ்விதத்திலும் ஆழம் குறைந்து விடாதது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரும், புரட்சிக்கு முந்தைய காலத்திய உத்வேகமிக்க அவர்களது தீர்க்கதரிசிகளும், புரட்சிக்குப் பிற்பாடு தன்னலங் கருதி அவர்களது புகழைப் பாடுவோரும் கூறியவற்றைக் கொண்டே ஃபூரியே எடைபோட்டுக் காட்டுகிறார். முதலாளித்துவ உலகின் பொருளாயத, அறநிலை இழிவினைச் சிறிதும் தயவின்றி அம்பலப்படுத்துகின்றார். முற்றிலும் அறிவே ஆட்சி செலுத்தும் சமுதாயமென்றும், இன்ப வாழ்வை அனைவருக்கும் உரியதாக்கும் நாகரிகமென்றும், மனிதன் வரம்பின்றி மேன்மையுறுவானென்றும் முன்பு தத்துவவியலாளர்கள் அளித்த பளிச்சிட்டுப் பிரகாசிக்கும் வாக்குறுதிகளையும், மற்றும் அவர் காலத்திய முதலாளித்துவச் சித்தாந்தவாதிகளது உற்சாகமானசொல்லடுக்குகளையும் இந்த முதலாளித்துவ இழிநிலையின் எதிரே நிறுத்தி ஒப்பிடுகிறார். எங்கு பார்க்கினும் மிகவும் பரிதாபகரமான எதார்த்தமும் மிகவும் ஆடம்பரமான வாய்ச்சொற்களும் கைகோத்துச் செல்வதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார், சொற்களது இந்தப் படுமோசமான பித்தலாட்டத்தை அவர் சாட்டையடி கொடுக்கும் தமது கிண்டலால் திணறித் திக்குமுக்காட வைக்கிறார்.

ஃபூரியே ஒரு விமர்சகர் மட்டுமல்ல, அமைதி குலையாத அவரது இயல்பு அவரை ஒரு கிண்டல் எழுத்தாளராக்கி விடுகிறது. எக்காலத்துக்குமான தலைசிறந்த கிண்டல் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் அவர், இதில் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லை. புரட்சியின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து மண்டித் தழைத்த ஊக வாணிப மோசடிகளையும், அக்காலத்திய பிரெஞ்சு வாணிபத்தில் அதற்கே உரிய தனித்தன்மையாய் நிலவிய கடைக்கார மனோபாவத்தையும் அவர் ஒருங்கே வலிவும் வனப்பும் வாய்ந்த முறையில் சித்திரிக்கின்றார். இதனிலும் தேர்ந்த திறமையுடன், பால் உறவுக்கான முதலாளித்துவ வடிவத்தையும், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையையும் விமர்சிக்கின்றார். எந்தவொரு சமுதாயத்திலும் பெண்களுக்குக் கிட்டியுள்ள விடுதலையின் தரம் பொது விடுதலையின் தரத்துக்கு இயற்கையான அளவுகோலாகும் என்று முதன்முதல் கூறியவர் அவர்.

ஆனால் ஃபூரியே தலையாய சிறப்புக்குரியவராய் விளங்கு வது, சமுதாய வரலாறு பற்றிய அவரது கருத்தோட்டத்தில் தான். இது நாள் வரையிலுமான இந்த வரலாறு அனைத்தை யும் அவர் காட்டுமிராண்டி நிலை, அநாகரிகம், தந்தைவழிச் சமுதாயம், நாகரிகம் என்பதாய் நான்கு பரிணமக் கட்டங் களாய்ப் பிரிக்கின்றார். இந்தக் கடைசிக் கட்டம் குடிமை நிலை எனப்படுவதான, அல்லது முதலாளித்துவச் சமுதாயமாகிய இன்றைய சமுதாயத்தைக் குறிப்பதாகும்—அதாவது பதினாறும் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமுதாய அமைப்பைக் குறிப்பதாகும். ''அநாகரிகக் கட்டத்தில் எளிய முறையில் பழக்கத்திலிருந்த ஒவ்வொரு தீமையையும் நாகரிகக் கட்டமானது வாழ்நிலை வடிவமாய்—சிக்கல் வாய்ந்த, குழப் படி செய்யும், மழுப்பலான, வஞ்சக வாழ்நிலை வடிவமாய் —வளர்ந்துயரச் செய்கிறதென்றும், நாகரிகம் ''நச்சுச் சுழலில்''—தீர்வு காணும் திறனின்றி ஓயாமல் அது திரும்பத் திரும்ப உண்டாக்கி வரும் முரண்பாடுகளில்— இயங்குகிறதென்றும், ஆகவே அது சாதிக்க விரும்புவதற்கு, அல்லது சாதிக்க விரும்புவதாய்ப் பாசாங்கு செய்வதற்கு நேர் முரணான ஒன்றையே எப்பொழுதும் வந்தடைகிற தென்றும், உதாரணமாய் ''நாகரிக வாழ்வில் அதீத அபரிமிதத்திலிருந்தே வறுமை உதித்தெழுகிறது'' என்றும் அவர் நிரூபிக்கின்றார்.

இவ்விதம் ஃபூரியே அவர் காலத்தவராகிய ஹெகலைப் போல் அதே தேர்ந்த திறமையோடு இயக்கவியல் [dialectics] முறையைப் பயன்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். இதே இயக்கவியலைப் பிரயோகித்து அவர் மனிதன் வரம்பின்றி மேன்மையுறுவான் என்ற பேச்சை எதிர்த்து வாதிடுகிறார்; ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் கட்டமும் அதன் ஏறு முகத்தையும் மற்றும் அதன் இறங்கு முகத்தையும் பெற்றுள்ளது என் கிறார்; மனித குலம் அனைத்தின் எதிர்காலத்துக்கும் இந்தக் கருத்துரையைக் கையாளுகிறார். இயற்கை விஞ்ஞானத்தில் எப்படி கான்ட் பூமியின் இறுதி அழிவெனும் கருத்தைப் புகுத்தினாரோ, அதே போல வரலாற்று விஞ்ஞானத்தில் ஃபூரியே மனித குலத்தின் இறுதி அழிவெனும் கருத்தைப் புகுத்தினார்.

பிரான்சில் புரட்சிப் புயல் வீசிச் சென்ற போது இங்கி

லாந்தில் இதைவிட அமைதியான, ஆனால் அக்காரணத்தால் மகத்துவத்தில் எவ்வகையிலும் குறைவில்லாத ஒரு புரட்சி நடைபெற்று வந்தது. நீராவியும் புதிய கருவித்-தயாரிப்பு இயந்திர சாதனங்களும் பட்டறைத் தொழிலை நவீனத் தொழில் துறையாய் மாற்றியமைத்து, இதன் மூலம் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தையே அடியோடு மாறச் செய்து வந்தது. பட்டறைத் தொழிலின் காலத்தில் மந்த கதியில் நடைபோட்டு வந்த வளர்ச்சியானது பொருளுற்பத்தியில் பிரளயக் காலப் புயலின் வேகமுள்ள வளர்ச்சியாய் மாறியது. சமுதாயம் பெரு முதலாளிகளாகவும் உடைமையற்ற பாட்டாளிகளாகவும் பிளவுண்டு வந்த வேகம் இடையறாது மேலும் மேலும் அதிகரித்துச் சென்றது. இவை இரண்டுக்கும் இடையில் முன்பிருந்த நிலையான மத்திய வர்க்கத்துக்குப் பதிலாய்க் கைத்தொழிலாளர்களும் சிறு கடைக்காரர்களுமான நிலையற்ற திரளினர் இப்பொழுது இடம் பெற்று மக்களில் மிகவும் அலைவுறும் பகுதியாய் நம்பிக்கைக்கு வழியில்லாத வாழ்க்கை நடத்தினர்.

புதிய பொருளுற்பத்தி முறையானது அதன் ஏறுமுக வாழ்வின் துவக்க நிலையிலேதான் இன்னமும் இருந்தது. இப்பொழுது அதுதான் முறையான, ஒழுங்கான பொருளுற்பத்தி முறையாய் இருந்தது—தற்போதைய நிலைமைகளில் சாத்தியமான ஒரே முறையாய் இருந்தது. ஆயினும் அப்பொழுதுங்கூட அது மிகக் கொடிய சமூகக் கேடுகளை உண்டாக்கி வந்தது—வசிக்க வீடில்லாத மக்கள் திரள் பெரிய நகரங்களின் படுமோசமான குடியிருப்பு இடங்களில் மந்தைகளாய் அடைபட்டு வதைந்தனர்; மரபு வழியிலான எல்லா ஒழுக்கமுறைப் பந்தங்களும், தந்தைக்கு தனயர் கீழ்ப்படிதலும், குடும்ப உறவுகளும் கடகடத்துத் தளர்ந்துவிட்டன; பயங்கர அளவிலான வேலைப் பளு முக்கியமாய்ப் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் வருத்திற்று; உழைப்பாளி வர்க்கத்தினர் முற்றிலும் புதிய நிலைமைகளில் திடுமெனத் தள்ளப்பட்டு—கிராமத்திலிருந்து நகரத்திலும், விவசாயத்திலிருந்து நவீனத் தொழில் துறையிலும், நிலையான வாழ்க்கை நிலைமைகளிலிருந்து தினசரி மாறிச் சென்ற பாதுகாப்பற்ற நிலைமைகளிலும் தள்ளப்பட்டு—வெகுவாய் மனச் சோர்வுற்றுவிட்டனர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சீர்திருத்தாளர் முன் வந்தார்— 29 வயதான பட்டறைத் தொழிலதிபரான அவர் குழந்தையை ஒத்த எளிய, புனிதப் பண்புகள் கொண்டவர், அதேபோது மாந்தரின் தலைவராய்ப் பணி புரிவதற்கென்றே பிறந்த மிகச் சிலரில் ஒருவர். ராபர்ட் ஓவன் பொருள்முதல் வாதத் தத்துவவியலாளர்களின் போதனையை ஏற்றுக் கொண்டவர்: ஒருபுறத்தில் மரபினாலும், மறுபுறத்தில் தனி மனிதனது ஆயுட் காலத்திலும் இன்னும் முக்கியமாய் அம் மனிதனது வளர்ச்சிக் கட்டத்திலும் நிலவுகின்ற சுற்றுச் சார் பினாலும்தான் மனிதனது பண்புகள் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை ஏற்றுக் கொண்டவர். தொழிற் புரட்சியின் போது அவருடைய வர்க்கத்தினரில் மிகப் பெரும்பாலோர் பெருங் குழப்பத்தையும், குளறுபடியையும், தமது சுயநலத்துக்காக இவற்றைப் பயன்படுத்தி வேகமாய்ச் செல்வம் திரட்டுவதற் கான வாய்ப்பையும்தான் கண்ணுற்றனர். ஆனால் ஓவன் தாம் பற்றுறுதியுடன் நேசித்த தமது திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி இதன் வாயிலாய்க் குழப்பத்திலிருந்து ஒழுங்கை உண்டாக்கு வதற்கு இந்தத் தொழில் புரட்சியில் நல்வாய்ப்பு இருப் பதைக் கண்ணுற்றார். ஏற்கனவே அவர் மான்ச்சஸ்டர் ஆலை ஒன்றில் ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்டோருக்கு மேலாளராய் இருந்தபோது இத்திட்டத்தை வெற்றிகரமாய்க் கையாண்டு பார்த்திருந்தார். ஸ்காட்லாந்தில் புதிய லனார்க் என்னுமிடத் தில் அமைந்த பெரிய பஞ்சாலைக்கு நிர்வாகக் கூட்டாளியாய் 1800லிருந்து 1829 வரையில் இதே வழிகளில், ஆனால் மேலும் அதிக அளவு சுதந்திரமாய்ச் செயல்பட்டு, ஐரோப்பியப் புகழும் பெயரும் கிடைக்கும்படியான வெற்றி கண்டார். ஆதியில் மிகப் பலதரப்பட்டோரான, மிகப் பெரும்பாலும் மனச்சோர்வுற்றுத் தளர்ந்துவிட்ட பகுதியினரான மக்கள் தொகுதியை, படிப்படியாய் 2,500 பேராய் அதிகரித்துச் சென்ற இம்மக்கள் தொகுதியை, அவர் ஒரு முன்மாதிரியான குடியேற்றமாய் மாறச் செய்தார்; குடிவெறி, போலீஸ், மாஜிஸ்திரேட்டுகள், வழக்குகள், பஞ்சையர் சட்டங்கள், தர்ம கைங்கரியங்கள் இவையெல்லாம் அறியாத ஒன் றாக்கினார். மனிதப் பிறவிகளுக்கு உகந்த நிலைமைகளில் மக்களை வாழ விடுவதன் மூலமும், இன்னும் முக்கியமாய், வளரும்

தலைமுறையினரைக் கவனமாய் வளர்த்து ஆளாக்குவதன் மூலமும் இவ்வளவையும் செய்தார். குழந்தைப் பள்ளிகளின் ஆதிமுதல்வர் அவர். புதிய லனூர்க்கில் முதலாவது குழந்தைப் பள்ளியை நிறுவினர். இரண்டு வயதானதும் குழந்தைகள் பள்ளிக்கு வர ஆரம்பித்தனர். வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்கு எளிதில் மனம் வராதபடி இங்கு அவர்களுக்கு அவ்வளவு ஆனந்தமாயிருந்தது. ஓவனின் போட்டியாளர்கள் தம் ஆட்களை தினமும் பதின்மூன்று, பதினன்கு மணி நேரம் வேலை வாங்கிய ஒரு காலத்தில், புதிய லனூர்க்கில் வேலை நாள் பத்தரை மணி நேரமே இருந்தது. பருத்தியில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியால் நான்கு மாதங்களுக்குப் பஞ்சாலை வேலை செய்யாது நின்ற போது, ஓவனின் தொழிலாளர்கள் முழுக் காலத்துக்கும் முழுச் சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டனர். இவ்வளவும் நடைபெற்றும் இந்த ஆலையின் உற்பத்தி இரு மடங்கு கூடுதலான பெறுமானமுடையதாய்ப் பெருகிற்று, இறுதிவரை இவ்வாலை அதன் உடைமையாளர்களுக்குப் பெருத்த லாபங்கள் அளித்து வந்தது.

ஆனால் இவையெல்லாம் ஓவனுக்கு மன நிறைவு அளிக்கவில்லை. அவர் தமது தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்த இந்த வாழ்வு மனிதர்களாய்ப் பிறந்தோருக்குரிய வாழ்விலிருந்து இன்னும் நெடுந் தொலைவில் இருந்ததாய்க் கருதினர். ''இம்மக்கள் என் தயவுக்கு உட்பட்ட அடிமைகளாகவே இருந்தனர்.'' இவர்களுக்கு அவர் அளித்திருந்த வாழ்க்கை நிலைமைகள் ஒப்பளவில் சாதகமானவையே என்றாலும், குணநலமும் சிந்தனையாற்றலும் எல்லாத் திசைகளிலும் அறிவார்ந்த வளர்ச்சி பெறுவதற்கு உகந்தவற்றிலிருந்து இன்னும் இவை நெடுந் தொலைவிலேதான் இருந்தன; இவர்களுடைய ஆற்றல்கள் யாவும் சுதந்தரமாய்ச் செயல்படுவதற்கு இதனிலும் சொற்பமாகவே இடந் தருவனவாய் இருந்தன. ''ஆயினும் இந்த 2,500 பேரைக் கொண்ட மக்கள் தொகுதியில் வேலை செய்யும் பகுதியானது சமுதாயத்துக்கு உற்பத்தி செய்யும் மெய்யான செல்வத்தை அரை நூற்றுண்டுக்குச் சற்று குறைவான காலத்துக்கு முன்பு உற்பத்தி செய்வதற்கு, 6,00,000 பேரான மக்கள் தொகுதியைச் சேர்ந்த வேலை செய்யும் பகுதி தேவையாய் இருந்திருக்கும். 2,500 பேர் உண்ட செல்வத்துக்கும்

6,00,000 பேர் உண்டிருக்கக் கூடிய செல்வத்துக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசம் என்ன ஆயிற்று என்று என்னையே நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.''[1]

விடை தெட்டத்தெளிவானது. ஆலையின் உடைமையாளர்களுக்கு அவர்கள் போட்ட மூலதனத்துக்கான 5 சதவீதமும், இது தவிர 3,00,000 பவுனுக்கு மேற்பட்ட நிகர லாபமும் தருவதற்காக இச்செல்வம் உபயோகிக்கப்பட்டுவிட்டது. புதிய லனர்க் ஆலையிலிருந்து பெறப்பட்ட இந்த உண்மை இங்கிலாந்தின் எல்லா ஆலைகளுக்கும் மேலும் அதிக அளவுக்குப் பொருந்துவதாய் இருந்தது. ''இயந்திரச் சாதனங்கள்—இன்னும் சரிவர உபயோகிக்கப்படாத இவை—இந்தப் புதிய செல்வத்தைச் சிருஷ்டித்திராவிடில், நெப்போலியனை எதிர்த்தும், சமுதாயத்தின் பிரபுக் குலக் கோட்பாடுகளை ஆதரித்தும் ஐரோப்பாவில் நடத்தப்பட்ட யுத்தங்களை நடத்த முடிந்திருக்காது. ஆயினும் இந்தப் புதிய சக்தி உழைப்பாளி வர்க்கத்தாரால் படைக்கப்பட்டதாகும்.''[2] ஆகவே இந்தப் புதிய சக்தியின் பலன்கள் அவர்களுக்கே உரியனவாகும். புதிதாய்த் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்தப் பிரம்மாண்ட உற்பத்தி சக்திகள் இதுகாறும் தனியாட்களைச் செல்வச் சீமான்களாக்குவதற்காகவும் வெகுஜனங்களை அடிமை செய்வதற்காகவுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன; ஓவனுக்கு இவை சமுதாயத்தைத் திருத்தியமைப்பதற்குரிய அடித்தளங்களாய் விளங்கின; அனைவருக்கும் சொந்தமான பொதுச் சொத்தாகி அனைவரின் பொது நன்மைக்காக இயங்கப் போகிற சக்திகளாய் அமைந்தன.

---

[1] ''மனத்திலும் நடைமுறையிலுமான புரட்சி'' என்பதிலிருந்து, பக்கம் 21; ''ஐரோப்பாவின் சிவப்புக் குடியரசுவாதிகள், கம்யூனிஸ்டுகள், சோஷலிஸ்டுகள்'' ஆகியோர் எல்லோருக்கும் விடுக்கப்பட்ட அறிக்கை; 1848ல் பிரான்சின் இடைக்கால அரசாங்கத்துக்கும், மற்றும் ''விக்டோரியா அரசிக்கும் பொறுப்புள்ள அவர்தம் ஆலோசகர்களுக்கும்'' அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. [எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

[2] குறிப்பு, அடிக்குறிப்பு, பக்கம் 22.—[எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

ஓவனுடைய கம்யூனிசம் முற்றிலும் இந்தத் தொழில் முறை அடித்தளத்தில் அமைந்ததாகும், வாணிபக் கணக்கீட்டின் விளைவாகும் எனலாம். இறுதிவரை அவருக்கு இது இந்த நடைமுறைச் செயல் தன்மை வாய்ந்ததாகவே இருந்தது. இவ்விதம் 1823ல் ஓவன் கம்யூனிசக் குடியேற்றங்கள் அமைத்து அயர்லாந்தில் இன்னல் குறைப்பதற்கான திட்டத்தை முன்வைத்தார். இந்தக் குடியேற்றங்களை அமைப்பதற்கு வேண்டிய முதலீடு, வருடாந்தரச் செலவு, உத்தேச வருவாய் ஆகியவற்றின் முழு நிறைவான மதிப்பீடுகளை வகுத்தமைத்தார். சமுதாயச் சீர்திருத்தத்துக்கான ஓவனின் முறைகள் ஏற்கப்படுமாயின், வருங்காலத்துக்குரிய அவருடைய கரு ரான திட்டத்தில் விவரங்களை அவர் வகுத்தளிக்கும் ஒழுங்கு முறைக்கு எதிராய் நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து சொல்வதற்கு அதிகமாய் ஒன்றுமில்லாதபடி அப்படிப்பட்ட நடைமுறை அறிவு தீட்சண்யத்துடன்—அடிநிலைத் திட்டம், மற்றும் முன்புற, பக்கவாட்டு, வானிலிருந்தான நோட்டங்கள் ஆகிய யாவும் அடங்கலாய்—விவரங்களது நுணுக்க விளக்கம் செம்மையாய்த் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கம்யூனிசத்தின் திசையில் அவர் முன்சென்றதானது ஓவனுடைய வாழ்க்கையில் பெருந் திருப்பத்தை உண்டாக்கியது. தருமவானாய் மட்டும் இருந்த வரை அவருக்குச் செல்வமும் சிறப்பும் புகழும் பாராட்டும் குறைவின்றி கிடைத்தன. ஐரோப்பாவிலேயே செல்வாக்கு மிக்கவராய்த் திகழ்ந்தார். அவருடைய வர்க்கத்தினர் மட்டுமல்லாது, கோமான்களும் அரசுத் துறைச் சீமான்களும் அவருக்குச் செவிமடுத்து ஆமோதிப்பு தெரிவித்தனர். ஆனால் அவர் தமது கம்யூனிசத் தத்துவங்களை வெளியிட முற்பட்டதும் நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டது. சமுதாயச் சீர்திருத்தப் பாதையில் முக்கியமாய் மூன்று பெரும் தடைமதில்கள் தடுத்து நிற்கக் கண்டார்: தனியார் சொத்துடைமை, சமயம், தற்காலத் திருமண வடிவம். இவற்றின்மீது தாக்குதல் தொடுத்தால் தமக்கு என்ன நேரும் என்று—சட்டத்துக்குப் புறம்பானவராய் விலக்கப்படுதல், தீண்டத் தகாதவராய் அங்கீகாரச் சமுதாயத்திலிருந்து ஒதுக்கப்படுதல், தமது சமூக அந்தஸ்தையே இழக்கும்படியாதல் ஆகிய இவற்றையே தாம் எதிர்நோக்க வேண்டி வரும் என்று—அவருக்குத்

தெரியும். ஆனால் இதெல்லாம் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி விடவில்லை, விளைவுகள் குறித்து அச்சமின்றி இவற்றின்மீது தாக்குதல் தொடுத்தார். அவர் எதிர்பார்த்தபடியே நேர்ந்தது. அங்கீகாரச் சமுதாயத்திலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டு, பத்திரிகைகளின் சதிகார மௌனத்தால் முடக்கப்பட்டு, தம் செல்வம் அனைத்தையும் பலியிட்டு அமெரிக்காவில் அவர் நடத்திய கம்யூனிசச் சோதனை முயற்சிகள் தோல்வியுற்றுச் சொத்திழந்து அவர் நேரடியாய்த் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு வந்து தொடர்ந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு அவர்களிடையே பணி புரிந்தார். இங்கிலாந்தில் தொழிலாளர்கள் சார்பிலான ஒவ்வொரு சமுதாய இயக்கமும், மெய்யான ஒவ்வொரு முன்னேற்றமும் ராபர்ட் ஓவனின் பெயருடன் இணைந்துள்ளது. ஐந்து ஆண்டுகளாய்ப் போராடி அவர் செய்த நிர்ப்பந்தத்தால் 1819ல் ஆலைகளில் பெண்கள், குழந்தைகளின் வேலை நேரத்துக்கு வரம்பிட்ட முதலாவது சட்டம் ஏற்கப்பட்டது.[1] இங்கிலாந்தின் எல்லாத் தொழிற் சங்கங்களும் ஒருமித்த மாபெரும் தொழிற் சங்க இணைப்பு நிறுவனமாய் ஐக்கியமடைந்த முதலாவது காங்கிரசுக்கு அவர் தலைமை தாங்கினார்.[2] சமுதாயத்தின் பரிபூரணக் கம்யூனிச ஒழுங்கமைப்புக்

---

[1] 1815 ஜனவரியில் கிளாஸ்கோவில் ஒரு பெரிய பொதுக் கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்துகையில், ஆலைகளில் குழந்தைகள், வயது வந்த தொழிலாளர்களது நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்காக ஓவன் பல நடவடிக்கைகளை முன்வைத்தார். அவருடைய முன்முயற்சியின் பேரில் 1815 ஜூனில் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டது. ஆனால் அது 1819 ஜூலை வரை சட்டமாக்கப்படவில்லை, அப்பொழுதுங்கூட வெட்டிக் குறுக்கப்பட்ட வடிவிலேதான் நிறைவேற்றப்பட்டது. பஞ்சாலைகளில் வேலை நிலைமைகளை ஒழுங்கு செய்த இச்சட்டம் ஒன்பது வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதற்குத் தடை விதித்தது; 18 வயதுக்கு உட்பட்டோருக்கான வேலை நாளுக்கு 12 மணி நேர வரம்பிட்டது; காலை உணவுக்கும் மதிய உணவுக்கும் ஒன்றரை மணி நேரத்துக்கு இரு இடை நேரங்கள் விடப்பட வேண்டும் என்றது.

[2] ஓவன் தலைமை வகிக்க, 1833 அக்டோபரில் லண்டனில் நடைபெற்ற கூட்டுறவுக் கழகங்கள், தொழிற் சங்கங்களது

குரிய இடைக்கால நடவடிக்கைகளாய், ஒரு புறத்தில் அவர் சில்லறை வாணிபத்துக்கும் பொருளுற்பத்திக்குமாகிய கூட்டுறவுக் கழகங்களைத் தொடங்கிச் செயல்பட வைத்தார். அக்காலம் முதலாய் இவை வியாபாரிகளும் பட்டறையதிபர்களும் சமுதாயத்துக்குச் சிறிதும் தேவையற்றவர்கள் என்பதையேனும் நடைமுறை வாயிலாய் நிரூபித்து வந்திருக்கின்றன. மறுபுறத்தில் அவர் உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருள்கள் உழைப்பு-நோட்டுகள் மூலம் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுவதற்காக உழைப்புச் சந்தைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்; இந்த உழைப்பு-நோட்டுகள் ஒரு மணி நேர வேலை அளவை அலகாய்க் கொண்டவை.[1] இந்நிறுவன ஏற்பாடுகள் நிச்சயமாய்த் தோல்வியுறவே செய்தன என்றாலும், மிகவும் பிற்பாடு ஒரு காலத்தில் நிறுவப்பட்ட புருதோனின் பரிவர்த்தனை பாங்கியை[2] இவை முழு அளவில் முன்கூட்டியே பிரதிபலிப்பனவாய் இருந்தன; ஆனால் இவை சமூகக்

காங்கிரசில், கிரேட் பிரிட்டன், அயர்லாந்து மாபெரும் தேசியக் கூட்டுத் தொழிற் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதன் விதிகள் 1834 பிப்ரவரியில் ஏற்கப்பட்டன. ஓவனுடைய திட்டத்தின்படி இந்தத் தொழிற் சங்கம் பொருளுற்பத்தி நிர்வாகத்தைத் தானே ஏற்று சமாதான வழிகளில் சமுதாயத்தை அறவே மாற்றியமைக்க வேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்தக் கற்பனாவாதத் திட்டம் சிறிது காலத்துக்குள் தோல்வியுற்றது. முதலாளித்துவ சமுதாயமும் அரசும் கடுமையாய் எதிர்த்ததால் 1834 ஆகஸ்டில் இந்த நிறுவனம் சிதைந்து போயிற்று.

[1] இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறவை தொழிலாளர்களது கூட்டுறவுக் கழகங்களால் இங்கிலாந்தில் பல நகர்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நியாய உழைப்புப் பரிவர்த்தனைச் சந்தைகள் [Equitable Labour Exchange Bazaars]. முதலாவது சந்தை 1832 செப்டம்பரில் ராபர்ட் ஓவனால் நிறுவப்பட்டது, 1834ஆம் ஆண்டின் நடுப் பகுதி வரை இது இயங்கி வந்தது.

[2] புருதோன் 1848-49ஆம் ஆண்டுகளின் புரட்சியின் போது இந்த பாங்கியை அமைக்க முயன்றார். அவருடைய Banque du Peuple (மக்கள் பாங்கி) 1849 ஜனவரி 31ல் பாரிசில் துவக்கப்பட்டு இரண்டு மாதங்களுக்கு, அதுவும் ஏட்டளவில், நீடித்தது. முறையாய்ச் செயல்படத் தொடங்கும் முன்னரே அது தோல்வியுற்று, ஏப்ரல் துவக்கத்தில் மூடப்பட்டுவிட்டது.

கேடுகள் யாவற்றுக்குமான கைகண்ட மருந்தாய் உரிமை கொண்டாடாமல் சமுதாயத்தை மேலும் தீவிரமாய்ப் புனரமைப்பதற்கான முதலாவது முயற்சியாகவே மேற் கொள்ளப்பட்டவை என்பதால், புருதோனின் பாங்கியி லிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவையாகவே இருந்தன.

கற்பனாவாதிகளுடைய சிந்தனை முறை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு சோஷலிசக் கருத்துக்களின்மீது நீண்ட காலத் துக்கு ஆட்சி செலுத்தி வந்தது, இவை சிலவற்றின்மீது தொடர்ந்து ஆட்சி செலுத்தியும் வருகிறது. மிக அண்மைக் காலம் வரையில் பிரெஞ்சு, ஆங்கில சோஷலிஸ்டுகள் யாவரும் இதை வணங்கி வழிபட்டு வந்தனர். வைட்லிங்கின் கம்யூனிச மும் அடங்கலாய், இவர்களுக்கு முந்தியதான ஜெர்மன் கம்யூனிசமும் இதே மரபைச் சேர்ந்ததுதான். இவர்கள் அனைவருக்கும் சோஷலிசமானது தனிமுதலான உண்மை [absolute truth], அறிவு, நீதி ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாகும்; கண்டுபிடித்துச் சொன்னாலே போதும், இந்த சோஷலிசம் தன் சொந்த சக்தியாலேயே அனைத்து உலகையும் வெற்றி கொண்டுவிடும். தனிமுதல் உண்மையானது காலம், இடம், மற்றும் மனிதனது வரலாற்றின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை சார்ந்திருக்கவில்லை ஆதலால், இது எங்கே, யாரால் கண்டு பிடிக்கப்படுகிறது என்பது அகஸ்மாத்தாய் நடைபெறும் தற்செயல் நிகழ்ச்சியே ஆகும். இப்படியெல்லாம் இருந்தும் கூட தனிமுதலான இந்த உண்மையும் அறிவும் நீதியும் வெவ்வேறு தனி மரபின் மூலவருக்கும் வெவ்வேறு வகை யினதாகவே இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவருடைய இந்தத் தனி வகைப்பட்ட தனிமுதல் உண்மையும் அறிவும் நீதியும் அவர வரது அகநிலை உணர்வாற்றலாலும் வாழ் நிலைமைகளாலும் அறிவின் ஆழத்தாலும் மதிநுட்பப் பயிற்சியாலும் நெறி யாக்கப்படுவதால், இந்தத் தனிமுதல் உண்மைகளிடையே எழும் மோதலானது, பரஸ்பரம் ஒவ்வாதனவாய் ஒன்றை யொன்று விலக்கித் தள்ளுவதைத் தவிர வேறு எந்த முடிவை யும் வந்தடைவது சாத்தியமன்று. எனவே இதிலிருந்து ஒரு வகைத் தேர்வுவாதக் [eclectism] கதம்பமான, சராசரி யான சோஷலிசத்தைத் தவிர்த்து வேறு எதுவும் தோன்ற வழியில்லை; உண்மையில் இத்தகைய ஒரு சோஷலிசம்தான் பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் மிகப் பெருவாரியான சோஷ

லிஸ்டுத் தொழிலாளர்களின் உள்ளங்களில் இது நாள் வரை ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்தது—மிகப் பல்வேறுபட்ட கருத்துச் சாயல்களுக்கும் இடந் தரும் ஒரு கதம்பத் திரட்டு; பல்வேறு குழுக்களின் மூலவர்களது விமர்சனக் கருத்துரைகள், பொருளியல் தத்துவங்கள், வருங்கால சமுதாயம் குறித்து இவர்கள் தீட்டிய சித்திரங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து குறைந்தபட்ச எதிர்ப்புக்குரினவாய் இருக்கும்படிப் பார்த்துச் சேகரிக்கப்பட்ட ஒரு கதம்பத் திரட்டு; அருவியிலே உருண்டு மழுங்கிய கூழாங்கற்களைப் போல் வாதப் பிரதிவாதங்களில் அடிபட்டு உள்ளடக்கத் தனிக் கூறுகளின் துல்லியமான கூர் முனைகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மழுக்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு எளிதில் தயாரிக்கப் படக் கூடிய ஒரு கதம்பத் திரட்டு.

சோஷலிசத்தை ஒரு விஞ்ஞானமாக்கும் பொருட்டு, முதலில் அதை மெய்யான ஓர் அடித்தளத்தின் மீது அமர்த்த வேண்டியிருந்தது.

2

இதற்கிடையில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பிரெஞ்சுத் தத்துவவியலுடன் கூடவும், அதற்குப் பிற்பாடும், புதிய ஜெர்மன் தத்துவவியல் உதித்தெழுந்து ஹெகலினிடம் உச்ச நிலையை வந்தடைந்திருந்தது. அறிவாய்வின் மிக உயர்ந்த வடிவாய் இயக்கவியலை [dialectics] மீண்டும் ஏற்றுக் கொண்டதுதான், இந்தப் புதிய ஜெர்மன் தத்துவவியலுக்குரிய தனிப் பெருஞ் சிறப்பு. பண்டைக் கிரேக்கத் தத்துவவியலாளர்கள் எல்லோரும் பிறவியிலேயே இயற்கையாகவே இயக்கவியலாளர்களாய் இருந்தவர்கள். இவர்கள் யாவரினும் சகல கலா வல்லவராய் விளங்கிய அரிஸ்டாட்டில், இயக்கவியல் சிந்தனையின் முக்கிய வடிவங்களைப் பகுத்தாராய்ந்திருந்தார். ஆனால் இதற்கு மாருய்ப் பிற்காலத்தியப் புதிய தத்துவவியலானது—இயக்கவியலைத் தேர்ந்த திறமையோடு விளக்கிக் கூறி வற்புறுத்திய சிறப்பாளர்கள் இதிலும் இருந்தார்கள் என்ருலுங்கூட (உதாரணம்: தேக்கார்ட், ஸ்பிநோஸா)—குறிப்பாய் ஆங்கிலேயச் செல்வாக்கின் விளைவாய் மேலும்

மேலும் கெட்டிப் பிடித்து இறுகி, மாறுநிலைவாத[1] [metaphysical] சிந்தனை முறை எனப்படுவதாகிவிட்டது. இதே சிந்தனை முறைதான் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு பிரெஞ்சுக் காரர்களிடத்தும், எப்படியும் அவர்களுடைய தத்துவவியல் குறித்த விசேஷ நூல்களில், அனேகமாய் முழு அளவுக்கு ஆதிக்கம் செலுத்திற்று. இருப்பினும், குறுகிய பொருளில் தத்துவவியல் எனும் துறைக்கு வெளியில், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இயக்கவியலில் தலைசிறந்த படைப்புகளைச் சிருஷ்டித்தனர். டிட்ரோவின் [Diderot] "Le Neveu de Rameau", ரூசோவின் "Discours sur l'origine et les fondements de l'inégalité parmi les hommes"[2] இவை இரண்டை மட்டும் நினைவு கூர்ந்தாலே போதும். இந்த இரு சிந்தனை முறைகளின் சாராம்சத்தைச் சுருக்கமாய் இங்கு தருகின்றோம்.

பொதுப்பட இயற்கையையோ, மனித குலத்தின் வரலாற்றையோ, நமது அறிவுத் துறைச் செயற்பாட்டையோ ஆலோசித்துப் பார்க்கையில் முடிவின்றிப் பின்னிப் பிணைந்து சிக்கலாகிச் செல்லும் தொடர்புகளும் எதிர்வினைகளும், கோவைகளும் தொகுதிகளுமான ஒரு சித்திரத்தையே முதலில் காண்கிறோம்; இதில் எதுவும் அப்படியே, அங்கேயே, முன்பிருந்த விதமாகவே தொடர்ந்து இல்லாமல், யாவும் இயங்கிக் கொண்டும், மாறிக் கொண்டும், உருவாகி எழுந்து கொண்டும், மறைந்து சென்று கொண்டும் இருக்கக் காண்கிறோம. ஆகவே முதலில் நாம் ஒட்டுமொத்தமாய் இச் சித்திரத்தைப் பார்க்கிறோம், இதன் தனித்தனிப் பகுதிகள் பெருமளவுக்கு இன்னமும் பின்னணியிலேதான் இருக்கின்றன. இயக்கங்களையும் இடைக்கட்டங்களையும் இணைப்புகளையும் உற்று நோக்குகிறோமே அன்றி இயங்கியும் சேர்ந்தும் இணைக்கப் பெற்றும் வரும் பொருள்களை அவ்வளவாய்க் கவனிப்பதில்லை. உலகைப்பற்றிய இந்த ஆதிநிலையிலான, அறியாப் பருவத்துக்குரிய, ஆயினும் உள்ளியல்பில் பிழை

---

[1] அப்பாலைவாத அல்லது மெய்விளக்கியல் என்றும் சொல்லலாம்.—[மொழிபெயர்ப்பாளர்.]

[2] டிட்ரோவின் ''ரமோவின் மருகன்'', ரூசோவின் ''மனிதர்களிடத்தே சமத்துவமின்மை தோன்றியது பற்றிய ஆய்வுரை.'' [மொழிபெயர்ப்பாளர்.]

யற்ற கருத்தோட்டம்தான் பண்டைக் கிரேக்கத் தத்துவ வியலின் கருத்தோட்டம். முதன்முதல் ஹெரக்லீட்டஸ் இதைத் தெளிவாய் வரையறுத்துக் கூறினர்: ஒவ்வொன்றும் இருந்துகொண்டும், அதேபோதில் இல்லாமலும் இருக்கிறது; ஏனெனில் ஒவ்வொன்றும் நிலைப்பாடற்றதாய் இருக்கிறது, இடையருது மாறிக் கொண்டு, இடையருது உருவாகி எழுவதாகவும் மறைந்து செல்வதாகவும் இருக்கிறது.

ஆனல் இந்தக் கருத்தோட்டம் தோற்றங்களின் ஒட்டு மொத்தமான சித்திரத்தின் பொதுவான தன்மையைப் பிழையற்ற முறையில் தெரிவிப்பினும், இந்தச் சித்திரத்தில் அடங்கிய விவரங்களை விளக்குவதற்கு இது போதாது. இந்த விவரங்களைப் புரிந்து கொள்ளாத வரை முழுச் சித்திரத்தையும் பற்றிய தெளிவான கருத்து நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. இந்த விவரங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு இவற்றின் இயற்கை அல்லது வரலாற்றுத் தொடர்புகளிலிருந்து இவற்றை நாம் பிரித்தெடுத்து தனித்தனியே ஒவ்வொன்றையும் அதன் தன்மை, விசேஷக் காரணங்கள், பலன்கள் முதலானவை குறித்துப் பரிசீலித்தாக வேண்டும். பிரதானமாய் இது இயற்கை விஞ்ஞானத்துக்கும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கும் உரிய பணியாகும். பண்டைக் காலத்திய கிரேக்கர்கள் விஞ்ஞானத்தின் இந்தக் கிளைகளைக் கீழ்நிலைக்கு உரியனவாய் ஒதுக்கி யிருந்தனர்; தக்க காரணங்களுடன்தான் இப்படிச் செய்திருந்தனர். ஏனெனில் இந்த விஞ்ஞானங்கள் செயல்படுவதற்கு வேண்டிய விவரப் பொருள்களை முதலில் அவர்கள் சேகரிக்க வேண்டியிருந்தது. இயற்கையிலிருந்தும் வரலாற்றிலிருந்தும் விவரப் பொருள்கள் ஓரளவுக்குச் சேகரிக்கப்பட்ட பிறகுதான் எவ்விதமான விமர்சனப் பகுத்தாய்வும், ஒப்பீடும், வகைகளிலும் படிகளிலும் இனங்களிலுமான ஒழுங்கமைப்பும் நடைபெற முடியும். எனவே துல்லிய இயற்கை விஞ்ஞானங்களின் அடிப்படைகள் முதன்முதலாய் அலெக்சாண்டிரிய காலத்தின்[1] கிரேக்கர்களாலும், பிற்பாடு

---

[1] விஞ்ஞான வளர்ச்சியிலான **அலெக்சாண்டிரிய** காலம் கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்து கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டு வரையிலான காலக் கூறைக் குறிப்பதாகும். எகிப்திய

மத்திய காலத்தில் அரபுகளாலும் உருவாக்கப்பட்டன. மெய்யான இயற்கை விஞ்ஞானம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது பாதியில் ஆரம்பமாயிற்று; அது முதலாய் மேலும் மேலும் கூடுதலான வேகத்தில் முன்னேறிவந்துள்ளது. இயற்கையை அதன் தனித்தனிப் பிரிவுகளில் பகுத்தாய்தல், வெவ்வேறு இயற்கை நிகழ்ச்சிப்போக்குகளையும் பொருள் களையும் திட்டவட்டமான வகுப்புகளில் வகை பிரித்தல், அங்ககப் பொருள்களின் பல்வேறு வடிவங்களிலும் அவற் றின் உள் அமைப்பியலை ஆராய்தல்—இவைதாம் இயற்கை யைப் பற்றிய நமது அறிவு கடந்த நானூறு ஆண்டுகளில் பீடுநடை போட்டுப் பிரமாதமான முன்னேற்றம் கண்டதன் அடிப்படை நிபந்தனைகள். ஆனால் இவ்விதமான ஆய்வு முறை யானது, இயற்கைப் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிப்போக்குகளை யும் பிரம்மாண்டமான முழு அமைப்புடனும் அவற்றுக்குள்ள தொடர்புகளிலிருந்து பிரித்துத் தனிமைப்படுத்தி வைத்து அவற்றைக் கண்ணுறும் பழக்கத்தை, அவற்றின் இயக்கத்தில் அல்லாது உறக்கத்தில், சாராம்சத்தில் மாறிக் கொண்டிருக் கும் மதிப்புருக்களாய் அல்லாது நிலையாய் இருக்கும் மாறிலி களாய், அவற்றின் உயிருள்ள வாழ்வில் அல்லாத மரண நிலையில் வைத்துக் கண்ணுறும் பழக்கத்தை நமக்கு மரபுரி மையாய் விட்டுச் சென்றுள்ளது. பொருள்களைக் கணடறி வதற்கான இந்த வழிமுறையை பேக்கனும் லாக்கும் இயற்கை விஞ்ஞானத்திலிருந்து தத்துவவியலுக்கு மாற்றிய போது, அது கடந்த நூற்றாண்டிற்கு உரிய தனி இயல்பாகிய குறுகிய, மாறாநிலைவாதச் சிந்தனை முறையைத் தோற்றுவித் தது.

மாறாநிலைவாதிக்குப் பொருள்களும் அவற்றின் மனப் பிரதிமைகளும், கருத்தினங்களும் தனிமைப்பட்டனவாய் இருக்கின்றன; ஒன்றின்பின் ஒன்றாகவும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று

நகரமான அலெக்சாண்டிரியாவின் பெயரில் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது. அக்காலத்தில் அலெக்சாண்டிரியா நகர் சர்வதேசப் பொருளாதாரத் தொடர்புகளுக்கான முக்கிய மையங்களில் ஒன்றாய் விளங்கிற்று. அலெக்சாண்டிரிய காலத் தில் கணிதமும் இயந்திரவியலும் (யூக்லிட், அர்க்கிமீடிஸ்), பூகோளம், வானியல், உடற்கூற்று அமைப்பியல், உடலியல் போன்ற பல விஞ்ஞானங்களும் முக்கிய வளர்ச்சி கண்டன.

தனியாகவும் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியனவாகிவிடுகின்றன. நிலையான, கெட்டிப் பிடித்து இறுகிய, என்றென்றைக்கும் உறுதியாய் அப்படியே இருக்கத்தக்க பரிசீலனைப் பொருட்களாகிவிடுகின்றன. ஒன்றுக்கொன்று சிறிதும் இணங்காத எதிரிடைகளில்தான் அவர் சிந்திக்கிறார். ''அவருடைய பேச்செல்லாம் 'ஆம் அல்லது இல்லை' என்பதுதான்; அதற்கு அதிகமானது எதுவும் பாவத்திலே பிறந்தது.'' அவருக்கு எதுவும் இருப்பதாகவோ, அல்லது இல்லாததாகவோதான் இருக்க முடியும்: எதுவும் அதுவாகவும் அதேபோதில் வேறொன்றாகவும் இருக்க முடியாது. நேர்நிலையும் எதிர்நிலையும் அறவே ஒன்றையொன்று விலக்கியே தீர வேண்டும்; காரணமும் காரியமும் ஒன்றுக்கொன்று கெட்டியாய் இறுகிய எதிரிடையாகவே இருந்தாக வேண்டும்.

முதற் பார்வைக்கு இந்தச் சிந்தனை முறை அறிவார்ந்ததாகவே நமக்குத் தோன்றுகிறது, ஏனெனில் இது சர்வசாதாரணப் பொது அறிவு எனப்படுவதின் சிந்தனை முறையாகும். ஆனால் இந்தச் சர்வசாதாரணப் பொது அறிவு அதற்குரிய நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைபட்ட அதன் அன்றாட இருப்பிடத்தின் வரம்புகளுக்குள் கீர்த்திமிக்கதாய்த் திகழ்ந்தாலும், ஆராய்ச்சி எனும் பரவலான உலகினுள் அடியெடுத்து வைத்ததும் உடனே விந்தைமிகு விநோதங்களை அனுபவிக்க நேர்கிறது. இந்த மாறுநிலைவாதச் சிந்தனை முறையானது, பரிசீலிக்கப்படும் குறிப்பிட்ட ஆய்வுப் பொருளுக்குத் தக்கவாறு மாறுபடும் பரப்பளவு கொண்ட பல செயற்களங்களில் நியாயமாகவும் அவசியமாகவும் இருந்தாலுங்கூட, முன்னோ பின்னோ கட்டாயம் ஒரு வரம்பை வந்தடைகிறது; இந்த வரம்புக்கு அப்பால் ஒருதலைப் பட்சமானதாய், குறுகிய வரையறைகளுக்கு உட்பட்டதாய், சூக்குமக் கருத்தியல்பானதாய், தீராத முரண்பாடுகளில் சிக்குண்டுவிடுவதாய் மாறுகிறது. தனிப்பட்டவற்றில் சிந்தனை செலுத்துகையில் அவற்றுக்கிடையிலான தொடர்புகளை அது மறந்துவிடுகிறது; அவற்றின் நிலவலில் [existence] சிந்தனை செலுத்துகையில் அந்த நிலவலின் ஆதியையும் அந்தத்தையும் மறந்துவிடுகிறது; அவற்றின் உறக்கத்தில் சிந்தனை செலுத்துகையில் அவற்றின் இயக்கத்தை மறந்துவிடுகிறது. விவரங்களில்

கருத்து செலுத்தி முழுமையைக் காணத் தவறிவிடுகிறது.

அன்றாட அலுவல்களைப் பொறுத்த அளவுக்கு, உதாரணமாய், ஒரு பிராணி உயிரோடு இருக்கிறதா இல்லையா என்பது நமக்குத் தெரியும், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி இதை நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியும். ஆனால் நெருங்கிச் சென்று ஆராய்கையில் பல சந்தர்ப்பங்களில் இது மிகச் சிக்கலான பிரச்சினையாவதைக் காண்கிறோம். சட்டத் துறையினர் இதை நன்கு அறிவர். கர்ப்பமாய்த் தாயின் வயிற்றிலிருக்கும் சிசுவைக் கொல்லுதல் எந்த வரம்புக்கு அப்பால் கொலைக் குற்றமாகிறது என்று அறிவுக்குகந்த ஒரு வரம்பை வகுத்திட இவர்கள் எவ்வளவோ மண்டையை உடைத்துக் கொண்டும் பயனில்லை. மரணம் உண்டாகும் தருணத்தை முழு உறுதியுடன் நிர்ணயிப்பதும் இதே போல முடியாத காரியமே, ஏனெனில் மரணமானது திடுமென உடனடியாய் நடைபெறும் நொடி நேர நிகழ்ச்சியல்ல, நீடித்ததொரு நிகழ்ச்சிப்போக்கு என்பதை உடலியல் நிரூபித்திருக்கிறது.

உயிருள்ளது எதுவும் இதே முறையில் ஒவ்வொரு கணமும் அதுவாகவும், அதே போதில் அதுவல்லாததாகவும் இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு கணமும் அது புறத்தே இருந்து தரப்படும் பொருளைக் கிரகித்துக் கொள்கிறது, பிற பொருளைத் தன்னுள்ளிருந்து வெளியேற்றுகிறது. ஒவ்வொரு கணமும் அதன் உடலில் சில உயிரணுக்கள் மடிகின்றன, வேறு சில உயிரணுக்கள் புதிதாய் உருவாகித் தோன்றுகின்றன. அதிக நேரத்திலோ குறைந்த நேரத்திலோ அதன் உடலின் பொருள் அறவே புதுப்பிக்கப்படுகிறது, பொருளின் புதிய மூலக்கூறுகளால் [molecules] மாற்றப்படுகிறது. உயிருள்ளது எதுவும் இவ்விதம் எந்நேரமும் தானேயாகவும் மற்றும் தானல்லாத பிறிதொன்றாகவும் இருக்கின்றது.

தவிரவும், நெருங்கிச் சென்று ஆராய்கையில் ஒவ்வொரு முரண்நிலையின் இரு துருவங்களும்—உதாரணமாய் நேர்நிலையும் எதிர்நிலையும்—எந்த அளவுக்கு ஒன்றுக்கொன்று எதிராய் இருக்கின்றனவோ, அதே அளவுக்குப் பிரிக்கமுடியாதனவாயும் இருக்கக் காண்கிறோம்; எவ்வளவுதான் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துக் கொண்ட போதிலும் பரஸ்பரம் அவை ஒன்றுள் ஒன்று ஊடுருவக் காண்கிறோம். இதே போலக் காரணமும் காரியமும் தனிப்பட்ட உதாரணங்களில் கை

யாளப்ப கையில் மட்டுமே ஏற்புடைத்த கருத்தோட்டங்களாய் அமையக் காண்கிறோம்; இந்தத் தனிப்பட்ட உதாரணங்களைப் பிரபஞ்சம் முழுமையுடனுமான அவற்றின் பொதுத் தொடர்பினில் பரிசீலிக்க முற்பட்டதும் இக்கருத்தோட்டங்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து கலக்கக் காண்கிறோம்; காரணங்களும் காரியங்களும் ஓயாமல் இடம் மாறி, இங்கே இப்போது காரியமாய் இருப்பது அங்கே அப்போது காரணமாகவும், இதற்கு எதிர்மாறாகவும் அமையும் பிரபஞ்ச அளவிலாகிய செயலையும் எதிர்செயலையும் பற்றி சிந்திக்கையில் இக்கருத்தோட்டங்கள் பெருங் குழப்படியாவதைக் காண்கிறோம்.

இந்த நிகழ்ச்சிப்போக்குகள், சிந்தனை முறைகள் எவையும் மாறாநிலைவாத அறிவாய்வின் கட்டுக்கோப்பில் இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால் இயக்கவியலானது இதற்கு மாறாய், பொருள்களையும் அவற்றின் பிரதிமைகளாகிய கருத்துக்களையும் அவற்றுக்குரிய அத்தியாவசியத் தொடர்பிலும் சங்கிலித்தொடர் கோவையிலும் இயக்கத்திலும் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் உய்த்துணர்ந்து புரிந்துகொள்கிறது. ஆகவே மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிப்போக்குகள் யாவும் அதற்குத் தனது செயல்முறையைச் சரியென உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகளாகிவிடுகின்றன.

இயற்கைதான் இயக்கவியலுக்கான நிரூபணம். நவீன விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்தவரை அது இந்த நிரூபணத்துக்கு அன்றாடம் மேலும் மேலும் கூடுதலான விவரப்பொருள்களை வழங்கியுள்ளது என்பதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். முடிவாய்ப் பார்க்குமிடத்து, இயற்கையானது இயக்கவியல் வழியில் செயல்படுகிறதே அன்றி மாறாநிலைவாத வழியில் அல்ல என்பதை இவ்விதம் அது தெளிவுபடுத்தியுள்ளது; தொடங்கிய நிலைக்கே நிரந்தரமாய்த் திரும்பித் திரும்பி வந்து சேரும் அலைவட்டங்களில் சாசுவதமான ஒரே தன்மையதாய் இயற்கை இயங்கவில்லை, மாறாக, வரலாற்று வழியிலான மெய்யான பரிணாமம் அடைகிறது என்பதை அது தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏனையோர் எல்லோருக்கும் முன்பு டார்வினைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். உயிருள்ளவை யாவும், தாவரங்களும் பிராணிகளும் மனிதனும்கூட, கோடிக் கணக்கான ஆண்டுகளாய் நடைபெற்று வரும் பரிணாம நிகழ்ச்சிப்போக்கின் விளைவாகுமென்று

நிரூபித்ததன் மூலம் அவர், இயற்கையைப் பற்றிய மாறுநிலை வாதக் கருத்தோட்டத்துக்கு இதன்முன் என்றையும்விட மிகக் கடுமையான அடி கிடைக்கச் செய்தார். ஆயினும் இயக்க வியல் முறையில் சிந்திக்கக் கற்றுக்கொண்ட இயற்கை விஞ் ஞானிகள் மிகச் சொற்பமே ஆவர். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப் பின் விளைவுகள் முன்கூட்டியே புனைந்தமைக்கப்பட்ட சிந்தனை முறைகளுக்கு ஒவ்வாதனவாய் இருத்தலால் எழும் இந்த மோதல்தான், தற்போது தத்துவார்த்த இயற்கை விஞ் ஞானத்தில் ஆட்சி செலுத்தி, கற்பிப்போரையும் கற்போரை யும், நூலாசிரியர்களையும் வாசகர்களையும் ஒருங்கே திண் டாடச் செய்யும் முடிவில்லாக் குழப்பத்துக்குக் காரணமாகும்.

ஆகவே பிரபஞ்சத்தையும் அதன் பரிணாமத்தையும் மனித குலத்தின் வளர்ச்சியையும் இந்தப் பரிணாமம் மனிதர்களது மனத்தில் பிரதிபலிப்பதையும் துல்லியமாய்ப் பிரதிமை யாக்கிக் காட்டுதல், உருவாதலும் மறைதலுமாகிய, முற்போக்கான அல்லது பிற்போக்கான மாறுதல்களாகிய எண்ணிலடங்காச் செயல்களையும் எதிர்செயல்களையும் இடையறாது கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளும் இயக்கவியல் முறைகளால் மட்டும்தான் சாத்தியம். புதிய ஜெர்மன் தத்துவவியலானது இந்த வழியில்தான் நடைபோட்டு வந்துள்ளது. நியூட்டனுடைய நிலையான சூரிய மண்டலத்தை யும், பெயர்பெற்ற அந்தத் துவக்கத் தூண்டுவிசை ஒரு தரம் அளிக்கப்பட்டபின் என்றென்றும் சாசுவதமாய் இருக்கக் கூடியதான அதன் நிலைபேறுடைமையையும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிப்போக்கின் விளைவாக்கி, சூரியனும் அதன் எல்லாக் கிரகங்களும் சுழலும் வாயு முகிற்படலத்தி லிருந்து உருவாயின என்று விளக்கிக் கூறித் தத்துவவியலில் காண்ட் தமது பணியை ஆரம்பித்தார். சூரிய மண்டலம் இவ்வாறுதான் தோன்றியதெனில் வருங்காலத்தில் அது இறக்கப் போவதும் நிச்சயமே என்ற முடிவையும் இதி லிருந்து அவர் வந்தடைந்தார். அரை நூற்றுண்டுக்குப் பிறகு அவருடைய தத்துவத்தை லாப்பிளாஸ் கணித வழியில் நிலை நாட்டினர். அதற்கும் அரை நூற்றுண்டுக்குப் பிற்பாடு, இத்தகைய வெண்சுடர் வாயுத் திரட்சிகள் இறுக்க நிலையின் பல்வேறு கட்டங்களில் அண்டவெளியில் இருப்பதை நிற மாலைகாட்டி நிரூபித்தது.

இந்தப் புதிய ஜெர்மன் தத்துவவியல் ஹெகலிய அமைப்பில் உச்சிமுடியை வந்தடைந்தது. இந்த அமைப்பில்—இதன் பெருஞ் சிறப்பு இதில்தான் காணக் கிடக்கிறது—இயற்கை உலகு, வரலாற்று உலகு, அறிவுலகு ஆகிய அனைத்தும் முதன் முதலாய் ஒரு வளர்ச்சிப்போக்காய் காட்டப்பட்டது; அதாவது, இடையருது ஓயாமல் இயங்கியும் திரிந்தும் உருமாறியும் வளர்ச்சியுற்றும் வரும் ஒன்ருய்க் காட்டப்பட்டது. இந்த இயக்கம், வளர்ச்சி அனைத்தையும் தொடர்பான ஒரு முழுமையாக்கும் உட்தொடர்பைப் புலப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்யப்பட்டது. இந்த நோக்குநிலையிலிருந்து பார்க்கையில் மனித குல வரலாறு, இதுகாறும் தோன்றியது போல, முதிர்ச்சியுற்ற தத்துவவியலின் அறிவாய்வுத் தீர்ப்பு மேடையின் முன்னல் ஒருங்கே கண்டனம் செய்யப்பட வேண்டியவையும், நம் நினைவில் இல்லாதபடி கூடுமான விரைவில் மறந்துவிடுவதே உத்தமமெனக் கருத வேண்டியவையுமான அர்த்தமற்ற வன்முறைச் செயல்களின் கண்மூடித்தனமான கூத்தாய்த் தோன்றவில்லை; இதற்கு மாருய் மனிதனது பரிணும வளர்ச்சிப்போக்காய்த் தோன்றியது. இந்த வளர்ச்சிப்போக்கு படிப்படியாய் முன்செல்வதைக் கோணல் மாணலான அதன் எல்லா வழிகளிலும் கவனித்துச் சென்று வெளிப்பார்வைக்கு அகஸ்மாத்தானவையாய்த் தெரியும் எல்லா நிகழ்வுகளினூடாகவும் இழையோடும் உள்ளார்ந்த விதியைப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதுதான் இப்பொழுது அறிவாற்றலின் பணி என்ருகியது.

தான் எடுத்துரைத்த பிரச்சினைக்கு ஹெகலிய அமைப்பு தீர்வு காணவில்லை என்பது இங்கு முக்கியமல்ல. இந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துரைத்தது என்பதுதான் அதன் சகாப்தகர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறப்பாகும். தனி ஒருவர் எவராலும் எக்காலத்திலும் தீர்வு காண இயலாத ஒரு பிரச்சினை இது. அவர் காலத்தில் ஹெகல்—செயின்ட்-சிமோனுடன் கூட—தலையாய சகலகலா வல்லமை வாய்ந்த சிந்தனையாளராய்த் திகழ்ந்தார் என்ற போதிலும், முதலாவதாக, அவருடைய அறிவின் வீச்சு தவிர்க்க முடியாதபடி எல்லைக்கு உட்பட்டிருந்ததாலும், இரண்டாவதாக, அவர் காலத்திய அறிவும் கருத்தோட்டங்களும் வீச்சிலும் ஆழத்திலும் எல்லைக்கு உட்பட்டிருந்ததாலும், அவர் வரம்பிடப்பட்டிருந்தார்.

இந்த வரம்புகளுடன் கூட மூன்ருவது ஒன்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஹெகல் ஒரு கருத்துமுதல்வாதி. அவர் தமது மனத்தின் எண்ணங்களை மெய்யான பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிப்போக்குகளையும் மிகுதியாகவோ குறைவாகவோ கருத்தியல்பாய் அமைந்த சித்திரங்களாய்க் கொள்ளவில்லை; இதற்கு மாருய், பொருள்களும் அவற்றின் பரிணுமமும் உலகம் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்தே வரம்பில்லா அனுதிக் காலமாய் எங்கோ இருந்து வரும் ''கருத்தின்'' மெய்மையாக்கமாய் அமைந்த சித்திரங்களே அன்றி வேறல்ல என்பதாய்க் கொண்டார். இந்த விதமான சிந்தனையானது யாவற்றையும் தலைகீழாய் மாற்றியது, உலகில் பொருள்களிடையே உண்மையில் இருந்து வரும் தொடர்பினை நேர்மாருகத் திருப்பியது. உண்மைகளின் தனிப்பட்ட தொகுதிகள் பலவற்றையும் ஹெகல் பிழையின்றியும் மிகுந்த விவேகத்துடனும் புரிந்துகொண்டார் என்ருலும், மேற்கூறிய காரணங்களிஞல், குறைபாடானவையும் செயற்கையானவையும் இட்டுக்கட்டப்பட்டவையும்—சுருங்கச் சொன்ஞல் விவரங்களின் நோக்கில் தவருனவை—நிறைய இருந்தன. ஹெகலிய அமைப்பே மகத்தானதோர் அகாலப் பிறவியாய் அமைந்தது, இத்தகையவற்றுள் கடைசியானதாகவும் விளங்கிற்று. ஏனெனில் அது தீர்வு காண முடியாத உள்முரண்பாட்டால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு புறத்தில் அது, மனிதகுல வரலாறு பரிணும வளர்ச்சிப்போக்காகும் என்ற கருத்தோட்டத்தைத் தனது ஆதார முதற்கோளாய்க் கொண்டிருந்தது; இந்தப் பரிணும வளர்ச்சிப்போக்கு தனிமுதல் உண்மை என்பதான எதையும் கண்டுபிடிப்பதில் தனது அறிவாற்றலின் இறுதிநிலையை வந்தடைவது இந்த வளர்ச்சிப்போக்கின் தன்மைக்கே முரணுனதாகும். ஆனுல், மறு புறத்தில், அது தானேதான் இந்தத் தனிமுதல் உண்மையின் சாராப்பொருள் என்பதாய் உரிமை கொண்டாடிற்று. இயற்கையையும் வரலாற்றையும் பற்றிய அறிவானது, அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு, என்றென்றைக்குமாய் இறுதிமுடிவான அமைப்பாதல் இயக்கவியல் சிந்தனையின் அடிப்படை விதிக்கே முரணுகும். புறப் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய முறையான அறிவு பெருநடை போட்டு காலத்துக்குக் காலம் முன்னேறிச் செல்ல வல்லது என்னும் கருத்தை இந்த அடிப்படை விதி

தன்னுள் கொண்டுள்ளதே அன்றி, எவ்வகையிலும் அதை ஒதுக்கி விலக்கவில்லை.

ஜெர்மன் கருத்துமுதல்வாதத்தின் இந்த அடிப்படை முரண்பாடு உணரப்பட்டதும் தவிர்க்க முடியாதபடி அது பொருள்முதல்வாதத்துக்குத் திருப்பி அழைத்துச் சென்றது. ஆனால் இந்தப் பொருள்முதல்வாதம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பச்சையான மாறுநிலைவாத, முழுக்க முழுக்க இயந்திரவியல் பொருள்முதல்வாதமல்ல என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. பழையப் பொருள்முதல்வாதம் முந்திய வரலாறு அனைத்தையும் அறிவுக்கு ஒவ்வாததும் வன்முறையுமாகிய வெறுங் குப்பையாய்க் கருதிற்று; ஆனால் நவீனப் பொருள் முதல்வாதம் இந்த வரலாற்றில் மனித குலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிப்போக்கைக் காண்கிறது, இவ்வளர்ச்சிப்போக்கின் விதிகளைக் கண்டறிவதே தனது நோக்கமெனக் கொள்கிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பிரெஞ்சுக்காரர்களிடமும், ஏன் ஹெகலிடமும்கூட, இயற்கையானது ஒட்டுமொத்தமாய்க் குறுகிய வட்டங்களில் இயங்கியதாகவும், நியூட்டன் போதித்ததைப் போல் சாசுவதமான விண்கோள்களையும் லின்னேயஸ் போதித்தது போல் மாற முடியாத உயிர் வகைகளையும் கொண்டு என்றென்றும் மாற்றமின்றி நிலையாய் இருந்ததாகவும் கூறிய கருத்தோட்டமே நிலவி வந்தது. ஆனால் நவீனப் பொருள்முதல்வாதம் இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் அண்மைக் காலத்தியக் கண்டுபிடிப்புகளையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது; இவற்றின்படி இயற்கையும் கால அளவிலான அதன் வரலாற்றைப் பெற்றிருக்கிறது, விண்கோள்களும் சாதக நிலைமைகளில் அவற்றில் வாழும் உயிர் வகைகளைப் போலவே பிறந்தெழுந்து கொண்டும், இறந்துமறைந்து கொண்டுமுள்ளன. மொத்தத்தில் இயற்கை அலைவட்டச் சுழல்களில் இயங்குவதாகவே சொல்ல வேண்டியிருப்பினும், இந்தச் சுழல்கள் வரம்பின்றி மிகப் பெரும் பரிமாணங்கள் கொண்டவையாகிவிடுகின்றன. இரு அம்சங்களிலும் நவீனப் பொருள்முதல்வாதம் சாராம்சத்தில் இயக்கவியல் தன்மையதாகும். இனி இதற்கு, அரசியின் கோலம் பூண்டு ஏனைய விஞ்ஞானங்களது கும்பல்மீது ஆட்சி செலுத்துவதாய்ப் பாசாங்கு செய்யும் வகைப்பட்டதான ஒரு தத்துவவியலின் உதவி தேவையில்லை. அந்தந்த விஞ்ஞானமும் பொருள்களின் முழு மொத்தத்திலும் பொருள்

களைப் பற்றிய நமது அறிவிலும் தனக்குள்ள நிலையினைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியதாகியதும், இந்த முழு மொத்தம் குறித்துப் பரிசீலிக்கும் ஒரு தனி விஞ்ஞானம் தேவையற்றது அல்லது அவசியமற்றது ஆகிவிடுகிறது. முந்தியத் தத்துவ வியல் அனைத்திலும் மறையாது இனியும் எஞ்சியிருப்பது சிந்தனையையும் அதன் விதிகளையும் பற்றிய விஞ்ஞானம் மட்டும் தான்—அதாவது, சம்பிரதாயத் தர்க்கவியலும் இயக்கவியலும் மட்டும்தான். ஏனைய அனைத்தும் இயற்கையையும் வரலாற்றையும் பற்றிய நேர்முக விஞ்ஞானத்தில் உள்ளடங்கிவிடுகிறது.

இயற்கை பற்றிய கருத்தோட்டத்தில் புரட்சி ஏற்படுவது அதற்குரிய நேர்முக விவரப் பொருள்கள் ஆராய்ச்சித் துறையால் எந்த அளவுக்கு வழங்கப்படுகின்றன என்பதைப் பொறுத்திருந்த போது, அதற்கு மிகவும் முன்னதாகவே குறிப்பிட்ட சில வரலாற்று உண்மைகள் புலனாகி, வரலாறு பற்றிய கருத்தோட்டத்தில் தீர்மானகரமான ஒரு மாறுதலுக்கு வழிகோலியிருந்தன. 1831ல் முதலாவது தொழிலாளி வர்க்க எழுச்சி லீயன்சில் நடைபெற்றது; 1838க்கும் 1842க்கும் இடையில் தேச அளவிலான முதலாவது தொழிலாளி வர்க்க இயக்கமாகிய ஆங்கிலேய சார்ட்டிஸ்டுகளின் இயக்கம் அதன் உச்சநிலையை அடைந்தது. மிகவும் முன்னேறிய ஐரோப்பிய நாடுகளின் வரலாற்றில், ஒரு புறத்தில் நவீனத் தொழில் துறையின் வளர்ச்சிக்கும் மறு புறத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கம் புதிதாய்ப் பெற்றுக் கொண்ட அரசியல் மேலாண்மைக்கும் ஏற்ப, தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான வர்க்கப் போராட்டம் முன்னிலைக்கு வரலாயிற்று. மூலதனமும் உழைப்பும் ஒருமித்த நலன்கள் கொண்டவை என்றும், தடையில்லாப் போட்டியின் விளைவாய் சர்வவியாபகமான இசைவும் சுபிட்சமும் உண்டாகும் என்றும் முதலாளித்துவப் பொருளியல் கூறியவற்றை உண்மைகள் மேலும் மேலும் மூர்க்கமாய்ப் பொய்ப்பித்து வந்தன. இவற்றை எல்லாம் இனி கவனியாது ஒதுக்கமுடியவில்லை; அதேபோல, குறைபாடானது தான் எனினும்இவற்றின் தத்துவார்த்தவெளிப்பாடாய் அமைந்த பிரெஞ்சு, ஆங்கிலேய சோஷலிசத்தையும் கவனியாது ஒதுக்க முடியவில்லை. ஆனால் வரலாறு பற்றிய பழைய கருத்து

முதல்வாதக் கருத்தோட்டம் இன்னமும் கழித்துக் கட்டப் படாமலே இருந்து வந்தது; இந்தக் கருத்தோட்டம் பொருளாதார நலன்களை அடிப்படையாய்க் கொண்ட வர்க்கப் போராட்டங்கள் குறித்து, பொருளாதார நலன்கள் குறித்து ஏதும் அறியாதது; பொருளுற்பத்தியும் மற்றும் பொருளாதார உறவுகள் யாவுமே இதில் இடைக் குறிப்பாகவே, ''நாகரிகத்தினுடைய வரலாற்றின்'' கீழ்நிலைக் கூறுகளாகவே இடம் பெற்று வந்தன.

கடந்த வரலாறு அனைத்தும் புதிதாய்ப் பரிசீலனை செய்யப்படுவதை இந்தப் புதிய உண்மைகள் அவசியமாக்கின. இதன்பின், கடந்த வரலாறு அனைத்துமே—அதன் முதிர்ச்சியற்ற புராதன கட்டங்களைத் தவிர்த்து—வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறே என்பது புலனாயிற்று; போரிடும் இந்தச் சமூக வர்க்கங்கள் எப்பொழுதுமே பொருளுற்பத்தி, பரிவர்த்தனை முறைகளின் விளைவாய் உருவாகின்றவை—சுருங்கக் கூறுமிடத்து அவற்றின் காலத்தியப் பொருளாதார நிலைமைகளின் விளைவாய் உருவாகின்றவை—என்பது புலனாயிற்று; சமுதாயத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புதான் மெய்யான அடித்தளமாய் எப்பொழுதும் அமைகிறது, இதிலிருந்து தொடங்கினால்தான் வரலாற்றின் அந்தந்தக் காலக்கூறுக்குரிய நீதிநெறி, அரசியல் நிறுவனங்களும் மற்றும் சமயக் கருத்துக்களும் தத்துவவியல் கருத்துக்களும் பிற கருத்துக்களுமாகிய மேற்கட்டுமானம் அனைத்துக்கும் நாம் முடிவான விளக்கம் காண முடியும். வரலாற்றை மாறுநிலைவாதத்திலிருந்து ஹெகல் விடுவித்திருந்தார்—வரலாற்றை அவர் இயக்கவியல் தன்மையதாக்கியிருந்தார். ஆனால் வரலாறு பற்றிய அவரது கருத்தோட்டம் சாராம்சத்தில் கருத்துமுதல்வாத வகைப்பட்டதாகவே இருந்தது. முடிவில் இப்பொழுது கருத்துமுதல்வாதம் அதன் கடைசிப் புகலிடமாய் அமைந்திருந்த வரலாற்றின் தத்துவவியலிலிருந்தும் விரட்டப் பட்டது. இப்பொழுது வரலாற்றுக்குப் பொருள்முதல்வாத விளக்கம் முன்வைக்கப்பட்டது; இதுகாறும் செய்யப்பட்டது போல மனிதனது ''உணர்வைக்'' கொண்டு அவனுடைய ''வாழ்நிலைக்கு'' [being] விளக்கம் கூறுவதற்குப் பதில், மனிதனது ''வாழ்நிலையைக்'' கொண்டு அவனுடைய ''உணர்வுக்கு'' விளக்கம் கூறுவதற்கு ஒரு வழி கண்டறியப்பட்டது.

அது முதலாய் சோஷலிசம் இந்த அல்லது அந்த மேதா விலாச மூளையின் அகஸ்மாத்தான கண்டுபிடிப்பாய் இல்லாமல், வரலாற்று வழியில் வளர்ச்சியுற்ற இரு வர்க்கங்களிடையே —பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையே — நடைபெறும் போராட்டத்திலிருந்து தோன்றிய அவசிய விளைவு ஆயிற்று. இனி சோஷலிசத்தின் பணி சாத்தியமான முழு அளவுக்குக் குற்றங்குறையில்லாத, நிறைவான ஒரு சமுதாய அமைப்பை உற்பத்தி செய்வதல்ல; தவிர்க்க முடியாத அவசியத்தின் காரணமாய் இந்த வர்க்கங்களும் இவற்றுக்கிடையிலான பகைமையும் உதித்தெழும் நிகழ்ச்சிகளது வரலாற்று-பொருளாதார வரிசையமைப்பைப் பரிசீலிப்பதும், இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளாதார நிலைமைகளில் இந்த மோதலுக்கு முடிவுகட்டுவதற்கான சாதனங்களைக் கண்டுபிடிப்பதும்தான் அதற்குரிய பணியாகும். ஆனால் இயற்கை பற்றி பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல் வாதிகளுக்கு இருந்த கருத்தோட்டம் எப்படி இயக்கவியலுக்கும் நவீன இயற்கை விஞ்ஞானத்துக்கும் ஒவ்வாததாய் இருந்ததோ, அதே அளவுக்கு முந்திய நாட்களது சோஷலிசம் இந்தப் பொருள்முதல்வாதக் கருத்தோட்டத்துக்கு ஒவ்வாததாய் இருந்தது. முந்திய நாட்களது சோஷலிசம் நடப்பிலுள்ள முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையையும் அதன் விளைவுகளையும் கண்டன விமர்சனம் செய்தது மெய்தான். ஆனால் அதனால் அவற்றுக்கு விளக்கம் கூற முடியவில்லை, ஆகவே அவற்றின்மீது ஆண்மை பெற இயலவில்லை. அவற்றைத் தீயவை என்பதாய் நிராகரிக்க மட்டுமே அதனால் முடிந்தது. தொழிலாளி வர்க்கம் சுரண்டப்படுவதை, முதலாளித்துவத்தில் தவிர்க்க முடியாததாய் இருக்கும் இதனை, இந்த முந்திய சோஷலிசம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு கடுமையாய்க் கண்டித்துச் சாடியதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு குறைவாகவே அதனால் இந்தச் சுரண்டல் எதில் அடங்கியிருந்தது, இது எப்படி ஆரம்பமாயிற்று என்பதைத் தெளிவுபடக் காட்ட முடிந்தது. ஆனால் இதைச் செய்வதற்குத் தேவையாய் இருந்தது என்னவென்றால்—(1) முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையை அதன் வரலாற்றுத் தொடர்பிலும், குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலக்கூறில் அது தவிர்க்க முடியாததாவதிலும் தெளிவுபடக் காட்டி, இவ்விதம்

அதன் வீழ்ச்சியும் தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுவதைத் தெளிவு படுத்தல்; (2) இன்னமும் தெளிவுபடுத்தப்படாத இரகசிய மாய் இருந்து வந்த அதன் சாராம்சத் தன்மையை அம்பலப் படுத்திக் காட்டுதல். உபரி மதிப்பு [surplus value] கண்டு பிடிக்கப்பட்டதன் மூலம் இவை செய்யப்பட்டன. ஊதியம் தரப்படாத உழைப்பை அபகரித்துக் கொள்வதுதான், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கும் இதில் தொழிலாளர் சுரண்டப்படுதலுக்கும் அடிப்படையாய் அமை கிறதென்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டது. முதலாளி தமது தொழி லாளியின் உழைப்பு சக்தியைச் சந்தையில் விற்பனைக்கு வரும் பரிவர்த்தனைப் பண்டம் என்ற முறையில் அதற்குரிய முழு மதிப்பையும் தந்து வாங்கிக் கொண்டாலும்கூட, தாம் தந்ததற்கும் கூடுதாய் அதிலிருந்து மதிப்பை வடித்தெடுத்துக் கொள்கிறார் என்பது விளக்கிக் காட்டப்பட்டது. உடைமை யாளர் வர்க்கங்களது கைகளில் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் குவிந்து வரும் பெருந்தொகையான மூலதனத்துக்கு ஆதாரமா யுள்ள அந்த மதிப்புத் தொகைகள், இறுதியாய் ஆராய்கை யில் இந்த உபரி-மதிப்பிலிருந்துதான் பெறப்படுகின்றன என்பதும் தெளிவாய்க் காட்டப்பட்டது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி உருவான முறையும் மற்றும் மூலதனத் தின் உற்பத்தியும் விளக்கப்பட்டன.

வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கருத்தோட்டம், உபரி-மதிப்பு மூலம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் இரகசியம் புலப்படுத்தப்படல் ஆகிய இந்த மாபெரும் இரு கண்டுபிடிப்புகளுக்காக நாம் மார்க்சுக்குக் கடமைப்பட் டிருக்கிறோம். இந்தக் கண்டுபிடிப்புகளின் விளைவாய் சோஷ லிசம் ஒரு விஞ்ஞானமாயிற்று. இனி அடுத்தபடி செய்ய வேண்டியிருந்த பணி, அதன் எல்லா விவரங்களையும் உறவு களையும் வகுத்தமைத்திடுவதுதான்.

3

வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கருத்தோட்ட மானது, மனித வாழ்வுக்கு ஆதாரமான சாதனங்களின் உற் பத்தியும், அதற்கு அடுத்தபடி இந்த உற்பத்திப் பொருள்

களின் பரிவர்த்தனையும்தான் சமுதாயக் கட்டமைப்பு அனைத்துக்குமான அடித்தளமாகுமென்ற வரையறுப்பிலிருந்து தொடங்குகிறது. வரலாற்றில் தோன்றியிருக்கும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும், எவ்விதம் செல்வம் வினியோகிக்கப்படுகிறது, எப்படிச் சமுதாயம் வர்க்கங்கள் அல்லது படிநிலைகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது, என்ன உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது, எப்படி உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது, உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் எவ்விதம் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுகின்றன என்பதைச் சார்ந்தே உள்ளது. இந்தக் கண்ணோட்டத்தின்படி எல்லாச் சமுதாய மாறுதல்களுக்கும் அரசியல் புரட்சிகளுக்குமான இறுதிக் காரணங்களைப் பொருளுற்பத்தி, வினியோக முறைகளில் கண்டறிய வேண்டுமே அல்லாது, மனிதனது மூளையில் அல்ல; நிலையான சாசுவத உண்மை குறித்தும் சாசுவத நீதி குறித்தும் மனிதனுக்குக் கிடைக்கப்பெறும் முன்னிலும் சிறப்பான உள்ளுணர்வில் அல்ல. இவற்றை அந்தந்தச் சகாப்தத்தின் பொருளியலில் [economics] கண்டறிய வேண்டுமே அல்லாது, தத்துவவியலில் அல்ல. தற்போதுள்ள சமுதாய நிறுவனங்கள் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாமலும் நீதிக்கு முரணாகவும் இருக்கின்றன, நியாயம் அநியாயமாகவும் தர்மம் அதர்மமாகவும் மாறிவிட்டன[1] என்ற உணர்வு வளர்ந்து வருகிறதென்றால், பொருளுற்பத்தி, வினியோக முறைகளில் ஓசைபடாமல் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, முந்திய பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு இசைவாயிருந்த சமுதாய அமைப்பு இனி இசைவற்றதாகிவிட்டது என்பதற்கான நிரூபணமாகவே இதைக் கொள்ள வேண்டும். பகிரங்கமாகிவிட்ட இந்த இசைவின்மையை அகற்றுவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களும், மாறிவிட்ட இந்தப் பொருளுற்பத்தி முறைகளிலேதான் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் இருந்தாக வேண்டுமென்பதும் இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது. இந்தச் சாதனங்கள் அடிப்படையான முதற் கோட்பாடுகளிலிருந்து வருவித்துணர்ந்து புனையப்பட வேண்டியவை அல்ல; தற்போதுள்ள பொருளுற்பத்தி அமைப்பின் மறுக்க முடியாத உண்மைகளிலிருந்தே இவற்றைக் கண்டறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

[1] கேத்தெயின் ஃபாவுஸ்ட் நாடகத்தில் மெபிஸ்டபிலிஸ் கூறுவது.

அப்படியானால், இது சம்பந்தமாய் நவீன சோஷலிசத்தின் நிலை என்ன?

தற்போதுள்ள சமூக அமைப்பு இன்றைய ஆளும் வர்க்கமாகிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும்—தற்போது இது ஏறத்தாழப் பொதுவாய் ஒத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கே உரித்தான தனிவகைப்பட்ட இந்தப் பொருளுற்பத்தி முறை, மார்க்சைத் தொடர்ந்து முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை என்றழைக்கப்படும் இது, பிரபுத்துவ அமைப்புக்கு ஒவ்வாததாய் இருந்தது. தனிநபர்களுக்கும் சமுதாய வகுப்புகளுக்கும் ஸ்தலக் கூட்டுரிமைக் குழுக்களுக்கும் பிரபுத்துவ அமைப்பு வழங்கியிருந்த தனியுரிமைகளுக்கும், மற்றும் பிறவியிலேயே மரபு வழியில் கீழ்ப்படியச் செய்த பிரபுத்துவச் சமுதாயக் கட்டமைவின் பந்தங்களுக்கும் இது ஒவ்வாததாய் இருந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கம் பிரபுத்துவ அமைப்பைத் தகர்த்து அதன் இடிபாடுகள் மீது முதலாளித்துவச் சமூக அமைப்பை எழுப்பிற்று; கட்டற்ற போட்டிக்கும், ஆளுரிமைச் சுதந்திரத்துக்கும், பரிவர்த்தனைப் பண்ட உடைமையாளர்கள் எல்லோருக்கும் சட்டமுன்னிலைச் சமத்துவத்துக்கும், இன்ன பிற முதலாளித்துவ வரப்பிரசாதங்களுக்குமான அரசாட்சி அமைக்கப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை தடையின்றிச் சுதந்திரமாய் வளர முடிந்தது. நீராவியும் இயந்திர சாதனங்களும் இயந்திரங்களைக் கொண்டே இயந்திரங்களைக் கட்டுமானம் செய்யும் சாதனங்களும் பழைய பட்டறைத் தொழிலை நவீனத் தொழில் துறையாய் மாற்றியது முதலாய், முதலாளித்துவ நெறியாண்மையில் உருவாகிய உற்பத்தி சக்திகள் இதன் முன் கண்டும் கேட்டுமிராத வேகத்திலும் அளவிலும் ஓங்கி வளர்ந்தன. ஆனால் முன்பிருந்த பழைய பட்டறைத் தொழிலும் அதன் செல்வாக்கில் புது வளர்ச்சி கண்டிருந்த கைத்தொழிலும் எப்படி அக்காலத்தில் கைவினைச் சங்கங்களது பிரபுத்துவத் தடைமதில்கள்மீது முட்டி மோதினவோ, அதே போல இப்பொழுது நவீனத் தொழில் துறை மேலும் முழு அளவுக்கு வளர்ச்சியுற்றுள்ள அதன் இன்றைய நிலையில், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை அதற்குத் தடைவிதித்து இருத்தி வைத்திருக்கும் வரம்புகள்மீது முட்டி மோது

கிறது. புதிய உற்பத்தி சக்திகள் அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான முதலாளித்துவ முறைக்குப் பொருந்தா வண்ணம் ஏற்கனவே விஞ்சி வளர்ந்துவிட்டன. உற்பத்தி சக்திகளுக்கும் பொருளுற்பத்தி முறைக்கும் இடையிலான இந்த மோதல், ஆதித் தீவினைக்கும் தெய்வ நீதிக்கும் இடையிலான மோதலைப் போல் மனிதனது மனத்திலே உதித்தெழுந்தது அல்ல. இம்மோதல் நமக்குப் புறத்தே, புறநிலை உண்மையாய், எதார்த்த நிலவரமாய், இதை மூண்டெழச் செய்தோரது சித்தத்தையும் செயல்களையும்கூடச் சாராமல் தன்னியலாய் நிலவுவதாகும். நவீன சோஷலிசமானது, எதார்த்த உண்மையான இந்த மோதலினால் சிந்தனையில் மறிவினையாய் ஏற்படும் பிரதிமையே அன்றி வேறல்ல; முதற்கண் இந்த மோதலால் நேரடியாய் வருத்தப் படும் வர்க்கமாகிய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மனத்தில் கருத்துருவாய் உண்டாகும் பிரதிபலிப்பே அன்றி வேறல்ல.

இந்த மோதல் எதில் அடங்கியிருக்கிறது?

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கு முற்பட்ட காலத்தில், அதாவது மத்திய காலத்தில், சிறுதிறத் தொழில் முறையே பொதுவாய் நிலவிவந்தது. உற்பத்திச் சாதனங்கள் அவற்றை உபயோகித்த உழைப்பாளர்களுடைய தனிச்சொத்தாய் இருந்ததே இதன் அடிப்படை. கிராமங்களில், சுதந்திரக் குடியானவர்களாகவோ பண்ணையடிமைகளாகவோ இருந்த சிறு விவசாயிகளின் வேளாண்மையும், நகரங்களில், கைவினைச் சங்கங்களாய் ஒழுங்கமைந்திருந்த கைத்தொழில்களும் நடைபெற்று வந்தன. நிலம், உழுபடைக் கருவிகள், பட்டறை, வேலைக் கருவிகள் முதலான உழைப்புச் சாதனங்கள் தனி ஆட்களின் உழைப்புச் சாதனங்களாய் அமைந்து, தனியொரு உழைப்பாளி உபயோகிப்பதற்கு ஏற்றனவாய் இருந்தன; ஆகவே தவிர்க்க முடியாதபடி அவை சின்னஞ் சிறியனவாய், சிறுதிறத்தனவாய், குறுகிய எல்லைகளுக்கு உட்பட்டனவாய் இருந்தன. இக்காரணத்தால் மிகப் பெரும்பாலும் அவை உற்பத்தியாளருக்கே சொந்தமாய் இருந்தன. சிதறிக் கிடந்த, குறுகிய வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட இந்த உற்பத்திச் சாதனங்களை ஒருசேரத் திரட்டிக் குவித்தல், இவற்றைப் பெரிதாக்குதல், பொருளுற்பத்திக்கான சக்தி

மிக்க இன்றைய மாபெரும் உந்துகோல்களாய் இவற்றை மாற்றிடுதல்—இதுவேதான் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கும் அதன் அதிபதியாகிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் உரித்தான வரலாற்றுப் பணி ஆயிற்று. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதலாய் எப்படி இந்தப் பணி எளிய ஒத்துழைப்பு, பட்டறைத் தொழில், நவீனத் தொழில் துறை ஆகிய மூன்று கட்டங்களின் மூலம் வரலாற்று வழியில் செய்து முடிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை மூலதனத்தின் நான்காம் பிரிவில் மார்க்ஸ் விவரமாய் விளக்கியுள்ளார். ஆனால், இதே பிரிவில் காட்டப்பட்டிருப்பது போல, முதலாளித்துவ வர்க்கம் சிறு திறத்தவையான இந்தச் சின்னஞ்சிறு உற்பத்திச் சாதனங்களை ஆற்றல்மிக்க உற்பத்தி சக்திகளாய் மாற்றியமைத்த அதேபோதில், தனி ஆட்களது உற்பத்திச் சாதனங்களாய் இருந்த இவற்றை மனிதர்கள் கூட்டாய் ஒன்றுசேர்ந்தால் மட்டுமே வேலை செய்யும்படியான சமூக உற்பத்திச் சாதனங்களாய் அதனால் மாற்றியமைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கைராட்டையும் கைத்தறியும் கொல்லுப் பட்டறைச் சம்மட்டியும் நூற்பு இயந்திரமாகவும் விசைத்தறியாகவும் நீராவிச் சம்மட்டியாகவும் மாற்றப்பட்டன. தனி ஆளின் பட்டறையானது, நூற்றுக் கணக்கிலும் ஆயிரக் கணக்கிலும் வேலையாட்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒத்துழைப்பது அவசியமாகி விடும்படியான ஆலையாய் மாற்றப்பட்டது. இதே போல பொருளுற்பத்தி தனிப்பட்டவரின் செயல்களது கோவையிலிருந்து சமுதாயத்தின் செயல்களது கோவையாகவும், தனிப்பட்டவரது உற்பத்திப் பொருள்கள் சமுதாயத்தின் உற்பத்திப் பொருள்களாகவும் மாறின. இப்பொழுது ஆலையிலிருந்து வெளிவந்த நூலும் துணியும் உலோகச் சாமான்களும் பல தொழிலாளர்கள் சேர்ந்து கூட்டாய்த் தயாரித்த பொருள்களாகிவிட்டன. வரிசையாய் இந்தத் தொழிலாளர்களின் கரங்களையெல்லாம் கடந்த பிறகே இவை தயார் நிலை எய்த முடிந்தது. ''இது நான் செய்தது, இது என்னுடைய உற்பத்திப் பொருள்'' என்று எந்த ஒருவரும் இவை குறித்துச் சொல்ல முடியாது.

ஆனால் எந்தச் சமுதாயத்திலும், முன்கூட்டி வகுக்கப் பட்ட திட்டப்படி அல்லாமல் பையப் பையப் படர்ந்து வரும் அந்தத் தன்முனைப்பான உழைப்புப் பிரிவினையானது

பொருளுற்பத்தியின் அடிப்படை வடிவமாகிவிடும் போது, அங்கே உற்பத்திப் பொருள்கள் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களின் வடிவை ஏற்கின்றன. இவற்றின் பரஸ்பரப் பரிமாற்றத்தின் மூலம்தான், கொள்வினை மூலமும் விற்பனை மூலமும்தான், தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்கள் பலதரப்பட்ட தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டியதாகிறது. மத்திய காலத்தில் இப்படித்தான் ஆயிற்று. உதாரணமாய் விவசாயி தனது விவசாய விளைபொருள்களைக் கைவினைஞனிடம் விற்று, அவனிடமிருந்து கைவினைப் பண்டங்களை வாங்கிக் கொண்டான். பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியாளர்களாகிய இந்தத் தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களது சமுதாயத்தினுள் புதிய பொருளுற்பத்தி முறை தன்னைப் புகுத்திக் கொண்டது. குறிப்பிட்ட திட்டம் ஏதுமின்றி தன்முனைப்பால் வளர்ந்து சமுதாயம் முழுமையிலும் ஆட்சி புரிந்து வந்த இந்தப் பழைய உழைப்புப் பிரிவினையினூடே இப்பொழுது ஆலையில் ஒழுங்கமையப் பெற்ற குறிப்பிட்ட திட்டத்தின்படியான உழைப்புப் பிரிவினை உதித்தெழுந்தது. இவ்விதம் தனி ஆள் பொருளுற்பத்தியுடன் கூடவே சமூகப் பொருளுற்பத்தியும் தோன்றலாயிற்று. இரு துறைகளின் உற்பத்திப் பொருள்களும் ஒரே சந்தையில் விற்கப்பட்டன. ஆகவே ஏறத்தாழ வாவது சமமான விலைகளில்தான் இவை விற்பனையாயின. ஆனால் குறிப்பிட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒழுங்கமைப்பு, தன்முனைப்பான உழைப்புப் பிரிவினையைவிட வலிமை வாய்ந்தது. தனி ஆட்களது கூட்டமைவின் ஒன்றுபட்ட சமூக சக்திகளைக் கொண்டு இயங்கும் ஆலைகள், தனிப்பட்ட சிறு உற்பத்தியாளர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் மலிவாய் பொருள்களை உற்பத்தி செய்தன. ஒவ்வொன்றாய் எல்லாத் துறைகளிலும் தனி ஆள் பொருளுற்பத்தி சரணடைந்து சென்றது. சமூகமயமான பொருளுற்பத்தி பழைய பொருளுற்பத்தி முறைகள் யாவற்றிலும் புரட்சிகர மாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று. ஆனால் அதன் புரட்சித் தன்மை அப்பொழுது அங்கீகரிக்கப்படவில்லை; அதற்கு மாறாய், பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியை அதிகமாக்குவதற்கும் வளர்த்துச் செல்வதற்குமான மார்க்கமாகவே அது புகுத்தப்பட்டு வந்தது. அன்று அது உதித்தெழுந்தபோது அது பொருளுற்பத்திக்கும் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களது பரிமாற்றத்

துக்கும் வேண்டிய குறிப்பிட்ட சில உபகரணங்கள்—வணிகர் மூலதனம், கைத்தொழில், கூலி-உழைப்பு ஆகியவை—தயார் நிலையில் இருக்கக் கண்டது; இவற்றை அது தாராளமாய்ப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. சமுதாயமயமாகிய பொருளுற்பத்தி இவ்வாறு பரிவர்த்தனை பண்ட உற்பத்திக்கான ஒரு புதிய வடிவமாய்த் தன்னைப் புகுத்திக் கொண்ட போது, இயல்பாகவே அதன்கீழும் பழைய சுவிகரிப்பு [appropriation] முறைகள் மாற்றமின்றி அப்படியே முழு வீச்சுடன் செயல்பட்டு வந்தன. அதன் உற்பத்திப் பொருள்களுக்கும் இதே முறைகள் அப்படியே கையாளப்பட்டன.

பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியின் மத்திய காலப் பரிணமக் கட்டத்தில் உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளுடைய உடைமையாளர் பற்றிய பிரச்சினை எழ இடமில்லை. தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர் தமக்குச் சொந்தமானதும், பொதுவாய்த் தாமே தயாரித்ததுமான மூலப் பொருளைக் கொண்டு, தமது சொந்த கருவிகளை உபயோகித்து, தமது கரங்களது உழைப்பாலோ, தமது குடும்பத்தாரின் உழைப்பாலோ அதை உற்பத்திச் செய்வதுதான் வழக்கமாயிருந்தது. இந்த உற்பத்தியாளர் இந்தப் புதிய உற்பத்திப் பொருளைச் சுவிகரிக்கத் தேவையில்லை. இயற்கையாகவே அது முற்றிலும் அவருக்கே உரியதாகிவிட்டது. ஆகவே இந்த உற்பத்திப் பொருளில் அவருக்கிருந்த உடைமை **அவருடைய** சொந்த உழைப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தது. வெளியார் உதவி உபயோகிக்கப்பட்டிருந்த சந்தர்ப்பங்களிலுங்கூட, வழக்கமாய் அது அதிக முக்கியத்துவம் பெறவில்லை; கூலி அல்லாத பிற வகையில் அதற்கு ஈடு செய்வதே சகஜமாய் இருந்தது. வேலை பழகிக் கொண்டோரும், துணையாளரும் வேலை செய்தது, தாமும் உரிமை பெற்ற சங்கக் கைவினைஞர்கள் ஆகும் பொருட்டு பயிற்சி பெறுவதற்கே அன்றி, அவ்வளவாய்ச் இருப்புக்கோ சாப்பாட்டுக்கோ கூலிக்கோ அல்ல.

பிறகு உற்பத்திச் சாதனங்களும் உற்பத்தியாளர்களும் பெரிய தொழிலகங்களிலும் பட்டறைகளிலும் ஒன்று குவிக்கப்பட்டு, மெய்யாகவே சமூகமயமான உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும் சமூகமயமான உற்பத்தியாளர்களாகவும் மாற்றப்படலாயினர். ஆயினும், சமூகமயமான இந்த உற்பத்தியாளர்களும் உற்பத்திச் சாதனங்களும் மற்றும் உற்பத்திப்

பொருள்களும், இந்த மாற்றத்துக்குப் பிற்பாடும் முன்பு போலவே இருப்பதாய், அதாவது தனி ஆட்களது உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும் உற்பத்திப் பொருள்களாகவும் இருப்ப தாய்க் கொள்ளப்பட்டு காரியங்கள் நடைபெற்றன. இது காறும் உழைப்புச் சாதனங்களின் உடைமையாளர் உற்பத்திப் பொருள்களையும் தாமே.சுவிகரித்துக் கொண்டார்; ஏனெனில் பொது வழக்காய் அது அவருடைய உற்பத்திப் பொருளாய் இருந்தது, ஏனையோருடைய உதவி விதிவிலக் காகவே இருந்தது. உழைப்புச் சாதனங்களின் உடைமை யாளர், இப்பொழுது உற்பத்திப் பொருள் தம்முடைய உற்பத்திப் பொருளாய் இல்லாமல், முற்றிலும் ஏனையோரது உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளாய் இருப்பினும், தொடர்ந்து அதைத் தாமே சுவிகரித்துக் கொண்டார். இப்பொழுது சமூக முறையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இந்தப் பொருள்கள், உண்மையில் உற்பத்திச் சாதனங்களை இயக்கிப் பரிவர்த் தனைப் பொருள்களை உற்பத்திச் செய்தோரால் சுவிரிக்கப் படாமல், இவ்விதம் முதலாளிகளால் சுவிகரிக்கப்பட்டன. உற்பத்திச் சாதனங்களும் மற்றும் பொருளுற்பத்தியும் சாராம்சத்தில் சமூகமயமாகிவிட்டன. ஆயினும், தனி ஆட் களது தனியார் பொருளுற்பத்தி இருப்பதுபோலவும், ஆகவே இதன்படி ஒவ்வொருவரும் தமது உற்பத்திப் பொருளுக்குத் தாமே உடைமையாளராய் இருந்து அதைச் சந்தையில் விற்பனை செய்வது போலவும் அமைந்த சுவிகரிப்பு முறைக்கு இந்த உற்பத்திச் சாதனங்களும் பொருளுற்பத்தியும் உட்படுத்தப்பட்டன. பொருளுற்பத்தி முறையானது இந்தச் சுவிகரிப்பு முறைக்கு ஆதாரமாய் அமைந்த நிபந்தனைகளை ஒழித்திட்ட போதிலும், அது இம்முறைக்கு உட்படுத்தப் படுகிறது.[1]

---

[1] சுவிகரிப்பு முறை மாருமல் அப்படியே இருப்பினும்கூட, மேலே விவரிக்கப்பட்ட மாறுதல்களால், பொருளுற்பத்தி யில் ஏற்படும் அதே அளவுக்கு சுவிகரிப்பின் தன்மையிலும் புரட்சிகர மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்பதை இச்சந்தர்ப்பத் தில் கூறத் தேவையில்லை. ஆனல் என்னுடைய உற்பத்திப் பொருளைச் சுவிகரித்துக் கொள்கிறேனு, அல்லது பிறர் ஒரு வரது உற்பத்திப் பொருளை என்னுடையதாய்ச் சுவிகரித்துக்

புதிய பொருளுற்பத்தி முறைக்கு அதன் முதலாளித்துவத் தன்மையை அளித்திடும் இந்த முரண்பாட்டில் இன்றையச் சமூகப் பகைமைகள் அனைத்தின் வித்து அடங்கியிருக்கிறது. புதிய பொருளுற்பத்தி முறை எல்லா முக்கிய உற்பத்தித் துறைகளிலும் எல்லாத் தொழில் துறை நாடுகளிலும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஆக்கம் பெற்றதோ, தனி ஆள் பொருளுற்பத்தியை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு சுருங்கச் செய்து அற்ப சொற்பமாக்கியதோ, சமூகமயமான பொருளுற்பத்திக்கு முதலாளித்துவச் சுவிகரிப்பு ஒவ்வாததென்பது அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தெளிவாய்ப் புலப்படுத்திக் காட்டப்பட்டது.

முதன்முதல் தோன்றிய முதலாளிகள், ஏற்கனவே நாம் கூறியது போல, பிற உழைப்பு வகைகளுடன் கூடவே கூலியுழைப்பும் சந்தையில் தமக்குத் தயார் நிலையிலே இருக்கக் கண்டனர். ஆனல் இந்தக் கூலியுழைப்பு விதிவிலக்காகவும், துணைக் கூறுகவும் இரண்டாந்தரமாகவும், தற்காலியமானதாகவுமே இருந்தது. விவசாயி சில சமயம் நாட் கூலியாளாய் வேலைக்கு வந்த போதிலும் அவனிடம் இரண்டொரு ஏக்கர் சொந்த நிலம் இருந்தது; இதைக் கொண்டு அவன் எப்படியோ ஒருவாறு பிழைக்க முடிந்தது. கைவினைச் சங்க ஒழுங்கமைப்பில், இன்று சங்கத் துணை வினைஞனய் இருந்தவர் நாளைக்குச் சங்கக் கைவினைஞராக முடிந்தது. ஆனல் உற்பத்திச் சாதனங்கள் சமூகமயமாகி முதலாளிகளின் கைகளில் திரண்டு குவிந்ததும், இவை யாவும் மாறலாயின. தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளருடைய உற்பத்திச் சாதனங்களும் மற்றும் உற்பத்திப் பொருளும் மேலும் மேலும் மதிப்பிழந்து போயின. முதலாளியிடம் வேலை செய்யும் கூலித் தொழிலாளராய் மாறுவதைத் தவிர இப்பொழுது அவருக்கு வேறு வழி ஏதும்

கொள்கிறேனு என்பது முற்றிலும் வேருெரு விவகாரம். இடையில் இதையும் கவனிக்கவும்: முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை அனைத்தையும் கருவடிவில் கொண்டுள்ள கூலி-உழைப்பானது மிகவும் புராதனமானது; அடிமை-உழைப்புடன் கூடவே பல நூற்றுண்டுகளாய் விட்டுவிட்டும் சிதறிய வடிவிலும் இது இருந்து வந்தது. ஆனல் தேவையான வரலாற்று முன்னிபந்தனைகள் உருவான பிறகே, இந்தக் கருவால் தக்கபடி முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையாய் வளர முடிந்தது. [எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

இல்லை. இதன்முன் விதிவிலக்காகவும் இரண்டாந்தரமாகவும் இருந்த கூலியுழைப்பு, இப்பொழுது பொருளுற்பத்தி அனைத்தின் விதிமுறையாகவும் அடித்தளமாகவும் ஆயிற்று; இதன் முன் துணைக் கூறாய் இருந்தது, இப்பொழுது தொழிலாளருக்கு எஞ்சியிருந்த ஒரே பணியாகிவிட்டது. இடையிடையே சில சமயம் கூலித் தொழிலாளராய் வேலை செய்து வந்தவர், வாழ்நாள் முழுதுமே கூலித் தொழிலாளராய் வேலை செய்பவரானார். இதே காலத்தில் நிகழ்ந்த பிரபுத்துவ அமைப்பின் சிதைவாலும், பிரபுத்துவக் கோமான்களுடைய பணியாட்களின் குழுக்கள் கலைக்கப்பட்டதாலும், விவசாயிகள் உடைமை நீக்கம் செய்யப்பட்டு அவர்களுடைய குடும்ப நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதாலும், இன்ன பிறவற்றாலும் இந்த நிரந்தரக் கூலித் தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கை மேலும் பிரம்மாண்டமாய் அதிகரித்தது. ஒரு புறம் முதலாளிகளுடைய கைகளில் ஒன்றுகுவிந்துவிட்ட உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கும், மறு புறம் தமது உழைப்பு சக்தியை அன்றி வேறு எந்த உடைமையும் இல்லாத உற்பத்தியாளர்களுக்கும் இடையிலான பிரிவினை முழுநிறைவாக்கப்பட்டது. சமூகமயமாகிவிட்ட பொருளுற்பத்திக்கும் முதலாளித்துவச் சுவிகரிப்புக்கும் இடையிலான முரண்பாடு, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான பகைமையாய்த் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது.

பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியாளர்களது, தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களது, தமது உற்பத்திப் பொருள்களின் பரிவர்த்தனையைத் தம்மிடையிலான சமூகப் பந்தமாய்க் கொண்ட இவர்களது சமுதாயத்தினுள் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை புகுந்து தனக்குப் பாதை வகுத்துக் கொண்டதைக் கண்டோம். ஆனால் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியை அடிப்படையாய்க் கொண்ட ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்குமுரிய விசேஷ இயல்பு என்னவெனில், உற்பத்தியாளர்கள் தம்மிடையே நிலவும் பரஸ்பரச் சமூக உறவுகள் மீது கட்டுப்பாடு இழந்தவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தம்மிடம் இருக்கக் கூடிய உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்டு தமக்காகவும் தமது எஞ்சிய தேவைகளின் பூர்த்திக்கு வகை செய்யக் கூடிய பரிவர்த்தனைக்காகவும் உற்பத்தி செய்கிறார். யாருக்கும் தமது பண்ட வகை எந்த

அளவில் சந்தை விற்பனைக்கு வரும், எந்த அளவில் அதற்குத் தேவை இருக்கும் என்று தெரியாது. தாம் உற்பத்தி செய்யும் பண்டம் உள்ளபடியான தேவைக்கு உகந்திருக்குமா என்றோ, தமது உற்பத்திச் செலவை ஈடு செய்து கொள்ள முடியுமா என்றோ, தமது பண்டத்தை விற்க முடியப் போகிறதா என்றோகூட யாருக்கும் தெரியாது. சமூகமயமாகிவிட்ட பொருளுற்பத்தியில் அராஜகம் தலைவிரித்து ஆடுகிறது.

ஆயினும் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி, வேறு எந்த வகையான உற்பத்தியையும் போலவே, அதற்கே உரியவை யான, உள்ளியல்பான விதிகளை, அதனின்று தனியே பிரிக்க முடியாத விதிகளைப் பெற்றிருக்கிறது. அராஜகத்தையும் மீறி இந்த விதிகள், அராஜகத்தினுள்ளும் அதன் வாயிலாக வும் செயல்படுகின்றன. சமூகப் பரஸ்பர உறவுகளின் விடாப் பிடியான ஒரே வடிவத்தில், அதாவது பரிவர்த்தனையில், இவ் விதிகள் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றன. இங்கு இவை போட்டியின் கட்டாய விதிகளாய்த் தனிப்பட்ட உற் பத்தியாளர்களைப் பாதிக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் இவை இந்த உற்பத்தியாளர்களுக்கே தெரியாத விதிகளாய் இருக்கின்றன. இவர்கள் இவற்றைச் சிறிது சிறிதாகவும், அனுபவத்தின் வாயிலாகவும் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இவை உற்பத்தியாளர்களைச் சாராது எதேச்சையாகவும் அவர்களுக்கு எதிராகவும், அவர்களது தனிவகைப் பொரு ளுற்பத்தி முறையின் இரக்கமற்ற இயற்கை விதிகளாய்ச் செயல்படுகின்றன. உற்பத்திப் பொருளானது உற்பத்தி யாளர்களை ஆட்சி புரிகிறது.

மத்திய காலச் சமுதாயத்தில், முக்கியமாய் ஆரம்ப நூற்றுண்டுகளில், பொருளுற்பத்தியானது சாராம்சத்தில் தனிமனிதத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்குடைய தாய் இருந்தது. அது பிரதானமாய் உற்பத்தியாளரின் தேவை களையும் அவருடைய குடும்பத்தின் தேவைகளையும் மட்டுமே பூர்த்தி செய்து வந்தது. கிராமப்புறங்களில் இருந்தவற்றைப் போல் நேரடி ஆளுடைமைச் சார்பு உறவுகள் நிலவியபோது, பிரபுத்துவக் கோமானுடைய தேவைகளையும் அது பூர்த்தி செய்து வந்தது. இவற்றில் எல்லாம் பரிவர்த்தனைக்கு இடம் இல்லை. ஆகவே உற்பத்திப் பொருள்கள் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களின் தன்மை பெறவில்லை. விவசாயியின்

குடும்பத்தினர் தமக்கு வேண்டியவற்றை அனேகமாய்த் தாமே உற்பத்தி செய்து கொண்டார்கள்: துணிமணி, தட்டு முட்டுச் சாமான்கள், மற்றும் பிழைப்புக்குத் தேவையான சாதனங்கள் ஆகிய யாவற்றையும் தாமே உற்பத்தி செய்து கொண்டார்கள். தமது சொந்தத் தேவைகளுக்கும் பிரபுத் துவக் கோமானுக்குப் பண்ட வகையில் செலுத்த வேண்டி யிருந்ததற்கும் தேவைப்பட்டதைவிட அதிக அளவில் அவர் கள் உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்த போதுதான், அவர்கள் பரிவர்த்தனைக்கான பொருள்களை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கினர். இந்த உபரிப் பொருள்கள் சமூகமயமான பரிவர்த்தனையில் தள்ளப்பட்டு, விற்பனைக்கு வந்து, பரிவர்த்தனைப் பண்டங்கள் ஆயின.

நகரங்களில் இருந்த கைவினைஞர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே பரிவர்த்தனைக்காக உற்பத்தி செய்தனர் என்பது மெய் தான். ஆனால் அவர்களுங்கூட தமது சொந்தத் தேவைகளில் மிகப் பெரும் பகுதியைத் தமது நேரடியான உழைப்பு மூலம் நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். அவர்களிடம் கொல்லைகளும் துண்டு துக்காணி நிலங்களும் இருந்தன. தமது ஆடுமாடுகளைச் சமுதாயப் பொது மேய்ச்சற்காடுகளில் மேய விட்டனர். இதன்றி இந்தக் காடுகளிலிருந்து மரமும் விறகும் அவர் களுக்குக் கிடைத்தன. பெண்கள் சணல், கம்பளி நூற்பிலும் பிற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். பரிவர்த்தனைக்கான உற்பத்தி, அதாவது பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி இன்ன மும் அதன் பிள்ளைப் பருவத்தில்தான் இருந்து வந்தது. எனவே பரிவர்த்தனை ஒடுங்கிய வரம்புகளுக்கு உட்பட்டதா யும் சந்தை மிகவும் குறுகியதாகவும், உற்பத்தி முறைகள் நிலையாகவும் இருந்தன. வெளி உலகம் பொருத்தவரை ஒதுக்கமும் உள்ளே ஐக்கியமும், கிராமப் புறத்தில் மார்க்கும்[1] நகரத்தில் கைவினைச் சங்கமும் இருந்து வந்தன.

ஆனால் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி விரிவடைந்த தைத் தொடர்ந்து, முக்கியமாய் முதலாளித்துவப் பொரு ளுற்பத்தி முறை தலைப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, இதுகாறும் உள்ளடங்கி இருந்த பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி விதிகள்

---

[1] மார்க் என்னும் தமது அனுபந்தக் கட்டுரையை எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். பக்கம் 9ஐப் பார்க்கவும்.

மேலும் பகிரங்கமாகவும் அதிக வலிவோடும் செயல்பட முற்பட்டன. பழைய பந்தங்கள் தளர்ந்து, பழைய ஒதுக்கு நிலையின் வரம்புகள் தகர்ந்து உற்பத்தியாளர்கள் மேலும் மேலும் சுயேச்சையான, தொடர்பில்லாத பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியாளர்களாய் மாற்றப்பட்டனர். மொத்தத்தில் சமுதாயத்தின் பொருளுற்பத்தியானது திட்டமின்மையால், நெறிமுறையில்லா அகஸ்மாத்தினால், அராஜகத்தால் ஆட்சி புரியப்பட்டது தெரியலாயிற்று. இந்த அராஜகம் மேலும் மேலும் உச்ச நிலைக்கு உயர்ந்து சென்றது. ஆனால் சமூகப் பொருளுற்பத்தியின் இந்த அராஜகத்தைத் தீவிரமாக்குவதற்கு முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு உதவிய பிரதான சாதனம், அராஜகத்துக்கு நேர் விரோதமான ஒன்றாகும். தனிப்பட்ட தொழில் நிலையம் ஒவ்வொன்றிலும் சமூக அடிப்படையில் பொருளுற்பத்தியின் மேலும் மேலும் கூடுதலான ஒழுங்கமைப்புதான் இந்தப் பிரதான சாதனம். அமைதியான, அசையாத பழைய நிலைமைக்கு இதன் மூலம் முடிவு கட்டப்பட்டது. பொருளுற்பத்தியின் இந்த ஒழுங்கமைப்பு எங்காவது ஒரு தொழிற்கிளையில் நிறுவப்பட்டதும், அது தன்னருகே வேறு எந்தப் பொருளுற்பத்தி முறையும் நீடிக்க முடியாதபடிச் செய்தது. உழைப்பின் களம் போர்க் களமாகிவிட்டது. மாபெரும் பூகோளக் கண்டுபிடிப்புகளும்[1], அவற்றைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற குடியேற்றமும் சந்தைகளை விரிந்து பெருகச் செய்தன; கைவினைத் தொழில் பட்டறைத் தொழிலாய் மாறி வந்ததைத் துரிதப்படுத்தின. போர் தொடங்கியது, குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களின் தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையே மட்டுமல்ல. பிரதேசங்களில் நடைபெற்ற போராட்டங்கள் தேசங்களுக்கிடையிலான மோதல்களாகி, பதினேழாவது, பதினெட்டாவது நூற்றாண்டுகளின் வாணிப யுத்தங்களாயின.[2]

---

[1] 1492ல் கிரிஸ்டாபர் கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததும், 1498ல் வாஸ்கோ டகாமா இந்தியாவுக்குக் கடல் மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடித்ததும் இவற்றில் மிகவும் முக்கியமானவை.

[2] இந்தியாவுடனும் அமெரிக்காவுடனுமான வாணிபத்தில் ஆதிக்கம் பெறுவதற்காகவும் காலனிச் சந்தைகளைப்

இறுதியில் நவீனத் தொழில் துறையின் உதயமும், உலகச் சந்தையின் திறப்பும் இந்தப் போராட்டத்தை உலக அளவிலான வீச்சுடையதாக்கின. அதேபோதில் கண்டும் கேட்டுமிராத உக்கிரம் பெறும்படியும் செய்தன. பொருளுற்பத்திக்குரிய இயற்கை அல்லது செயற்கை நிலைமைகளில் இருக்கக் கூடிய அனுகூலங்கள் இப்பொழுது தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் வாழ்வையும் மறைவையும் மட்டுமின்றி முழு முழுத் தொழில்கள், நாடுகளின் கதியையே தீர்மானிக்கின்றன. கீழே விழுகிறவர் ஈவிரக்கமின்றி கழித்துக் கட்டப்பட்டார். தனி ஒன்றின்டார்வினிய வாழ்வுப் போராட்டம் இயற்கையிலிருந்து சமுதாயத்துக்கு மாற்றப்பட்டு மேலும் கடுமையான மூர்க்கம் பெறுவது போலாகிறது. விலங்கினத்துக்கான இயற்கை வாழ்வு நிலைமைகள் மனித வளர்ச்சியின் இறுதி நிலையாய்த் தோன்றுகின்றன. சமுதாயமயமாகிவிட்ட பொருளுற்பத்திக்கும் முதலாளித்துவ சுவிகரிப்புக்கும் இடையிலான முரண்பாடு இப்பொழுது தனிப்பட்ட தொழில் நிலையத்தில் பொருளுற்பத்தியின் ஒழுங்கமைப்புக்கும் பொதுவில் சமுதாயத்தில் பொருளுற்பத்தியின் அராஜகத்துக்கும் இடையிலான பகை நிலையாய்த் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை அதன் பிறவி இயல்பாய் அமைந்த இவ்விரு வடிவங்களிலான பகைமையுடன்தான் இயங்கி வருகிறது. ஃபூரியே ஏற்கனவே கண்டு பிடித்துக் கூறிய அந்த ''நச்சுச் சுழலிருந்து'' அதனால் வெளிவர முடியவே இல்லை. அந்தக் காலத்தில் ஃபூரியேயால் கண்டறிய முடியாமற் போனது என்னவென்றால், இந்தச் சுழல் சிறிது சிறிதாய்க் குறுகிக் கொண்டிருக்கிறது; இந்த

பிடிப்பதற்காகவும் பிரதான ஐரோப்பிய அரசுகளிடையே 17ஆவது, 18ஆவது நூற்றாண்டுகளில் நடைபெற்ற யுத்தங்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆரம்பத்தில் பிரிட்டனும் நெதர்லாந்தும் பிரதான போட்டி நாடுகளாய் இருந்தன (1652-54, 1664-67, 1672-74ஆம் ஆண்டுகளில் இவற்றினிடையே முக்கிய வாணிப யுத்தங்கள் நடைபெற்றன). பிறகு பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் கடும் போராட்டம் நடைபெற்றது. பிரிட்டன் இந்த யுத்தங்கள் யாவற்றிலும் வெற்றி பெற்று, 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் உலகின் வாணிபம் அனைத்தையும் தன் பிடிக்குள் கொண்டு வந்து விட்டது.

இயக்கம் மேலும் மேலும் திருகுச் சுருளாகி வருகிறது; கிரகங்களின் இயக்கத்தைப் போல மையத்துடன் மோதி முடிவுற்ருக வேண்டும். பொதுவில் சமுதாய அளவிலான பொருளுற்பத்தியில் நிலவும் அராஜகத்தின் பலவந்த சக்திதான் மிகப் பெருவாரியாஞேரை மேலும் மேலும் முழுமையாய்ப் பாட்டாளிகளாய் மாற்றி வருகிறது; பாட்டாளி வர்க்கப் பெருந் திரளினர்தான் பொருளுற்பத்தியிலுள்ள அராஜகத்துக்கு இறுதியாய் முடிவு கட்டப் போகிருர்கள். சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியிலுள்ள அராஜகத்தின் பலவந்த சக்திதான் நவீனத் தொழில் துறையில் இயந்திரச் சாதனங்கள் வரம்பின்றிச் செம்மைபெறத்தக்கனவாய் இருப்பதைக் கட்டாய விதியாக்கித் தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு தொழில் துறை முதலாளியும் தனது இயந்திரச் சாதனங்களை மேலும் மேலும் செம்மையாக்கிச் செல்ல வேண்டும், இல்லையேல் போண்டியாக வேண்டும் என்று ஆக்குகிறது.

ஆனுல் இயந்திரச் சர்தனங்கள் செம்மையாவதால், மனித உழைப்பு மிகையானதாகிச் செல்கிறது. இயந்திரச் சாதனங்கள் புகுத்தப்பட்டு மேலும் மேலும் அதிகமாக்கப் பட்டதன் விளைவாய் லட்சக் கணக்கான உடல் உழைப்பாளர்களுக்குப் பதிலாய்ச் சொற்ப இயந்திரத் தொழிலாளர்கள் அவர்களிடத்தில் அமர்த்தப்படுகிருர்கள் என்ருல், இயந்திரச் சாதனங்கள் மேம்படுத்தப்படுவதைத் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் அதிக எண்ணிக்கையில் இந்த இயந்திரத் தொழிலாளர்களும் அகற்றப்பட வேண்டியதாகிறது. முடிவில் இதனுல் ஏற்படுவது என்னவெனில், மூலதனத்தின் சராசரித் தேவைகளுக்கும் மிகுதியான எண்ணிக்கையில் உபரியாகக் கிடைக்கும்படியான கூலித் தொழிலாளர்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, 1845ல் நான் அதற்குப் பெயரிட்டிருந்தேனே முழுநிறைவான அந்தத் தொழில் துறை ரிசர்வ் பட்டாளம் [industrial reserve army] உருவாக்கப்படுவதுதான்.[1] தொழில் துறை விறுவிறுப்புற்று மிக மும்முரமாய் வேலை செய்யும் காலங்களில் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு,

[1] இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை (சொனென்ஸ்சின் அண்ட் கோ.), பக்கம் 84. [எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

தவிர்க்க முடியாத தகர்வு வந்ததும் வேலையிலிருந்து நீக்கப் பட்டு நடுத் தெருவில் விடப்படும் இந்தப் பட்டாளம், வாழ்வுக்காக மூலதனத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கால்களிலே மாட்டப்பட்ட தண்டச் சுமையாகவும், மூலதனத்தின் நலன்களுக்குப் பொருத்தமாய்க் கூலி விகிதங்களைக் கீழ் மட்டத்தில் கட்டுப்படுத்தி வைக்கும் ஒழுங்காக்கியாகவும் செயல்படுகிறது. மார்க்சின் சொற்களில் கூறுமிடத்து, இவ்வாருக, தொழிலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து மூலதனம் நடத்தும் போரில் அதற்கு இயந்திரச் சாதனங்கள் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமாகிவிடுகின்றன; உழைப்புக்கருவிகள் ஓயாமல் உழைப்பாளியின் கரங்களிலிருந்து பிழைப்புச் சாதனங்களைப் பறித்துக் கொண்டுவிடுகின்றன; தொழிலாளி உற்பத்தி செய்யும் பொருளே தொழிலாளியை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கான கருவியாகி விடுகிறது[1]. இவ்வாருக, உழைப்புக் கருவிகள் மூலம் கைவரப் பெறும் சிக்கனம், அதேபோதில் தொடக்கத்திலிருந்தே உழைப்பு சக்தி கண்மூடித் தனமாய் விரயமாக்கப்படும் கொடுமையும், உழைப்பு செயல்படும் சகஜ நிலைமைகளையே அடிப்படையாய்க் கொண்டு நடைபெறும் கொள்ளையும் ஆகிவிடுகிறது;[2] இயந்திரச் சாதனம், ''உழைப்பு நேரத்தைக் குறைப்பதற்கு மிகவும் வல்லமை வாய்ந்த இந்தக் கருவி, உழைப்பாளியின் நேரத்திலும் உழைப்பாளியினுடைய குடும்பத்தின் நேரத்திலும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் முதலாளி தமது மூலதனத்தின் மதிப்பை விரிவாக்கிச் செல்வதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு தமது பிடிக்குள் இருத்துவதற்குத் தவருத சாதனமாகிவிடுகிறது.'' (மூலதனம், ஆங்கிலப் பதிப்பு, பக்கம் 406.) இவ்வாருக, ஒரு பகுதியினரின் அளவு மீறிய வேலையானது வேறு பகுதியினரின் சோம்பேறித்தனத்துக்கு வகை செய்யும் பூர்வாங்க நிபந்தனையாகிவிடுகிறது; புதிய நுகர்வாளர்களைத் தேடி அனைத்து உலகிலும் வேட்டையாடிச் செல்லும் நவீனத் தொழில் துறை உள்நாட்டில் பெருந் திரளானேரின் நுகர்வை அரைப் பட்டினி வாழ்க்கைக்குரிய

---

[1] கார்ல் மார்க்சின் மூலதனம், முதற் பாகத்திலிருந்து எங்கெல்ஸ் மேற்கோள் தருகிருர்.

[2] கார்ல் மார்க்ஸ், மூலதனம், பாகம் 1.

குறைந்தபட்ச நிலைக்குப் பலவந்தமாய்த் தாழ்த்தி, அதன் மூலம் தன் உள்நாட்டுச் சந்தையை அழித்துக் கொண்டு விடுகிறது. ''ஒப்பளவில் உபரியான மக்கள் தொகையை அல்லது தொழில் துறை ரிசர்வ் பட்டாளத்தை மூலதனச் சேமிப்பின் அளவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் எப்பொழுதும் சமனப் படுத்தும் இந்த விதி, வல்கனின் ஆப்புக்கள் எவ்வளவு உறுதியாய்ப் புரோமித்தியஸைப் பாறையோடு பிணைத்திருக் கினவோ அதைக் காட்டிலும் உறுதியாய் உழைப்பாளியை மூலதனத்தோடு பிணைத்திருக்குகிறது. மூலதனம் திரண்டு பெருகுவதற்கு இணைவாய்த் துன்பதுயரமும் திரண்டு பெருகும்படி இந்த விதி உறுதி செய்கிறது. ஆகவே ஒரு முனை யில் செல்வம் திரளுவதானது, அதேபோது எதிர் முனையில், அதாவது மூலதனத்தின் வடிவில் தனது உற்பத்திப் பொருளை உற்பத்திச் செய்யும் வர்க்கத்தினது முனையில், துன்பதுயரமும் உழைப்பின் வேதனையும் அடிமை நிலையும் அறியாமையும் கொடுமையும் சிந்தையின் இழிநிலையும் திரளுவதைக் குறிப் பதாகிவிடுகிறது.'' (மார்க்சின் மூலதனம் [சொனென்ஸ்சின் அண்ட் கோ.], பக்கம் 661.) முதலாளித்துவப் பொரு ளுற்பத்தி முறையிலிருந்து வேறு எந்த விதமான பண்டப் பிரிவினையையும் எதிர்பார்ப்பது, மின்கலத்துடன் இணைக்கப் பட்ட மின்வாய்கள் அமிலம் கலந்த நீரைச் சிதைத்துப் பிரித்து நேர் மின்வாயில் பிராணவாயுவையும் எதிர் மின் வாயில் நீர்வாயுவையும் வெளியிடாதென்று எதிர்பார்ப்பது போன்றதே ஆகும்.

நவீன இயந்திரச் சாதனங்கள் மேலும் மேலும் கூடுத லாய்ச் செம்மை செய்யப்படக் கூடிய ஆற்றலுடையனவாய் இருப்பதானது, சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியின் அராஜகத் தால் எப்படித் தனிப்பட்ட தொழில் துறை முதலாளியை ஓயாமல் தனது இயந்திரச் சாதனங்களை மேம்படுத்திச் செல் லும்படி, ஓயாமல் அவற்றின் உற்பத்தித் திறனை அதிகமாக்கிச் செல்லும்படி பலவந்தம் செய்யும் கட்டாய விதியாய் மாற்றப்படுகிறது என்பதை நாம் கண்டோம். பொருளுற் பத்தியின் அளவை விரிவாக்குவதற்கு இருக்கக்கூடிய வெறும் சாத்தியப்பாடும்கூட இந்த தனிப்பட்ட முதலாளிக்கு இதே போன்ற ஒரு கட்டாய விதியாய் மாற்றப்பட்டுவிடுகிறது. நவீனத் தொழில் துறைக்கு இருக்கும் அபார விரிவகற்சி

சக்தி—இதனுடன் ஒப்பிடுகையில் வாயுக்களுக்கு இருக்கும் இச்சக்தி சிறுபிள்ளையின் விளையாட்டைப் போன்றதாகும்—இயல்பு, அளவு ஆகிய இரு வழிகளிலும் விரிந்து விசாலமாக வேண்டிய இன்றியமையாத அவசியமாய்ச் செயல்படுகிறது என்பது இப்பொழுது நமக்குத் தெரிகிறது. இந்த அவசியம் எந்த விதமான எதிர்ப்பையும் சற்றும் பொருட்படுத்தாது எள்ளி நகையாடுகிறது. நுகர்வாலும் விற்பனையாலும் நவீனத் தொழில் துறையின் உற்பத்திப் பொருள்களுக்குள்ள சந்தைகளாலும் அதற்குக் காட்டப்படும் எதிர்ப்பு இப்படிப் பட்டதுதான். ஆனால் விஸ்தாரத்திலும் செறிவிலும் விரிவடைவதற்குச் சந்தைகளுக்கு இருக்கும் ஆற்றலைப் பிரதானமாய் ஆட்சி புரியும் விதிகள் அறவே வேறு விதமானவை, இவை மிகவும் குறைந்த வலுவுடன் செயல்படுகிறவை. சந்தைகளின் விரிவகற்சியால் பொருளுற்பத்தியின் விரிவகற்சியுடன் சேர்ந்து நடைபோட முடியாது. மோதல் தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. இது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையைச் சுக்கு நூறாய்த் தகர்திடாத வரை இதனால் மெய்யான தீர்வை உண்டாக்க முடியாததால், மோதல்கள் கால அலைவட்ட முறையில் காலாகாலம் நிகழ்கின்றன. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி மற்றொரு ''நச்சுச் சுழலை'' உண்டாக்கிவிட்டது.

உண்மை நடப்பைக் கூறுமிடத்து, முதலாவது பொது நெருக்கடி வெடித்த 1825ஆம் ஆண்டு முதலாய், பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தரம், எல்லா நாகரிகத் தேசங்களிலும், அதிகமாகவோ குறைவாகவோ வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில் இவற்றைச் சார்ந்து வாழுவனவற்றிலும் அனைத்துத் தொழில், வாணிப உலகும் பொருளுற்பத்தியும் பரிவர்த்தனையும் நிலைகுலைந்துவிடுகின்றன. வாணிபம் தடைபட்டு நின்று போகிறது; சந்தைகள் திணறித் திக்குமுக்காடுகின்றன; எந்த அளவுக்கு விலை போகவில்லையோ அந்த அளவுக்கு எண்ணிறந்தவையாய்ப் பண்டங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன; ரொக்கப் பணம் மறைந்துவிடுகிறது; கடன்செலாவணி ஒழிந்துவிடுகிறது; ஆலைகள் மூடிக் கிடக்கின்றன; பெருந் திரள்களான தொழிலாளர்கள் பிழைப்புக்கு வேண்டிய சாதனங்கள் இல்லாமல் நிற்கிறார்கள், காரணம் என்னவென்றால் இச்சாதனங்களை அவர்கள் மிதமிஞ்சி உற்பத்தி செய்துவிட்டனர்; முறிவு

களுக்கும் ஜப்திகளுக்கும் முடிவில்லாமற் போகிறது. பிறகு பல ஆண்டுகளுக்கு மந்தம் நீடிக்கிறது; உற்பத்தி சக்திகளும் பொருள்களும் பெருவீத அளவில் விரயமாக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் செல்கின்றன; திரண்டு மலையாய்க் குவிந்து விட்ட பண்டங்கள் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ மதிப்பு தேய்ந்து கரைந்து இறுதியாய் மறையும் வரை, பொருளுற்பத்தியும் பரிவர்த்தனையும் மீண்டும் எழுந்து சிறிது சிறிதாய் நடக்கத் தொடங்கும் வரை இந்த நிலைமைதான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நடையின் வேகம் அதிகரிக்கிறது. பிறகு பெரு நடையாகிறது. தொழில் துறையின் பெருநடை ஓட்டமாய் மாறுகிறது, ஓட்டம் வளர்ந்து தொழில் துறை, வாணிபக் கடன் செலாவணி, ஊக வாணிபம் ஆகிய எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து தாவிக் குதித்துத் தலை தெறிக்க ஓடி முடிவில் குப்புற விழும்படித் துள்ளிப் பாய்ந்தோடியபின் தொடங்கிய நிலைக்கே வந்து முடிவுறுகின்றன—நெருக்கடியின் குழிக்குள்ளே. தொடர்ந்து திரும்பத் திரும்ப இதே கதைதான். 1825ஆம் ஆண்டு முதலாய் ஐந்து தடவை இதை அனுபவித்திருக்கிறோம், தற்போது (1877) ஆறாவது தடவையாய் இதை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நெருக்கடிகளின் தன்மை மிகவும் தெளிவாய்த் தெரிகின்றது; முதலாவது நெருக்கடியை "crise pléthorique", அதாவது அபரிமிதத்தால் ஏற்படும் நெருக்கடி என்று சொல்லி ஃபூரியே இந்த நெருக்கடிகள் யாவற்றின் தன்மையையும் தெளிவாய் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இந்த நெருக்கடிகளில், சமுதாயமயமான பொருளுற்பத்திக்கும் முதலாளித்துவச் சுவிகரிப்புக்கும் இடையிலுள்ள முரண்பாடு மூர்க்கமாய் வெடித்தெழுகிறது. பரிவர்த்தனைப் பண்டப் புழக்கம் தற்காலியமாய் நின்றுவிடுகிறது. புழக்கத்துக்குரிய சாதனமாகிய பணம் புழக்கத்துக்கு இடையூறாகி விடுகிறது. பொருளுற்பத்தி, பரிவர்த்தனைப் பண்டப் புழக்கம் இவை சம்பந்தமான விதிகள் எல்லாம் தலைகீழாகிவிடுகின்றன. பொருளாதார மோதல் அதன் உச்ச நிலையை அடைந்துவிட்டது. பொருளுற்பத்தி முறை பரிவர்த்தனை முறையை எதிர்த்துக் கலகம் புரிகின்றது.

ஆலையினுள் பொருளுற்பத்தியின் சமூக ஒழுங்கமைப்பு வெகுவாய் வளர்ச்சியடைந்துவிட்டது. ஆகவே அதனுடன்

கூட நிலவி அதன்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் சமுதாய அளவிலான பொருளுற்பத்தியின் அராஜகத்துக்கு ஒவ்வாததாகி விட்டது என்கிற இந்த உண்மை நெருக்கடிகளின் போது பல பெரிய, இன்னும் அதிக அளவிலான சிறிய முதலாளிகள் நொடித்து அழிவதனால் ஏற்படும் பலாத்காரமான மூலதனக் குவிதலின் மூலம் நேரடியாய் முதலாளிகளுக்கே தெளிவாய் உணர்த்தப்படுகிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் பொறியமைவு அனைத்துமே அதனாலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்ட உற்பத்தி சக்திகளால் நெரிக்கப்பட்டு குலைந்து போகிறது. பிரம்மாண்டமான இந்தப் பொருளுற்பத்திச் சாதனங்களை மூலதனமாய் மாற்ற முடியவில்லை. இவை செயலற்று முடங்கிக் கிடக்கின்றன, இதே காரணத்தால் தொழில் துறை ரிசர்வ் பட்டாளமும் வேலையின்றி நிர்க்கதியாய் நின்றாக வேண்டும். பொருளுற்பத்திச் சாதனங்கள், பிழைப்புக்கு வேண்டிய சாதனங்கள், வேலை செய்யத் தயாராயுள்ள தொழிலாளர்கள் இவ்வாறு பொருளுற்பத்தியின் எல்லாக் கூறுகளும் பொதுச் செல்வத்தின் எல்லாக் கூறுகளும் அபரிமிதமாய் இருக்கின்றன. ஆனால் ''அபரிமிதமே கடுந் துன்பத்துக்கும் இல்லாமைக்குமான ஆதாரமாகிவிடுகிறது'' (ஃபூரியே), ஏனெனில் பொருளுற்பத்தி, பிழைப்பு இவற்றுக்கான சாதனங்கள் மூலதனமாய் மாற்றப்படுவதற்குத் தடைமதிலாய்த் தடுத்து நிற்பது இந்த அபரிமிதம்தான். முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்கள் முதலில் மூலதனமாய், மனித உழைப்பு-ஆற்றலைச் சுரண்டும் சாதனமாய் மாற்றப்பட்ட பிறகே செயல்பட முடியும். உற்பத்திச் சாதனங்களும் பிழைப்புக்கு வேண்டிய.சாதனங்களும் இப்படி மூலதனமாய் மாற்றப்பட வேண்டியிருக்கும் இந்த அத்தியாவசியமானது பேய் உருவெடுத்து இச்சாதனங்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே வழிமறித்து நிற்கிறது. உற்பத்தியின் பொருளாயத வழியிலான நெம்புகோலும் ஆள் வழியிலான நெம்புகோலும் ஒன்றுபட முடியாதவாறு இதுதான் தடுக்கின்றது; உற்பத்திச் சாதனங்களைச் செயல்பட முடியாமலும், தொழிலாளர்களை வேலை செய்யவும் வாழவும் முடியாமலும்இதுதான் தடை செய்கின்றது. ஆகவே, ஒரு புறத்தில், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை தொடர்ந்து இந்த உற்பத்தி சக்திகளை நெறியாண்மை புரியத்

திறனற்றதென்பது நிரூபிக்கப்பட்டுத் தீர்ப்பு கூறப்பட்டிருக்கிறது. மறு புறத்தில் இந்த உற்பத்தி சக்திகள் தற்போதுள்ள முரண்பாட்டை நீக்குவதற்காக, மூலதனமாய்த் தமக்குள்ள இயல்பை ஒழிப்பதற்காக, சமுதாயப் பொருளுற்பத்தி சக்திகளாய்த் தமக்குள்ள தன்மை நடைமுறையில் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்காக மேலும் மேலும் கூடுதலான ஆற்றலுடன் போராடி முன்னேறிச் செல்கின்றன.

வலிமை மிக்கனவாய் வளர்ந்து வரும் உற்பத்தி சக்திகள் மூலதனமாய்த் தமக்குள்ள இயல்பை எதிர்த்துப் புரியும் இந்தக் கலகம், தமது சமுதாயத் தன்மை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென மேலும் மேலும் வன்மையுடன் அவை வெளியிடும் இந்த உத்தரவு, முதலாளித்துவ நிலைமைகளில் இது சாத்தியமாயிருக்கக் கூடிய அளவுக்கு, இச்சக்திகளை சமுதாயப் பொருளுற்பத்திசக்திகளாய் நடத்தும்படியான பலவந்தத்தை முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு உண்டாக்குகிறது. தொழில் துறை விறுவிறுப்புற்று மிக மும்முரமாகும் காலமும், இக்காலத்தில் செலவாணியில் ஏற்படும் எல்லையற்ற பெருக்கமும், இவை மட்டுமின்றி இவற்றை அடுத்துப் பெரும்பெரும் முதலாளித்துவத் தொழில் நிலையங்கள் நொடித்து விழுவதால் ஏற்படும் தகர்வும், பெருந் திரளான உற்பத்திச் சாதனங்களை வெவ்வேறு வகையான கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் காணக்கூடிய வடிவில் சமுதாயமயமாக்கப்படும்படித் தூண்டுகின்றன. இந்த உற்பத்திச் சாதனங்களிலும் விநியோகச் சாதனங்களிலும் பலவும் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவ்வளவு பிரம்மாண்டமானவையாய் இருத்தலால், ரயில் வேக்களைப் போல, அவை முதலாளித்துவப் பயன்பாட்டுக்கான ஏனைய வடிவங்களுக்கு இடமளிப்பதில்லை. பரிணாமத்தில் அடுத்து வரும் ஒரு கட்டத்தில் இந்த வடிவமும் போதுமானதாய் இல்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில் தொழில் துறையின் குறிப்பிட்ட ஒரு கிளையில் பெரிய உற்பத்தியாளர்கள் பொருளுற்பத்தியை ஒழுங்கியக்குவதற்காக அமைந்த கூட்டமைவாகிய ''டிரஸ்டு'' என்பதில் ஒன்றுபடுகிறார்கள். உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய மொத்த அளவை அவர்கள் நிர்ணயித்து, அதைத் தம்மிடையே பாகப் பிரிவினை செய்து கொள்கிறார்கள்; இவ்விதம் அவர்கள் முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்பட்ட விற்பனை விலைகளை நிலைநாட்டுகின்றனர். ஆனால் இவ்

வகையான டிரஸ்டுகள், தொழிலும் வாணிபமும் மோசமாகியதும் சாதாரணமாய்க் குலைந்துவிடக் கூடியவை. இக்காரணத்தால் மேலும் கூடுதலான அளவில் ஒன்றுகுவிதலைக் குறிக்கும் கூட்டமைவு அவசியமாகிவிடுகிறது. குறிப்பிட்ட அந்தத் தொழிற் கிளை முழுதுமே ஒரு பிரம்மாண்டக் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனியாய் மாற்றப்படுகிறது. உள்நாட்டுப் போட்டியானது இந்த ஒரு கம்பெனியின் உள்நாட்டு ஏகபோகமாகிவிடுகிறது. 1890ல் ஆங்கிலேய 'ஆல்கலி' உற்பத்தியில் இப்படிதான் ஆயிற்று; 48 பெரிய தொழில் நிலையங்கள் ஒன்றாய் இணைந்தபின் இந்தத் தொழிற் கிளை ஒரே கம்பெனியின் கைக்குள் அடங்கி, 60,00,000 பவுன் மூலதனத்துடன் அனைத்துக்குமான ஒரேதிட்டத்தின் பிரகாரம் நடத்தப்படுகிறது.

டிரஸ்டுகளில் போட்டிச் சுதந்திரமானது அதற்கு நேர் முரணானதாகிறது — ஏகபோகமாகிறது. முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் உறுதியான திட்டம் ஏதும் இல்லாத பொருளுற்பத்தியானது படையெடுத்து வரும் சோஷலிசச் சமுதாயத்தின் உறுதி வாய்ந்த திட்ட வழியிலான பொருளுற்பத்தியிடம் சரணடைகிறது. இது வரை இன்னமும் இது முதலாளிகளுடைய ஆதாயத்துக்காகவும் அனுகூலத்துக்காகவும் ஆனதே என்பது மெய்தான். ஆனல் இந்தச் சுரண்டல் இப்படி அப்பட்டமாதாய் இருப்பதால் இது தகர்க்கப் பட்டே ஆக வேண்டும். லாப வெறியர்களது ஒரு சிறு கும்பல் இப்படிப் பட்டவர்த்தனமாய்ச் சமூகத்தைச் சுரண்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்து டிரஸ்டுகள் நடத்தும் பொருளுற்பத்தியை எந்தத் தேசமும் சகித்துக் கொண்டிருக்காது.

எப்படியும் டிரஸ்டுகள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் அதிகார பூர்வமான பிரதிநிதியாகிய அரசு, முடிவில் பொருளுற்பத்தியின் நெறியாண்மையை ஏற்க வேண்டி வரும்.[1] அரசின் உடைமையாய் மாற்

---

[1] ''வேண்டி வரும்'' என்று கூறுகிறேன். ஏனெனில், பொருளுற்பத்திக்கும் வினியோகத்துக்குமான சாதனங்கள் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளின் மூலமான நிர்வாக வடிவை மெய்ந் நடப்பில் விஞ்சி வளர்ந்துவிடும் போதுதான், ஆகவே அரசு இச்சாதனங்களைத் தானே எடுத்துக் கொள்ளுதல் பொருளாதார வழியில் தவிர்க்க முடியாததாய் ஆகும் போது

றப்பட வேண்டிய இந்த அவசியம் தகவல் தொடர்புக்கும் போக்குவரத்துக்குமாகிய மாபெரும் ஏற்பாடுகளான அஞ்சல் நிலையம், தந்தி, ரயில்வே ஆகியவற்றில் யாவற்றுக்கும் முதலாய் உணரப்படுகிறது.

நவீன உற்பத்தி சக்திகளைத் தொடர்ந்து நிர்வகிப்பதற்கு

தான், அப்பொழுது மட்டுமேதான்—இதைச் செய்வது இன்றுள்ள அரசாகவே இருப்பினும்கூட—இது பொருளாதார முன்னேற்றமாய் இருக்கும், உற்பத்தி சக்திகள் யாவற்றையும் நேரே சமுதாயமே எடுத்துக் கொள்வதற்குப் பூர்வாங்கமாய் அமையும் மற்றொரு நடவடிக்கையாய் இருக்கும். ஆனால் சிறிது காலமாய், பிஸ்மார்க் தொழில் நிலையங்களை அரசு உடைமையாக்கும் முயற்சியில் இறங்கியது முதலாய், ஒரு வகைப் போலி சோஷலிசம் அவதரித்திருக்கிறது. அடிக்கடி இது அடிவருடியின் நிலைக்கு ஒத்த கேவல நிலைக்கு இழிவுற்று, எல்லா அரசு உடைமையுமே, பிஸ்மார்க் வகைப் பட்டதும்கூட, சோஷலிசமே என்பதாய்க் கூறுமளவுக்குச் செல்கிறது. புகையிலைத் தொழிலை அரசு எடுத்துக் கொள்வது சோஷலிசமாகிவிடுமாயின், நெப்போலியனையும் மெட்டர்னிகையும் நிச்சயம் சோஷலிசத்தின் மூல முதல்வர்களது வரிசையிலேதான் அமர்த்த வேண்டும். பெல்ஜிய அரசு, மிகச் சாதாரண அரசியல், நிதிவிவகாரக் காரணங்களை உத்தேசித்து தனது பிரதான ரயில் பாதைகளைத் தானே கட்டியமைத்துக் கொண்டதெனில், பிஸ்மார்க் எந்தப் பொருளாதார அவசியத்தையும் முன்னிட்டு அல்லாமல், பிரஷ்ய ரயில் பாதைகள் அரசின் கையில் இருந்தால் யுத்தம் ஏற்படும் பட்சத்தில் நல்லதுதானே என்றும், ரயில்வே சிப்பந்திகளை அரசாங்கத்துக்கு ஓட்டுப் போடும் ஆட்டு மந்தையாய் வளர்த்திடலாம் என்றும், இன்னும் முக்கியமாய்ப் பாராளுமன்ற ஓட்டுகளுக்கு உட்படாத சுயேச்சையான புதிய வருமான ஆதாரத்தைத் தனக்கு சிருஷ்டித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் பிரதான பிரஷ்ய ரயில் பாதைகளை அரசின் உடைமையாய் எடுத்துக் கொண்டாரெனில்—எவ்விதத்திலும் அது, நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ, உணர்வு பூர்வமாகவோ மனம் அறியாமலோ ஒரு சோஷலிச நடவடிக்கை ஆகிவிடவில்லை. இல்லையேல், மன்னரது கடற்கப்பல் கம்பெனியும, மன்னரின் பீங்கான் பண்டத் தயாரிப்பும், சேனையின் பட்டாளத்துத் தையல் துறையுங்கூட, சோஷலிச நிறுவனங்களாகிவிடும், ஏன் மூன்றும் ஃபிரீட்ரிஹ்-வில்ஹெல்முடைய ஆட்சியின் போது கபட வேடதாரி ஒருவர் கூறிய ஆலோசனைக்கேற்ப விபசார விடுதிகளை அரசு எடுத்துக் கொண்டுவிடுவதுங்கூடத் தான்.— [எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

முதலாளித்துவம் ஆற்றலற்றதாகிவிட்டது என்பதை நெருக்கடிகள் கண்கூடாக்குகின்றன என்றால், பொருளுற்பத்திக்கும் விநியோகத்துக்குமான மாபெரும் ஏற்பாடுகள் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளாகவும் டிரஸ்டுகளாகவும் அரசு உடைமைகளாகவும் மாற்றப்பட்டிருப்பதானது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் இந்தக் காரியத்துக்கு எவ்வளவு தேவையற்றவர்களாகிவிட்டனர் என்பதைத் தெளிவுபடுகிறது. முதலாளி செய்து வந்த எல்லாச் சமூக வேலைகளையும் இன்று சம்பளச் சிப்பந்திகள் செய்துவிடுகின்றனர். லாபப் பங்கீடுகளை மூட்டை கட்டிக் கொள்வதையும், சீட்டுக் கத்தரிப்பதையும், முதலாளிகள் ஒருவர் முதலை ஒருவர் சூறையாடிக் கொள்ளும் பங்குமாற்றுச் சந்தையில் சூதாடுவதையும் தவிர முதலாளிக்கு இனி சமூக வேலை எதுவும் இல்லாமற் போய்விட்டது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை முதலில் தொழிலாளர்களை வெளியே தள்ளுகிறது. இப்பொழுது அது முதலாளிகளையும் வெளியே தள்ளி, தொழிலாளர்களைச் செய்தது போலவே இவர்களையும் சிறுமைப்படுத்துகிறது; உடனடியாகவே தொழில் துறை ரிசர்வ் பட்டாளத்தின் அணிகளுக்கு இல்லாவிட்டாலும், வேண்டாத உபரி மக்கள் தொகையோரின் அணிகளுக்குத் தாழ்வுறச் செய்கிறது.

ஆனால் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகள், டிரஸ்டுகளின் உடைமைகளாகவோ அல்லது அரசு உடைமைகளாகவோ மாற்றப்படுவதால் உற்பத்தி சக்திகளுடைய முதலாளித்துவத் தன்மை நீக்கப்பட்டுவிடவில்லை. கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகள், டிரஸ்டுகளின் விவகாரத்தில் இது வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது. நவீன அரசுங்கூட தொழிலாளர்களுடைய அத்துமீறல்களையும் மற்றும் தனிப்பட்ட முதலாளிகளுடைய அத்துமீறல்களையும் எதிர்த்து முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் புறநிலைமைகளை நிலைநாட்டும் பொருட்டு முதலாளித்துவச் சமுதாயம் ஏற்கும் நிறுவன ஒழுங்கமைப்பே அன்றி வேறல்ல. அதன் வடிவம் எப்படி இருப்பினும் நவீன அரசானது சாராம்சத்தில் முதலாளித்துவப் பொறியமைவு ஆகும், முதலாளிகளுடைய அரசு ஆகும், மொத்த தேசிய மூலதனத்தின் இலட்சிய ஆளுருவாக்கம் ஆகும். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அது உற்பத்தி சக்திகளை உடைமையாக்கிச் செல்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு

அது மெய்ந் நடப்பில் தேசிய முதலாளியாகிறது, அவ்வள வுக்கு அவ்வளவு அதிகமான குடிமக்களைச் சுரண்டுகிறது. தொழிலாளர்கள் இனியும் கூலித் தொழிலாளர்களாகவே, அதாவது பாட்டாளி வர்க்கத்தவராகவே இருக்கின்றனர். முதலாளித்துவ உறவு அகற்றப்பட்டுவிடவில்லை. அதற்கு மாறாய் உச்சநிலைக்கு மும்முரமாக்கப்படுகிறது. இவ்விதம் உச்ச நிலைக்கு மும்முரமாக்கப்படுகையில் அது குப்புற விழுகிறது. உற்பத்தி சக்திகள் அரசின் உடைமையில் இருப்பதானது மோதலுக்குத் தீர்வு ஆகிவிடவில்லை, ஆனால் இந்தத் தீர்வின் கூறுகளாய் அமையும் வினைநுட்ப நிலைமைகள் வெளியே தெரியாமல் அதனுள் மறைந்திருக்கின்றன.

நவீன உற்பத்தி சக்திகளுடைய சமூகத் தன்மையை நடைமுறையில் அங்கீகரித்தலும், ஆகவே பொருளுற்பத்தி, சுவீகரிப்பு, பரிவர்த்தனை முறைகளை உற்பத்திச் சாதனங் களுடைய சமூகத் தன்மைக்கு இசைவாக்குதலும்தான் இம் மோதலுக்குத் தீர்வாக முடியும். சமுதாயம் அனைத்தாலும் ஆகிய கட்டுப்பாட்டை அன்றி வேறு எந்தக் கட்டுப்பாட்டுக் கும் ஒவ்வாதனவாய் விஞ்சி வளர்ந்துவிட்ட உற்பத்தி சக்தி களைப் பகிரங்கமாகவும் நேரடியாகவும் சமுதாயமே உடை மையாக்கிக் கொள்வதன் மூலமே இந்த இசைவு ஏற்பட முடியும். உற்பத்திச் சாதனங்கள், உற்பத்திப் பொருள் கள் இவற்றின் சமூகத் தன்மை உற்பத்தியாளர்களுக்கு எதிராய்ச் செயல்படுகிறது; பொருளுற்பத்தி, பரிவர்த்தனை அனைத்தையும் கால அலை வட்ட முறையில் குலைத்திடுகிறது; கண்மூடித்தனமாய், பலாத்காரமாய், நாசகரமாய் இயங்கும் இயற்கை விதியைப் போல் செயல்படுகிறது. ஆனால் சமுதாயம் இந்த உற்பத்தி சக்திகளைத் தானே எடுத்துக் கொண்டதும், உற்பத்திச் சாதனங்கள், உற்பத்திப் பொருள்கள் இவற்றின் சமூகத் தன்மையை உற்பத்தியாளர்கள் சரிவர உணர்ந்து, பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்; குழப்படியும் காலவாரியான குலைவும் உண்டாக்கும் மூல காரணமாய் இருப்பதற்கு பதில் பொருளுற்பத்திக்கு மிகவும் சக்தி வாய்ந்த நெம்புகோலாகிவிடும்.

செயல் வன்மை வாய்ந்த சமூக சக்திகள், நாம் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளாமலும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமலும் இருக்கும் வரை இயற்கை சக்திகளைப் போலவே கண்மூடித்

னமாகவும் பலாத்காரமாகவும் நாசகரமாகவும் செயல் படுகின்றன. ஆனால் நாம் அவற்றைப் புரிந்து கொண்டதும், அவற்றின் செயலையும் திசைவழியையும் பலன்களையும் மனத்தால் பற்றிக் கொண்டதும், பிறகு அவற்றை மேலும் மேலும் நமது சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்து அவற்றைக் கொண்டு நமது நோக்கங்களை ஈடேற்றிக் கொள்வது முற்றிலும் நம்மையே பொறுத்ததாகும். முக்கியமாய் இது, பேராற்றல் கொண்ட இன்றைய உற்பத்தி சக்திகளுக்கு மிகவும் பொருந்துவதாகும். செயலுக்கான இந்தச் சமூகச் சாதனங்களின் தன்மையையும் இயல்பையும் புரிந்து கொள்ள நாம் பிடிவாதமாய் மறுக்கும் வரையில்—இவற்றைப் புரிந்து கொள்வது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் பண்புக்கும் அதன் காவலர்களது மனப்பாங்குக்கும் முரணானது—இந்த சக்திகள் நம்மை மீறி, நமக்கு எதிராய்ச் செயல் பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கும்; மேலே நாம் விவரமாய்க் காட்டியுள்ளது போல நம்மீது ஆதிக்கம் புரிந்து நம்மை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

ஆனால் அவற்றின் தன்மை புரிந்து கொள்ளப்பட்டதும், ஒன்றுபட்டு வேலை செய்யும் உற்பத்தியாளர்களுடைய கரங்களில், ஆட்டிப் படைக்கும் பூதங்களாய் ஆதிக்கம் புரியாமல் மனமுவந்து பணி புரியும் பணியாட்களாய் அவற்றை மாற்றி விடலாம். இந்த வேறுபாடு புயலின் போது இடியிலுள்ள மின் விசையின் அழிவு சக்திக்கும் தந்தியிலும் வோல்ட்டா மின் வில்லிலும் பணிந்து செயல்படும் மின்விசைக்குமுள்ளது போன்றதாகும்; நாசம் விளைவிக்கும் பெருந்தீயிற்கும் மனிதனுக்குச் சேவை புரியும் நெருப்புக்குமுள்ளது போன்றதாகும். இன்றைய உற்பத்தி சக்திகளுடைய மெய்யான தன்மை முடிவாய் இவ்விதம் புரிந்துகொள்ளப்பட்டதும், பொருளுற்பத்தியின் சமூக அளவிலான அராஜகமானது ஒழிந்து, அதனிடத்தில் சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கும் ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் தேவைகளுக்கும் ஏற்ப வரையறுக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் பொருளுற்பத்தியின் சமூக அளவிலான ஒழுங்கியக்கம் கோலோச்சும். உற்பத்திப் பொருள் முதலில் உற்பத்தியாளரையும் பிறகு சுவிகரிப்பாளரையும் அடிமை செய்யும்படியான முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை மறைந்து, அதனிடத்தில் நவீன உற்பத்திச்

சாதனங்களது தன்மையின் அடிப்படையில் உற்பத்திப் பொருள்கள் சுவிகரித்துக்கொள்ளப்படும் முறை அப்பொழுது உதித்தெழும். அதாவது, ஒரு புறத்தில், பொருளுற்பத்தியின் பராமரிப்புக்கும் வரிவாக்கத்துக்குமான சாதனங்களாய் நேரடியான சமூக சுவிகரிப்பையும், மறு புறத்தில், பிழைப்புக்கும் சுகானுபோகத்துக்குமான சாதனங்களாய் நேரடியாய்த் தனி மனித சுவிகரிப்பையும் அடிப்படையாய்க் கொண்ட சுவிகரிப்பு முறை உதித்தெழும்.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை மக்கள் தொகையில் மிகப் பெரும்பாலோரை மேலும் மேலும் முழுமையாய்ப் பாட்டாளி வர்க்கத்தோராய் மாற்றும் அதேபோதில், தானே அழியாதிருக்க வேண்டுமாயின் இந்த மாற்றத்தைச் செய்து முடிக்கும்படியான கட்டாயத்துக்கு உள்ளாகும் ஒரு சக்தியையும் அது தோற்றுவிக்கிறது. ஏற்கனவே சமூகமயமாகிவிட்ட பிரம்மாண்டப் பொருளுற்பத்திச் சாதனங்கள் மேலும் மேலும் அரசின் சொத்தாய் மாற்றப்படும்படி அது நிர்ப்பந்தம் செய்யும் அதே போதில், இந்த மாற்றத்தைச் செய்து முடிப்பதற்குரிய வழியையும் அது சுட்டிக் காட்டுகிறது. பாட்டாளி வர்க்கம் அரசியல் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, உற்பத்திச் சாதனங்களை அரசுச் சொத்தாய் மாற்றுகிறது.

ஆனல் இதன் மூலம் அது பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற தனது நிலைக்கே முடிவு கட்டிக் கொள்கிறது, எல்லா வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கும் வர்க்கப் பகைமைகளுக்கும் முடிவு கட்டுகிறது, அரசு அரசாய் இருப்பதற்கும் முடிவு கட்டுகிறது. இது வரை சமுதாயம் வர்க்கப் பகைமைகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்ததால் அதற்கு அரசு தேவைப்பட்டது. அதாவது அந்தந்த காலத்திலும் சுரண்டும் வர்க்கமாய் இருக்கும் குறிப்பிட்ட வர்க்கத்துக்கான ஒழுங்கமைப்பு ஒன்று தேவைப்பட்டது; பொருளுற்பத்திக்காக நடப்பிலுள்ள நிலைமைகளில் வெளியார் தலையீடு எதுவும் இல்லாமல் தடுப்பதற்காகவும், இன்னும் முக்கியமாய், சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களை அந்தந்தப் பொருளுற்பத்தி அமைப்புக்கும் (அடிமை முறை, பண்ணையடிமை முறை, கூலி உழைப்பு முறை) பொருத்தமான ஒடுக்குமுறை நிலையில் பலவந்தமாய் இருத்தி வைப்பதற்காகவும் ஒரு ஒழுங்கமைப்பு தேவைப்பட்டது. இந்த

அரசு சமுதாயம் அனைத்தின் அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதியாக, கண்கூடான அதன் உருவகத் திரட்சியாக விளங்கிற்று. ஆனால் எந்த வர்க்கம் தன்னுடைய காலத்தில் சமுதாயம் முழுவதுக்கும் தானே பிரதிநிதியாக இருந்ததோ அந்த வர்க்கத்தின் அரசாய் இருந்த அளவுக்குத்தான், அதாவது புராதன காலத்தில் அடிமையுடைமைக் குடிகளின் அரசாகவும், மத்திய காலத்தில் பிரபுக்களின் அரசாகவும், நாம் வாழும் இக்காலத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அரசாகவும் இருந்த அளவுக்குத்தான், அரசால் இவ்வாறு விளங்க முடிந்தது. இறுதியில் அரசானது சமுதாயம் முழுமைக்கும் மெய்யான பிரதிநிதியாகும் போது, அது தன்னைத் தேவையற்றதாக்கிக் கொள்கிறது. இனி கீழ்ப்படுத்தி வைக்க வேண்டிய சமூக வர்க்கம் எதுவும் இல்லாமற் போனதும், வர்க்க ஆதிக்கமும் பொருளுற்பத்தியில் தற்போதுள்ள அராஜகத்தின் அடிப்படையில் நடைபெறும் தனியார் வாழ்வுப் போராட்டமும் இந்தப் போராட்டம் காரணமாய் எழும் மோதல்களும் மட்டுமீறிய செயல்களும் நீக்கப்பட்டதும், அடக்கி வைப்பதற்கு எதுவும் இல்லாமற் போகிறது, ஆதலால் தனிவகை அடக்குமுறை சக்தியான அரசுக்கு இனி அவசியம் இல்லாமற் போகிறது. அரசானது மெய்யாகவே சமுதாயம் முழுதுக்கும் பிரதிநிதியாய் முன்வந்து புரிந்திடும் முதலாவது செயல்—அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்களைச் சமுதாயத்தின் உடைமையாக்கிக் கொள்ளும் இச்செயல்—அரசு என்ற முறையில் சுயேச்சையாய் அது புரிந்திடும் இறுதிச் செயலாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. சமூக உறவுகளில் அரசின் தலையீடு ஒவ்வொரு துறையாய்த் தேவையற்றதாகி, பிறகு தானாகவே தணிந்து அணைந்துவிடுகிறது. ஆட்களை ஆளும் அரசாங்கமானது பொருள்களது நிர்வாகமாய், பொருளுற்பத்தி வேலைகளது நடப்பாய் மாறிவிடுகிறது. அரசு ''ஒழிக்கப்படுவதில்லை''. அது உலர்ந்து உதிர்ந்துவிடுகிறது. ''சுதந்திர மக்கள் அரசு''[1] என்னும் தொடர் எந்த அளவுக்கு மதிக்கத்தக்கது

[1] சுதந்திர மக்கள் அரசு என்பது 1870ஆம் ஆண்டுகளில் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது வேலைத்திட்டத்தில் குறிக்கப்பட்ட கோரிக்கையும் அவர்களால் முழக்கப்பட்டு வந்த கோஷமும் ஆகும். இந்தக் கோஷத்தைப் பற்றிய மார்க்சிய விமர்சனத்தை மார்க்சின் கோத்தா வேலைத்திட்டத்தின்

என்பதையும்—கிளர்ச்சியை முன்னிட்டு சில நேரங்களில் எந்த அளவுக்கு அதன் பிரயோகம் நியாயமென்பதையும், முடிவில் விஞ்ஞான வழியில் அது எவ்வளவு குறைபாடான தென்பதையும், மற்றும் அராஜகவாதிகளுடைய கோரிக்கை யாகச் சொல்லப்படும் ஒரே நொடியில் அரசு ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை எந்த அளவுக்கு மதிக்கத்தக்கது என்பதையும் மேற்கூறியது புலப்படுத்துகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை வரலாற்றில் உதித்தெழுந்தது முதலாகவே, உற்பத்திச் சாதனங்கள் யாவும் சமுதாயத்தால் சுவிகரிக்கப்பட வேண்டுமென்பது தனி மனிதர்களும் மற்றும் தனிக் குழுவினரும் அவ்வளவாய்த் தெளிவின்றி அடிக்கடி கண்டு வந்து ஒரு கனவாகவும், வருங் காலத்துக்குரிய இலட்சியமாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது ஆனால் இது சித்தி பெறுவதற்கு வேண்டிய எதார்த்த நிலைமைகள் தோன்றிய பிறகே இது சாத்தியமாக முடியும், வரலாற்று வழியில் அவசியமாக முடியும். ஏனைய எந்தச் சமூக முன்னேற்றத்தையும் போல இதுவும் குறிப்பிட்ட புதிய பொருளாதார நிலைமைகள் ஏற்படுவதன் காரணமாய் நடை முறை சாத்தியமாக முடியுமே அன்றி, வர்க்கங்கள் இருப்பது நீதிக்கும் சமத்துவத்துக்கும் இன்ன பிறவற்றுக்கும் முரணாகு மென்று மனிதர்கள் உணர்கின்றனர், இந்த வர்க்கங்களை ஒழிக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதால் மட்டும் அல்ல. சுரண்டும் வர்க்கமாகவும் சுரண்டப்படும் வர்க்கமாகவும்,ஆளும் வர்க்க மாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கமாகவும் சமுதாயம் பிளவுண்ட தானது, முற்காலத்தில் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சி போ தாததாகவும் குறுகிய வரம்புக்குட்பட்டதாகவும் இருந்ததால் ஏற்பட்ட தவிர்க்க முடியாத விளைவாகும். மொத்த சமூக உழைப்பால் கிடைக்கும் உற்பத்திப் பொருள்கள் எல்லோருடைய உயிர் வாழ்வுக்கும் வேண்டிய அத்தியாவசிய அளவைக் காட்டிலும் சொற்ப அளவே அதிகமாயிருக்கும் வரை, இதன் காரணமாய்ச் சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்களில்

விமர்சனம், 4ஆம் பிரிவிலும், பெபெலுக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய 1875 மார்ச் 18-28 தேதிக் கடிதத்திலும், மற்றும் லெனினுடைய அரசும் புரட்சியும், அத்தியாயம் 1, பிரிவு 4லும், அத்தியாயம் 4, பிரிவு 3லும் காணலாம்.

மிகப் பெருவாரியானோரின் முழு நேரமும், அல்லது அனேகமாய் முழு நேரமும் உழைப்புக்காக வேண்டியிருக்கும் வரையில், இந்தச் சமுதாயம் தவிர்க்க முடியாதவாறு வர்க்கங்களாய்ப் பிளவுற்றிருக்க வேண்டியதாகிறது. முற்றிலும் உழைப்பிலே மட்டும் ஈடுபட வேண்டிய கொத்தடிமைகளான மிகப் பெருவாரியுடன் கூடவே நேரடியான பொருளுற்பத்திக்குரிய உழைப்பிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு வர்க்கம் தோன்றி, உழைப்பை நெறிப்படுத்தல், அரசு, சட்டம், விஞ்ஞானம், கலை விவகாரங்கள் போன்ற சமுதாயத்தின் பொது அலுவல்களைக் கவனித்து வருகிறது. ஆகவே உழைப்புப் பிரிவினை விதிதான் வர்க்கப் பிரிவினைக்கு அடிப்படையாய் அமைகிறது. ஆனால் இந்த வர்க்கப் பிரிவினை பலாத்காரத்தாலும் கொள்ளையாலும் சூது முறையாலும் மோசடியாலும் நிலை நாட்டப்படவில்லை என்பதல்ல இதற்கு அர்த்தம். ஆதிக்க நிலை பெற்றதும் ஆளும் வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் செலவில் தனது ஆதிக்கத்தை உறுதியாக்கிக் கொள்ளவில்லை என்றோ, சமுதாயத்தில் தனக்கிருந்த தலைமைப் பதவியைப் பெருந்திரள் மக்கள் மீதான கொடும் சுரண்டலாய் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை என்றோ இதற்கு அர்த்தமல்ல.

ஆனால் வர்க்கப் பிரிவினைக்கு இந்த விதத்தில் வரலாற்று வழியில் ஓரளவு நியாயம் உண்டெனில், குறிப்பிட்ட காலக் கூறில் மட்டும்தான், குறிப்பிட்ட சமூக நிலைமைகளில் மட்டும் தான் இப்படி அது நியாயமாகும். இதற்குப் பொருளுற்பத்தியின் போதாமையே அடிப்படையாய் இருந்தது. இது நவீன உற்பத்தி சக்திகளுடைய முழு வளர்ச்சியால் துடைத்தெறியப்பட்டுவிடும். உண்மையில் சமுதாயத்தில் வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்கு வரலாற்று வழியிலான பரிணும வளர்ச்சி குறிப்பிட்ட ஓர் அளவுக்கு இருப்பது முன்னிபந்தனை ஆகும்; இந்தப் பரிணும வளர்ச்சி ஏற்பட்டதும், குறிப்பிட்ட இந்த அல்லது அந்த ஆளும் வர்க்கம் மட்டுமின்றி, ஆளும் வர்க்கம் என்பதாய் எதுவும் இருப்பதும், ஆகவே வர்க்கப் பாகுபாடு இருப்பதும் காலங் கடந்து போய் சிறிதும் ஒவ்வாதனவாகி விடும். சமுதாயத்தின் எந்த வர்க்கமும் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் உற்பத்திப் பொருள்களையும் சுவிகரித்துக் கொள்வதும், அதோடுகூட அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதும், கலாசார ஏகபோகமும் அறிவுத் துறைத் தலைமைப் பதவியும்

வகிப்பதும் தேவையற்றதாவதுடன் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதார வழியிலும் அரசியல் வழியிலும் அறிவுத் துறை வழியிலும் இடையூறுகிவிடும்படியான அளவுக்குப் பொருளுற்பத்தி வளர்ச்சியுறுவது வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்குரிய முன்னிபந்தனை ஆகும்.

இந்த வளர்ச்சி நிலை தற்போது எய்தப் பெற்றுவிட்டது. அரசியல் துறையிலும் அறிவுத் துறையிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் கையாலாகாததாகிவிட்டது என்பது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாருக்கு இனி ஓர் இரகசியமாய் இருப்பதாய்க் கூற முடியாது. இவ்வர்க்கத்தாரின் பொருளாதாரக் கையாலாகாமை பத்தாண்டுக்கு ஒரு தரம் முறையாய் வெளிப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு தரமும் நெருக்கடியின் போது சமுதாயம் அதனுடைய உற்பத்தி சக்திகள், உற்பத்திப் பொருள்களது சுமையின் கீழ் திணறித் திக்குமுக்காடுகிறது. இந்த உற்பத்தி சக்திகளையும் உற்பத்திப் பொருள்களையும் சமுதாயம் உபயோகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை; உற்பத்தியாளர்களுக்கு நுகர ஏதுமில்லை, ஏனென்றால் நுகருவோர் போதுமான பேர் இல்லை என்னும் இந்த அபத்த முரண்பாட்டின் முன்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாததாய் நிற்கிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களுடைய விரிவகற்சியின் வலிமை, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை இவற்றுக்குப் போட்டுள்ள கட்டுகளை உடைத்தெறிகிறது. இந்தக் கட்டுகளிலிருந்து உற்பத்திச் சாதனங்கள் விடுதலை பெறுவது, உற்பத்தி சக்திகள் இடையருமலும் மேலும் மேலும் கூடுதலான வேகத்திலும் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும், இவ்விதம் பொருளுற்பத்தி அனேகமாய் வரம்பின்றி பெருகிச் செல்வதற்குமான ஒரேயொரு முன்னிபந்தனையாகும். இது மட்டுமல்ல. உற்பத்திச் சாதனங்களைச் சமுதாயம் சுவிகரித்துக் கொள்வதானது, தற்போது பொருளுற்பத்திக்கு இருந்து வரும் செயற்கையான தடைகளை ஒழித்துக் கட்டுவதோடுகூட, இன்று பொருளுற்பத்தியின் தவிர்க்க முடியாத உடனிணைவுகளாகி, நெருக்கடிகளின் போது உச்சநிலைக்கு உக்கிரமாகிவிடும் உற்பத்தி சக்திகள், உற்பத்திப் பொருள்களது அப்பட்டமான விரயத்துக்கும் அழிவுக்கும் முடிவு கட்டிவிடும். தவிரவும் இன்றைய ஆளும் வர்க்கங்களும் அவற்றின் அரசியல் பிரதிநிதிகளும் புரிந்துவரும் அர்த்தமற்ற அடாபிடியான உதாரித்தனத்துக்கு

முடிவு கட்டுவதன் மூலம் அது பொதுவில் சமுதாயத்துக்குப் பெரிய அளவில் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் உற்பத்திப் பொருள்களையும் விடுவித்துக் கொடுக்கும். சமூகமயமான பொருளுற்பத்தி மூலம் சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் பொருளாயத நிலையில் முற்றிலும் போதுமானதும், நாளுக்கு நாள் மேலும் பூரணமாகி வருவதுமான வாழ்வை மட்டுமின்றி, எல்லோருக்கும் தமது உடல் ஆற்றல்களும் உள்ளத்து ஆற்றல்களும் தங்குதடையின்றி வளர்ச்சியடைவதற்கும் செயல்படுவதற்கும் உத்தரவாதம் செய்யும் வாழ்வையும் கிடைக்கச் செய்வதற்கான சாத்தியப்பாடு முதன்முதலாய் இப்பொழுது இருப்பதோடு கைவரப் பெறவும் செய்கிறது.[1]

உற்பத்திச் சாதனங்களைச் சமுதாயம் கைப்பற்றிக் கொண்டதும், பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்திக்கு முடிவு கட்டப்பட்டுவிடுகிறது, இதனுடன் கூடவே உற்பத்தியாளரை உற்பத்திப் பொருள் அடக்கி ஆண்மை செலுத்துவதும் ஒழிந்துவிடுகிறது. சமூகப் பொருளுற்பத்தியில் அராஜகம் அகற்றப்பட்டு, முறைப்படியான, திட்டவட்டமான ஒழுங்கமைப்பு உண்டாக்கப்படுகிறது. தனி மனிதனின் வாழ்வுப் போராட்டம் மறைகிறது. இதன்பின் முதன்முதலாய்

---

[1] முதலாளித்துவ ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்துங்கூட நவீன உற்பத்திச் சாதனங்களது பிரம்மாண்ட விரிவகற்சி வலிமையைக் குத்துமதிப்பாய் உணர்த்துவதற்கு ஒரு சில புள்ளிவிவரங்களைக் குறிப்பிடலாம். திரு கிஃபன் தரும் மதிப்பீடுகளின்படி, கிரேட் பிரிட்டன், அயர்லாந்து இவற்றின் மொத்தச் செல்வம் சொச்சமின்றி முழுத் தொகைகளில்,

1814ல் 220,00,00,000 பவுனுகவும்
1865ல் 610,00,00,000 ,,
1875ல் 850,00,00,000 ,,

இருந்தது.

நெருக்கடியின் போது உற்பத்திச் சாதனங்களும் உற்பத்திப் பொருள்களும் விரயமாக்கப்படுவதற்கு ஓர் உதாரணம்: 1873-78ஆம் ஆண்டுகளின் நெருக்கடியின் போது, ஜெர்மன் இரும்புத் தொழிலில் மட்டும், இரண்டாவது ஜெர்மன் தொழில் துறை காங்கிரசில் (பெர்லின், 1878 பிப்ரவரி 21) தரப்பட்ட விவரங்களின்படி, 2,27,50,000 பவுன் மொத்த நஷ்டம் உண்டாயிற்று. [எங்கெல்சின் குறிப்பு.]

மனிதன் ஒரு வகை அர்த்தத்தில் விலங்கின உலகிலிருந்து முடிவாய்த் துண்டித்துக் கொண்டு, விலங்கின வாழ் நிலைமைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டு மெய்யான மனித வாழ் நிலைமைகளினுள் பிரவேசிக்கிறுன். மனிதனது சுற்றுச்சார்பாய் அமைந்து இதுகாறும் மனிதனை ஆட்சி புரிந்து வந்த வாழ் நிலைமைகளது முழு அரங்கும் இப்பொழுது மனிதனுடைய ஆதிக்கத்துக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உட்பட்டுவிடுகிறது; முதன்முதலாய் மனிதன் இயற்கையின் மெய்யான, உணர்வு பூர்வமான அதிபதி ஆகின்றுன், ஏனெனில் இப்பொழுது அவன் தனது சமூக ஒழுங்கமைப்பை ஆட்சி புரியும் எஜமானன் ஆகிவிடுகின்றுன். அவனுடைய சமூகச் செயற்பாடுகளின் விதிகள், இதுகாறும் இயற்கை விதிகளாய் அவனுக்கு அன்னியமாய் இருந்து ஆதிக்கம் செலுத்தி அவனை ஆட்டிப் படைத்த இந்த விதிகள், இனி அவனுல் பூரணமாய் உணரப் பட்டுப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படும்; ஆகவே மனிதன் இவற்றின்மீது ஆண்மை செலுத்துகிறவன் ஆகிவிடுவான். இயற்கையாலும் வரலாற்றுலும் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட இன்றியமையா அவசியமாய் இதுகாறும் அவனை எதிர்நோக்கிய மனித சமூக ஒழுங்கமைப்பு இப்பொழுது அவனுடைய சுதந்திரமான சொந்த செயலின் விளைவாகிவிடுகிறது. இது வரை வரலாற்றை ஆட்சி புரிந்த வெளிபுறத்தே அமைந்த புறநிலை சக்திகள் நேரடியாய் மனிதனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகின்றன. அது முதல்தான் மனிதன் மேலும் மேலும் உணர்வு பூர்வமாய்த் தனது வரலாற்றைத் தானே படைப்பவனுவான்; அது முதல்தான் அவனுல் இயக்கிவிடப்படும் சமூகக் காரணங்கள் பிரதானமாகவும், மேலும் மேலும் கூடுதலான அளவிலும் அவன் விரும்பிய பலன்களை அளித்திட முற்படும். அவசியத்தின் ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரத்தின் ஆட்சிக்கு மனிதன் வளர்ந்து உயருவதை இது குறிப்பதாகும்.

வரலாற்று பரிணும வளர்ச்சி குறித்து நாம் கூறியதைச் சுருக்கமாய்த் தொகுத்தளிப்போம்.

I. மத்திய காலச் சமுதாயம் — தனிப்பட்டோரது சிறு வீதப் பொருளுற்பத்தி. உற்பத்திச் சாதனங்கள் தனிப்பட்டோரது உபயோகத்துக்கு ஏற்றனவாய் இருக்கின்றன; ஆகவே புராதனமாய், செப்பமற்றனவாய், சின்னஞ் சிறியன

வாய், செயலில் சிறுதிறத்தனவாய் இருக்கின்றன. நேரே உற்பத்தியாளர் அல்லது அவருடைய பிரபுத்துவக் கோமானது உடனடி நுகர்வுக்காகப் பொருளுற்பத்தி நடைபெறுகிறது. இந்த நுகர்வுக்கும் கூடுதலாய் உற்பத்தி செய்யப்படும் போதுதான் இந்த உபரிப் பொருள் விற்கப்படுகிறது; பரிவர்த்தனைக்கு வருகிறது. ஆகவே பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தி பிள்ளைப் பருவத்திலேதான் இருக்கிறது. ஆனால், பொதுவில் சமுதாயத்தின் பொருளுற்பத்தியிலான அராஜகத்தை அது ஏற்கனவே தன்னுள் கருவடிவில் கொண்டுள்ளது.

II. முதலாளித்துவப் புரட்சி — தொழில் துறை மாற்றியமைக்கப்படுதல்; முதலில் எளிய கூட்டுறவு அமைப்பு, பட்டறைத் தொழில் இவற்றின் மூலம் இது நடைபெறுகிறது. இதுகாறும் சிதறிக் கிடந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள் பெரிய தொழிலகங்களாய் ஒன்றுகுவிகின்றன. தனி ஆட்களது உற்பத்திச் சாதனங்களாய் இருந்தவை இதன் விளைவாய்ச் சமூக உற்பத்திச் சாதனங்களாய் மாற்றப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த மாற்றத்தால் மொத்தத்தில் பரிவர்த்தனையின் வடிவம் பாதிக்கப்பட்டுவிடவில்லை. பழைய சுவிகரிப்பு முறைகள் மாற்றமின்றி அப்படியே செயல்பட்டு வருகின்றன. முதலாளி உதித்தெழுகிறார். உற்பத்திச் சாதனங்களுடைய உடைமையாளர் என்ற முறையில் உற்பத்திப் பொருள்களை இம் முதலாளி தாமே அபகரித்துக் கொண்டு அவற்றைப் பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களாய் மாற்றிவிடுகிறார். பொருளுற்பத்தி சமூகச் செயலாகிவிட்டது. பரிவர்த்தனையும் சுவிகரிப்பும் தொடர்ந்து தனி ஆள் செயல்களாய், தனிப்பட்டோரது செயல்களாய் இருந்து வருகின்றன. சமூக உழைப்பினுலான உற்பத்திப் பொருள் தனிப்பட்ட முதலாளியால் சுவிகரித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த அடிப்படை முரண்பாட்டிலிருந்துதான், நமது இன்றையச் சமுதாயத்துக்கு உரியவையான எல்லா முரண்பாடுகளும், நவீனத் தொழில் துறையால் பகிரங்கமாக்கப்படும் இந்த எல்லா முரண்பாடுகளும் எழுகின்றன.

அ. உற்பத்தியாளர் உற்பத்திச் சாதனங்களிலிருந்து துண்டித்து விலக்கப்படுதல். தொழிலாளி ஆயுள் முழுதும் கூலியுழைப்பில் உளையும்படிச் சபிக்கப்படுதல். பாட்டாளி

வர்க்கத்துக்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான பகைமை.

ஆ. பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களின் உற்பத்தியை ஆட்சி புரியும் விதிகள் மேன்மேலும் தலைமையாதிக்கம் பெறுதலும், மேன்மேலும் பயனுறுதி மிக்கனவாதலும். கட்டுக்கு அடங்காப் போட்டாபோட்டி. தனிப்பட்ட ஆலையில் பொருளுற்பத்தியின் சமூகமயமான ஒழுங்கமைப்புக்கும் பொதுவில் பொருளுற்பத்தியிலான சமூக அராஜகத்துக்கும் இடையிலாகிய முரண்பாடு.

இ. ஒரு புறத்தில், தனிப்பட்ட பட்டறை அதிபர் ஒவ்வொருவருக்கும் போட்டாபோட்டியினால் இயந்திரச் சாதனங்கள் மேலும் மேலும் செம்மை செய்யப்படுதல் கட்டாயமாகுதலும் இதைத் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாதோராய் ஆக்கப்படுதலும். தொழில் துறை ரிசர்வ் பட்டாளம். மறு புறத்தில், பொருளுற்பத்தி வரம்பின்றி பெருகிச் செல்தல்—இதுவும் போட்டாபோட்டியினால் ஒவ்வொரு பட்டறை அதிபருக்கும் கட்டாயமாகிவிடுகிறது. இப்படி இரு வழிகளிலும் உற்பத்தி சக்திகள் என்றுமில்லாதபடி வளர்ச்சியடைந்து ஓங்குதல், அளிப்பானது [supply] சந்தைத் தேவைக்கு [demand] விஞ்சியதாகி உபரியாதல், அமிதமான உற்பத்தி, பண்டங்கள் குவிந்து சந்தைகள் திணறித் திக்குமுக்காடுதல், பத்தாண்டுக்கு ஒரு தரம் நெருக்கடி, நச்சுச் சுழல்: இங்கே உற்பத்திச் சாதனங்களும் உற்பத்திப் பொருள்களும் அமிதமாகிவிட்டன—அங்கே தொழிலாளர்கள் அமிதமாகி வேலையின்றி, பிழைப்புச் சாதனங்களின்றி நிற்கின்றனர். பொருளுற்பத்திக்கும் சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்குமான இந்த இரு நெம்புகோல்களும் ஒன்றுகூடிச் செயல்பட முடியவில்லை, ஏனென்றால் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை உற்பத்தி சக்திகளைச் செயல்படாமலும், உற்பத்திப் பொருள்களைப் புழங்கவிடாமலும் தடுக்கின்றது; முதலில் அவை மூலதனமாய் மாற்றப்பட வேண்டுமென்று கோருகிறது — ஆனால் அவற்றின் அதீத அபரிமிதமே அவற்றை மூலதனமாய் மாற முடியாதபடி தடுக்கின்றது. இந்த முரணபாடு ஓர் அபத்தமாய் வளர்ந்துவிட்டது. பொருளுற்பத்தி முறை பரிவர்த்தனை முறையை எதிர்த்துக் கலகம் புரிகின்றது. முதலாளித்துவ

வர்க்கம் தொடர்ந்து தமது சமூகப் பொருளுற்பத்தி சக்திகளை நிர்வகிக்கத் திறனற்றதாகிவிட்டது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுத் தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறது.

ஈ. உற்பத்தி சக்திகளுடைய சமூக இயல்பைப் பகுதி அளவுக்கு அங்கீகரிக்கும்படியான பலவந்தம் முதலாளிகளுக்கே ஏற்படுகிறது. பொருளுற்பத்திக்கும் போக்குவரத்துக்குமான மாபெரும் நிலையங்கள் முதலில் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளும், பிறகு டிரஸ்டுகளும், அதன்பின் அரசும் ஆகியவற்றின் சொத்தமாய் மாற்றப்படுதல். முதலாளித்துவ வர்க்கம் தேவையற்ற வர்க்கம் என்பது கண்கூடாக்கப்படுகிறது. அதனுடைய சமூக வேலைகளும் இப்பொழுது சம்பளச் சிப்பந்திகளால் செய்யப்படுகின்றன.

III. பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி — முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு ஏற்படுகின்றது. பாட்டாளி வர்க்கம் பொது ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கைகளிலிருந்து நழுவிக் கொண்டிருக்கும் சமூகமயமான உற்பத்திச் சாதனங்களை இவ்விதம் அது பொதுச் சொத்தாய் மாற்றுகின்றது. இந்தச் செயலின் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கம் உற்பத்திச் சாதனங்களை அவை இதுகாறும் தாங்கியிருந்த மூலதன இயல்பிலிருந்து விடுவித்து, அவற்றின் சமூக இயல்பு செயல்படுவதற்கு முழுச் சுதந்திரம் அளிக்கின்றது. சமூகமயமான பொருளுற்பத்தி இனி முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் நடைபெறுவது சாத்தியமாகின்றது. பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சியானது சமுதாயத்தில் வெவ்வேறு வர்க்கங்கள் இருத்தலை இனி காலத்துக்கு ஒவ்வாததாக்குகின்றது. சமூகப் பொருளுற்பத்தியில் அராஜகம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மறைகிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அரசின் அரசியல் அதிகாரம் மடிந்து செல்கிறது. முடிவில் தனக்கு உரித்தான சமூக ஒழுங்கமைப்பை ஆட்சி புரியும் எஜமானனாகிவிடும் மனிதன், அதே போதில் இயற்கையின் அதிபதியும் ஆகி, தானே தனக்கு எஜமானன் ஆகின்றான்—அதாவது சுதந்திரமடைகின்றான்.

உலகளாவிய இந்த விடுதலைப் பணியைச் செய்து முடிப்பது நவீனப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வரலாற்றுக் கடமையாகும். இந்தச் செயலுக்கான வரலாற்று நிலைமைகளையும், அதோடு கூடவே இதன் தன்மையையும் தீர்க்கமாய்ப் புரிந்து

கொண்டு, தற்போது ஒடுக்கப்பட்டதாய் இருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு இந்த நிலைமைகளையும், அது செய்து முடிக்கவேண்டிய சகாப்தகரச் சிறப்புடைத்த இந்தப் பணியின் முக்கியத்துவத்தையும் முழு அளவில் தெரியப் படுத்துவதுதான், பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தத்து வார்த்த வெளியீடாகிய விஞ்ஞான சோஷலிசத்தின் கடமை.

1880ல் ஜனவரிக்கும்
மார்ச் முதற் பாதிக்கும்
இடையில் எழுதப்பட்டது

ஆங்கிலத்திலிருந்து
மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

MADRAS

பெயர்க் குறிப்பு அகராதி

அரிஸ்டாட்டில் [Aristotle] *(கி. மு. 384 — கி. மு. 322)*— *பண்டைக் காலத்திய மாபெரும் சிந்தனையாளர்; அக்காலத்திய அறிவியலின் எல்லாத் துறைகளும் அனேகமாய் அவருடைய நூல்களில் அடங்கியுள்ளன; அவருடைய தத்துவவியல் பொருள்முதல்வாதத்துக்கும் கருத்துமுதல்வாதத்துக்கும் இடையே ஊசலாடுகிறது.—81*

அனக்சகோரஸ் [Anaxagoras] *(குத்தாயமாய் கி. மு. 500—கி. மு. 428)—கிரேக்கப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர்.—15, 57*

ஆர்க்ரைட் [Arkwright], ரிச்சர்டு *(1732-92)* — *ஆங்கிலேயத் தொழிலதிபர், இங்கிலாந்தில் பல கண்டுபிடிப்புகளுக்குமான பேடண்டு உரிமைகளைக் களவாடியவர்.—40*

எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக் *(1820-95)—55*

ஓவன் [Owen], ராபர்ட் *(1771-1858)—ஆங்கிலேயக் கற்பனுவாத சோஷலிஸ்டு.— 19, 61, 65, 74, 75, 77, 78*

ஃபாஸ்டர் [Forster], வில்லியம் எட்வர்டு *(1818-86) பிரிட்டிஷ் தொழில் அதிபர், மிதவாத அரசியல்வாதி; பாராளுமன்ற உறுப்பினர், ஐயர்லாந்துத் தலைமைச் செயலாளர் (1880-82); தேச விடுதலை இயக்கத்தை ஈவிரக்கமின்றி நசுக்கும் கொள்கையைப் பின்பற்றினார்.—47*

ஃபிரீட்ரிஹ் வில்ஹெல்ம் [Friedrich Wilhelm], மூன்றும் *(1770-1840)—பிரஷ்யாவின் அரசர் (1770-1840).—117*

ஃபூரியே [Fourier], ஷார்ல் *(1772-1837)—பிரெஞ்சுக் கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு.—61, 64, 71, 72, 73, 108, 113, 114*

கார்ட்ரைட் [Cartwright], எட்மண்டு *(1743-1823)—பெயர் பெற்ற ஆங்கிலேயக் கண்டுபிடிப்பாளர்.—40*

கார்லைல் [Carlyle], தாமஸ் *(1795-1881)—ஆங்கிலேய எழுத்தாளர், வரலாற்றியலாளர், கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவவியலாளர்.—64*

காலின்ஸ் [Collins], ஆண்டனி *(1676-1729)—ஆங்கிலேயப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர், லாக்கைப் பின்தொடர்ந்தவர்.—18*

கால்வின் [Calvin], ஜான் *(1509-64)—சமயச் சீர்திருத்தத்தின் சித்தாந்தத் தலைவர்களில் ஒருவர், கால்வினியத்தின் மூலவர்; கால்வினியம் பிராட்டஸ்டன்டு கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு போக்காகும்.—29, 30*

கான்ட் [Kant], எமனுயீல் *(1724-1804)—தனிப் பெரும் ஜெர்மானியத் தத்துவவியலின் மூலவர், கருத்துமுதல்வாதி; இயற்கை விஞ்ஞானம் குறித்து அவர் எழுதிய நூல்களுக்காகவும் பெயர் பெற்றவர்.—24, 88*

கிஃபன் [Giffen], ராபர்ட் *(1837-1910)—ஆங்கிலேய முதலாளித்துவப் பொருளியலாளரும் புள்ளியியலாளருமாவர்; வாணிபத் துறை அமைச்சகத்தில் புள்ளியியல் பிரிவின் தலைவராய் (1876-97) இருந்தவர்.—126*

கிராம்வெல் [Cromwell], ஆலிவர் *(1599-1658)—17ஆம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலேய முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின், முதலாளித்துவ*

மயமான பிரபுக் குலத்தோரின் தலைவர்; *1653ல்* இங்கிலாந்து, ஸ்காத்லந்து, அயர்லாந்து ஆகியவற்றின் காப்பாளர் [Lord Protector] ஆனார்.—*30*

கேத்தெ [Goethe], **யோஹான் வோல்ஃப்காங் வான்** *(1749-1832)*—மாபெரும் ஜெர்மானியக் கவிஞர், சிந்தனையாளர்; இயற்கை விஞ்ஞானம் குறித்து ஆய்வுரைகள் எழுதியவர்.—*22, 96*

கொவர்டு [Coward], **வில்லியம்** *(குத்தாயமாய் 1656-1725)*—ஆங்கிலேயப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர், மருத்துவர்.—*18*

கொவலேவ்ஸ்கி [Kovalevsky], **மக்ஸீம் மக்ஸிமவிச்** *(1851-1916)*—ருஷ்ய சமூகவியலாளர், வரலாற்றியலாளர், மனித இனவியல் ஆய்வாளர், சட்ட வல்லுனர். ஆதிக் குடிகளது அமைப்பின் வரலாறு பற்றிய பல ஆய்வு நூல்கள் எழுதினார்.—*11, 12*

கோப்டன் [Cobden], **ரிச்சர்டு** *(1804-65)*—ஆங்கிலேய ஆலை முதலாளி, முதலாளித்துவ அரசியல்வாதி, தடையில்லா வாணிபத்துக்காக இயக்கம் நடத்தியவர், தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகத்தை நிறுவியோரில் ஒருவர்.—*47*

சார்லஸ், முதலாம் [Charles I] *(1600-49)*—இங்கிலாந்து அரசர் *(1625-49)*, பதினேழாம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலேய முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்.—*31*

சாங்கி [Sankey], **ஐரா டேவிட்** *(1840-1908)*—அமெரிக்கப் பிராட்டஸ்டன்டு சமயப் பிரசாரகர், சமயப் புத்தெழுச்சி இயக்கத்தின் நிறுவகர்களில் ஒருவர்.—*44*

சிக்கின்கென் [Sickingen], **ஃபிரான்ஸ் வான்** *(1481-1523)*—ஜெர்மன் பிரபுத்துவப் படைத்துறையாளர், *1522-23ல்* ஜெர்மானியக் கோமான்களை எதிர்த்து நடைபெற்ற கீழ்நிலைப் பிரபுக்குலத்தோர் எழுச்சிக்குத் தலைமை தாங்கினார்.—*29*

செயின்ட்-சிமோன் [Saint-Simon], அன்ரீ *(1760-1825)*— *பிரெஞ்சுக் கற்பனவாத சோஷலிஸ்டு.—61, 64, 67, 68, 69, 70, 89*

ஷாஃப்ட்ஸ்பரி [Shaftesbury], ஆன்டனி *(1671-1713)* — *ஆங்கிலேய ஆதிமூல இறைமைக் கோட்பாட்டுத் தத்துவவியலாளர்.—35*

ஸ்டுவர்ட்டுகள் [Stuarts],—*1371லிருந்து ஸ்காட்லந்திலும், 1603-49லும் 1660-1714லும் இங்கிலாந்திலும் ஆட்சி புரிந்த அரசவம்சத்தினர்.—35*

ஸ்பினேசா [Spinoza], பருஹ் (பெனெடிக்ட்) *(1632-77)—டச்சுப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர், நாத்திகர்.—81*

ஹாப்ஸ் [Hobbes], தாமஸ் *(1588-1679)—ஆங்கிலேயத் தத்துவவியலாளர், இயந்திரவியல் பொருள்முதல்வாதி, அவருடைய சமூக-அரசியல் கருத்துக்கள் வெகுவாய் ஜனநாயக-எதிர்ப்புப் போக்குடைத்தவை. 16, 17, 18, 34, 35*

ஹார்ட்லி [Hartly], டேவிட் *(1705-1757)—ஆங்கிலேய மருத்துவர், பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர். —18*

ஹெகல் [Hegel], கியோர்க் வில்ஹெல்ம் ஃபிரீட்ரிஹ் *(1770-1831)— ஜெர்மன் தத்துவவியலாளர், புறநிலைக் கருத்துமுதல்வாதி; கருத்துமுதல்வாத இயக்கவியலை விரிவான முறையில் செப்பம் செய்து தத்துவவியலுக்குப் பெருஞ் சேவை புரிந்தார். ஹெகலின் இயக்கவியலானது, இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதத்தின் தத்துவார்த்தத் தோற்றுவாய்களில் ஒன்றாகியது.—24, 57, 72, 81, 89, 90, 91, 93*

ஹெரக்லீட்டஸ் [Heraclitus], *(குத்தாயமாய் கி.மு. 540-கி. மு. 480)—கிரேக்கத் தத்துவவியலாளர், இயக்கவியலின் மூலவர்களில் ஒருவர், தன்முனைப்பான வழியில் பொருள்முதல்வாதியாய் இருந்தவர்.—83*

ஹென்றி, ஏழாம் [Henry VII] *(1457-1509)—இங்கிலாந்து அரசர் (1485-1509).—33*

ஹென்றி, எட்டாம் [Henry VIII] *(1491-1547)—இங்கிலாந்து அரசர் (1509-47).—32*

டன்ஸ் ஸ்காட்டஸ் [Duns Scotus], ஜொஹானஸ் *(குத்தாயமாய் 1265-1308)—மத்திய கால சமய சித்தாந்தத் தத்துவ வியலாளர், மத்திய காலத்தில் பொருள்முதல் வாதத்தின் முதலாவது வெளியீடாய் அமைந்த பெயர்ப் போலிமைவாதத்தின் ஆதரவாளர்.—14*

டாட்வெல் [Dodwell], ஹென்றி *(மறைவு: 1784)—ஆங்கிலேயப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவவியலாளர்—18*

டார்வின் [Darwin], சார்லஸ் ராபர்ட் *(1809-82)—ஆங்கிலேய இயற்கை விஞ்ஞானி, விஞ்ஞானப் பரிணும உயிரியலின் தந்தை.—10, 87*

டிஸ்ரேலி [Disraeli], பெஞ்சமின் (லார்டு பீக்கன்ஸ்பீல்டு) *(1804-81)—ஆங்கிலேய அரசுத் துறையாளர், நூலாசிரியர், கான்சர்வெட்டிவ், 1868லும் 1874-80லும் பிரிட்டிஷ் பிரதமர்.—49*

டிட்ரோ [Diderot], டெனீ *(1713-84)—பிரெஞ்சுத் தத்துவ வியலாளர், அறிவொளி இயக்கவாதி, இயந்திரவியல் பொருள்முதல்வாதி, நாத்திகர், பிரான்சின் புரட்சிகர முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரின் சித்தாந்தவாதிகளில் ஒருவர்.—82*

டூரிங் [Dühring], ஓய்கேன் கார்ல் *(1833-1921)—ஜெர்மன் தத்துவவியலாளர், தமது தத்துவவியலில் கருத்துமுதல் வாதம், நேர்க்காட்சிவாதம், கொச்சையான பொருள் முதல்வாதம் ஆகியவற்றைக் கதம்ப முறையில் சேர்த்துக் குழப்பினுர்; குட்டிபூர்ஷுவா சோஷலிசத் தைப் பிரதிபலித்தவர்.—7, 8, 9, 10*

டெமாக்ரிட்டிஸ் [Democritus] *(குத்தாயமாய் கி.மு. 460—குத்தாயமாய் கி. மு. 370)—கிரேக்கப் பொருள்முதல்*

வாதத் தத்துவவியலாளர், அணுத் தத்துவத்தின் மூலவர்களில் ஒருவர்.—15

தேக்கார்ட் [Descartes], ரெனே *(1596-1650)—பிரெஞ்சு இருமைவாதத் தத்துவவியலாளர், கணிதவியலாளர், இயற்கை விஞ்ஞானி.—81*

நியூட்டன் [Newton], இசாக் *(1642-1727)—ஆங்கிலேயப் பௌதிகவியலாளர், வானியலாளர், கணிதவியலாளர், முதுபெரும் இயந்திரவியலின் தந்தை.—88, 91*

நெப்போலியன், முதலாம் (போனப்பார்ட்) [Napoleon I (Bonaparte)] *(1769-1821)—பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1804-14, பிறகு 1815). —21, 63, 67, 76*

நெப்போலியன், மூன்றும் *(லுயீ போனப்பார்ட்)* [Napoleon III (Louis Bonaparte)] *(1808-73)—முதலாம் நெப்போலியனுடைய மருமகன், பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1852-70). —44*

பக்லண்டு [Buckland], வில்லியம் *(1784-1856)—ஆங்கிலேயப் புவியியலாளர், பாதிரியார்; புவியியல் விஞ்ஞான முடிவுகளை விவிலியக் கதைகளுக்கு ஒத்திசைவாய் அமைத்திட முயன்றவர்.—19*

பாபெஃப் [Babeuf], இராக்கஸ் *(உண்மைப் பெயர் ஃபிரான்சுவா* நோயேல்) *(1760-1797)—பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர், கற்பனாவாத, சமனவாதக் கம்யூனிசத்தின் தலைசிறந்த பிரதிநிதி.—60*

பாலிங்புரோக் [Bolingbroke], ஹென்ரி *(1678-1751)—ஆங்கிலேய அரசுத் துறையாளர், டோரிக் கட்சித் தலைவர், ஆதிமூல இறைமைத் தத்துவவியலாளர்.—35*

பிஸ்மார்க் [Bismarck], ஓட்டோ *(1815-98) — பிரஷ்ய முடியாட்சிவாத அரசுத் துறையாளர், 1871-90ல் ஜெர்மன் பேரரசின் சான்சலர், சோஷலிஸ்டு-எதிர்ப்பு விசேஷச் சட்டத்தை (1878) பிறப்பித்தவர்.—117*

பிரிஸ்ட்லி [Priestley], ஜோசப் *(1733-1804)—ஆங்கிலேய இரசாயனவியலாளர், பொருள்முதல்வாதத் தத்துவ வியலாளர், முற்போக்குப் பொதுப் பிரமுகர்.—18*

பிரென்டானோ [Brentano], லுயோ *(1844-1931)—ஜெர்மன் கொச்சைப் பொருளியலாளர், கத்தெடர்-சோஷலிசத் தின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர்.—53*

பிரைட் [Bright], ஜான் *(1811-89)—ஆங்கிலேயத் தொழி லதிபர், முதலாளித்துவ அரசியல்வாதி, தடையில்லா வாணிபத்துக்காக இயக்கம் நடத்தியவர், கோப்ட னுடன் சேர்ந்து தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகத் துக்குத் தலைமை தாங்கியவர்.—47*

புருதோன் [Proudhon], பியேர் ழோசேப்*(1809-65)—பிரெஞ்சுப் பொருளியலாளர், சமூகவியலாளர், குட்டிபூர்ஷுவாச் சித்தாந்தவாதி, அராஜகவாதத்தின் மூலவர்களில் ஒருவர்.—79, 80*

பேக்கன் [Becon], ஃபிரான்சிஸ் *(1561-1626)—ஆங்கிலேயத் தத்துவவியலாளர், இயற்கை விஞ்ஞானி, வரலாற்றிய லாளர், ஆங்கிலேயப் பொருள்முதல்வாதத்தின் தந்தை —15, 16, 17, 18, 84.*

பொமே [Böhme], ஜாக்கப் *(1575-1624) — ஜெர்மன் கைவினைஞர், மாயவாதத் தத்துவவியலாளர்.—15*

மாப்லி [Mably], கப்ரியேல் தெ போனே *(1709-85)—பிரெஞ்சு சமூகவியலாளர், கற்பனவாத, சமனவாதக் கம்யூனிசத் தின் ஆதரவாளர்.—60*

மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல் *(1818-83). —7, 9, 10, 11, 12, 18, 95, 97, 99, 110, 111*

மானர்ஸ் [Manners], ஜான் *(1818-1906)—ஆங்கிலேயக் கான்சர்வெட்டிவ் அரசுத் துறையாளர், கான்சர் வெட்டிவ் அரசாங்கங்களில் அமைச்சர் பதவிகள் வகித்தவர்.—49*

மான்டல் [Mantell], கிடியன் ஆல்ஜெர்னன் *(1790-1852)—ஆங்கிலேயப் புவியியலாளர், புதைபடிவ ஆய்வாளர்; தமது விஞ்ஞான முடிவுகளை விவிலியக் கதைகளுக்கு ஒத்திசையச் செய்து கொள்ள முயன்றார்.—19*

மூன்ட்சர் [Münzer], தாமஸ் *(குத்தாயமாய் 1490-1525)—சமயச் சீர்திருத்த காலத்திலும் 1525ஆம் ஆண்டு விவசாயிப் போரிலும் பிளெபிய விவசாயிகளது முகாமின் தலைவரும் சித்தாந்தவாதியும் ஆவார். கற்பனுவாத, சமனவாதக் கம்யூனிசக் கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்தார்.—59*

மூடி [Moody], டுவைட் *(1837-99)—அமெரிக்கப் பிராட்டஸ்டன்டு சமயச் சபையைச் சேர்ந்தவர், சமய உபன்யாசி, சமயப் புத்தெழுச்சி இயக்கத்தின் நிறுவகர்களில் ஒருவர்.—44*

மெட்டர்னிக் [Metternich], கிளெமன்ஸ் *(1773-1859)—பிற்போக்குவாத ஆஸ்திரிய அரசுத் துறையாளர், ராஜியத் துறையாளர், அயல் விவகார அமைச்சர் (1809-21), சான்சலர் (1821-48).—117*

மொரெல்லி [Morelly] *(18ஆம் நூற்றுண்டு)—பிரான்சில் கற்பனுவாத, சமனவாதக் கம்யூனிசத்தின் தலைசிறந்த பிரதிநிதி.—60*

ரூசோ [Rousseou], ழான்-ழாக் *(1712-78)—பிரெஞ்சு அறிவொளி இயக்கவாதி, ஜனநாயகவாதி, பிரெஞ்சு நாட்டின் புரட்சிகரக் குட்டிபூர்ஷுவாக்களின் சித்தாந்தவாதி. —58, 62, 82*

லபார்க் [Lafargue], பால் *(1842-1911)—பிரெஞ்சு, மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் முக்கியத் தலைவர்களில் ஒருவர், பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியின் மூலநிறுவகர், மார்க்சியத்தின் தலைசிறந்த பிரசாரகர், மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் சீடரும் கூட்டாளியுமாய் இருந்தார்.—10*

லாக் [Locke], ஜான் *(1632-1704)—ஆங்கிலேய இருமை வாதத் தத்துவவியலாளர், புலனுணர் அறிதல் தத்துவத்தை உருவாக்கியவர்.—17, 18, 84*

லாப்பிளாஸ் [Laplace], **பியேர் சிமோன்** *(1749-1827)—பிரெஞ்சு வானவியலாளரும் கணிதவியலாளரும் பௌதிகவியலாளருமாவார். சூரிய மண்டலமானது வாயுத் திரளிலிருந்து உருவானதென்னும் கருதுகோளை, கான்டுடன் தொடர்பின்றி சுயேச்சையாய் வளர்த்துக் கணித முறையில் நிலைநாட்டிக் காட்டினார்.—21, 88*

லின்னேயஸ் [Linnaeus], **கார்ல்** *(1707-78)—ஸ்வீடிஷ் இயற்கை விஞ்ஞானி, தாவரங்களையும் பிராணிகளையும் வகை பிரிப்பதற்கான ஒரு முறையை வகுத்திட்டவர்.—91*

லூயீ போனப்பார்ட்—*மூன்றும் நெப்போலியன் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.—43*

லூயீ பிலிப் [Louis Philippe] *(1773-1850)—பிரான்சின் அரசர் (1830-48).—32, 45*

லூதர் [Luther], **மார்ட்டின்** *(1483-1546)—ஜெர்மனியில் சமயச் சீர்திருத்தத்தின் தலைவரும் பிராட்டஸ்டானியத்தின் (லூதரியம்) ஸ்தாபகரும் ஆவார்; ஜெர்மன் நகரத்தாரின் சித்தாந்தவாதி; 1525ஆம் ஆண்டு விவசாயிப் போரின் போது, கலகம் செய்த விவசாயிகளுக்கும் நகர ஏழைகளுக்கும் எதிராய்ப் பிரபுக் கோமான்களுக்கு ஆதரவாய் நின்றார்.—29*

வாட் [Watt], **ஜேம்ஸ்** *(1736-1819)—நீராவி இஞ்சினின் ஆங்கிலேயக் கண்டுபிடிப்பாளர்.—40*

விக்டோரியா [Victoria] *(1819-1901)—இங்கிலாந்து அரசி (1837-1901)—76*

வைட்லிங் [Weitling], **வில்ஹெல்ம்** *(1808-71)—ஜெர்மன் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் உதய காலத்தில் அதன் முக்கியத் தலைவர்களில் ஒருவராய் இருந்தவர்; கற்பனாவாத, சமனவாதக் கம்யூனிசத்தின் தத்துவவாதி; தொழிலில் தையற்காரர்.—80*

வாசக நேயர்களுக்கு

இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றியும் இந்தப் புத்தகத்தின் தயாரிப்பைப் பற்றியும் வாசக நேயர்களின் கருத்தை முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்வுடன் வரவேற்கும்.

கடிதங்களைத் தயை செய்து "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, U.S.S.R." என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

5 MAR 1985
MADRAS

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

6, Nallathambi Chetty Street, Madras-600002

ஷோ-ரூம்

6/30, Mount Road, Madras-600002

கிளைகள்

80, West Tower St., Madurai-1
87/89, Oppanakara St., Coimbatore-1
Singarathope, Tiruchirapalli-8
Cherry Road, Salem-1

Ф. Энгельс

РАЗВИТИЕ СОЦИАЛИЗМА
ОТ УТОПИИ К НАУКЕ

На тамильском языке